

Az utazó macska krónikája
szerzőjének új regénye

ULPIUS BARÁTI KÖR

A NEMZETKÖZI BESTSELLER

A
búcsúzó macska

HIRO ARIKAWA

Az utazó macska krónikája
szerzőjének új regénye

ULPIUS BARÁTI KÖR

A NEMZETKÖZI BESTSELLER

A
búcsúzó macska

HIRO ARIKAWA

Hiro Arikawa

A búcsúzó macska

ULPIUS BARÁTI KÖR

BUDAPEST

A mű eredeti címe: Mitorineko

Fordította: Kósa Bálint

Mitorineko © 2021 Hiro Arikawa. All rights reserved. First published in Japan
in 2021 by Kodansha Ltd.,

Tokyo. Publication rights for this Hungarian edition arranged through Kodansha
Ltd.,

Borítókép: JL G képe a Pixabay -en

Hungarian translation © Kósa Bálint, 2022

ISBN 9789635800933

Az e-book formátumot előállította:

AMN

AMN

www.bookandwalk.hu

Nyolc óra

Az utazó macska krónikája

(kapcsolódó történetek)

Egy dobozban találta magát miután felébredt.

Körülnézett, majd meglátta a testvérét. Fehér, pelyhes szőre volt, helyenként barna foltokkal. Elvileg több, hasonló szőrű testvér születhetett, de csak ők ketten voltak a dobozban.

A doboz teteje csak lazán volt lehajtva, így beszűrődött egy kis fény.

Ha sírok, biztos jön majd a mamám – gondolta. Elkezdett hát hangosan nyávogni. A tesója sem tehetett mást, ő is rázendített.

Egy kis idő múlva kinyílt a doboz teteje, de nem a cica mamája, hanem egy ismeretlen fiú kukucskált be. A fiú arca mögött a kék ég tündökölt.

A fiú megszeppent arckifejezéssel, némán figyelte

a doboz tartalmát.

– Jé, egy cica!

Egy huncut, vidám hang hallatszott mögüle. A fiú mellett előbukkant még egy kisfiú arca.

– Honnan kerültek ide?

– Nem tudom, csak ide volt rakva ez a doboz.

– Hú, de cukik!

A később érkezett fiú benyúlva a dobozba simogatni kezdte a két cicát. Felbátorodva a másik fiú is simogatásba kezdett.

– Szerinted megfoghatjuk? – kérdezte a másik, később érkezett fiú, majd a tenyerére rakta a kiscicát. A fiú pedig a kiscica tesóját fogta meg ugyanúgy.

– Kidobták, mert nem kellettek senkinek?

– Igen, talán azért – válaszolta barátja kérdésére az első fiú, majd egyszerre mondták ki sóhajtozva: – Kegyetlenség...

– De mennünk kell, lekéssük az úszást!

– Aha, tényleg, el kéne indulni.

Mondogatták, de nehezükre esett az elindulás. Főleg a később érkezett fiú nem akart megmozdulni.

– Szatoru, gyere már!

Az első gyerek unszolására Szatoru is visszarakta a dobozba a kiscicát.

A két fiú sietősen elrobgott, utánuk ismét csönd lett.

Egy kis idő múltán árnyék vetődött a dobozra. Sárga sapkás kislányok kukucskáltak be a résen.

– Jaj, de aranyosak!

Kacér hangok közepette egy kéz nyúlt be a kiscicáért a dobozba. A cica testvérét is cirógatta már egy másik kéz.

– Szegény cicusok!

– Talán hazavihetném...

– De megengedik otthon?

– Hát nem is tudom, de... talán a mamám megengedi, mert olyan aranyosak.

– Tényleg? Ha valóban megengedi, ugye majd játszhatok vele?

– Jó, persze. Szerinted melyiket válasszam, melyik az aranyosabb?

Majd a két kislány felemelve, megfordítva elkezdte összehasonlítani a két cicát.

– Talán ezt választom.

– Ne már, ennek olyan fura görbe farka van!

– Tényleg? Akkor legyen inkább a másik!

A kislány visszarakta a dobozba a kiscicát, majd felvette helyette a testvérét. A testvérének egyenes farka volt, nem úgy, mint neki.

A testvérét elvitték, nem tért már vissza.

Az egyedül maradt kiscica már sokkal gyámoltalanabban nyávogott. Eddig a mamacica mindig megjelent, de most hiába sírt, nem jött senki.

A sok sírásban elfáradt cica hangja egyre kisebb lett, majd egyszer csak álomba merült. Nem is emlékezett rá, mikor aludt el.

Halk suttogásra ébredt fel. Miután felnézett, látta, hogy az úszásból hazajött fiúk jöttek el ismét.

– Mi történt a másikkal? – A lányok által korábban elvitt testvéréről beszélgettek.

– Mennyire jó lenne, bárcsak befogadhatnánk! – a kiscicára meredt szemekkel mantraként ismételték a fiúk.

Majd egyszer csak a Szatoru névre hallgató fiú hirtelen elhatározta magát:

– Én megkérem anyukámat.

– Az nem ér! – vetette oda szemrehányóan Szatorunak a barátja. Majd egy kicsit félénken hozzátette: – ...én találtam rá előbb.

Szatoru bocsánatot kért.

– Hát persze, Kó, te találtál rá először, téged illet meg.

A Kónak becézett fiú felkapta a cicát a dobozzal együtt, és hazament.

– Nem, nem! Szó sem lehet macskáról!

Kó apja hallani sem akart a kiscica befogadásáról. Kó sem adta fel egykönnyen, de végül kénytelen volt beletörődni. Nagy könnyek közepette vitte ki a dobozt, benne a cicával. Úgy festett, a kiscica megint az utcán fog kikötni.

De Kó Szatoruékhoz ment el.

– Mi van, Kó?

– Nem engedi apukám a cicát.

A zokogó Kónak Szatoru csak annyit mondott:

– Értem... – majd folytatta: – Van egy jó ötletem!

Szatoru, megfogva Kó kezét, sietve eliszkolt, ki az utcára. Az otthoniaknak arra a kérdésére, hogy mégis hova megy, csak visszakiabált hangosan, hogy Kóval egy kicsit elmennek világgá.

– Van egy stratégiám – mondta izgatottan Szatoru.

– A múltkor olvastam valami hasonló esetről az iskolában. Egy fiú talált egy kiskutyát valahol, de az apukája nem engedte, és kikapott, hogy vigye vissza oda, ahol találta, de nem tudta megtenni, inkább elment hazulról. Utána egész este keresték a fiút, éjszaka meg is találták, és az lett a vége, hogy megtarthatta a kutyust, ha a gondját viseli. Ezért Kó, vidd a cicát, és menj el hazulról!

Kó ugyan kétségbe vonta a stratégia sikerességét, Szatoru hajthatatlan volt.

Szatoru és Kó a közelben rágcsált valami nasit, a cica pedig kapott egy konzervet. Egészséges és laktató nedves eledel volt. Az éhes kiscica rávetette magát. Olyan hévvel ette, hogy az orrába is ment egy kis szósz, amitől prüszkölni kezdett, Szatoru és Kó pedig majd megfulladtak

a nevetéstől.

Szatoru terve azonban nem úgy sikerült, ahogy gondolták.

– Elég legyen!

Egy mérges hangot hallottak, mely azzal folytatta, hogy „gyere haza most azonnal”, meg hogy „mit képzelsz” és hasonló. Kó apja volt az.

– Vigyázat, itt az ellenség! Meneküljünk!

Ki sem mondta Szatoru, a doboz máris elkezdett össze-vissza rázkódni. A két gyerek azonnal menekülőre fogta, kezükben a dobozzal.

A nagy futás közben a cica csak úgy forgott tehetetlenül a dobozban.

Végre ismét nyugalmi állapotba került a doboz és vele együtt a cica is. Kinyílt a tető és belenézett a két fiú.

– Nincs baja? Eléggé felráztuk szegényt.

Több rázkódást már nem kért a kiscica, így nemtetszését ki is nyilvánította egy hangos „nyáúú”-val.

– Hallottad? A cica volt.

– A tetőn vannak!

A felnőttek felől érkező zajok között különösen felismerhető volt Kó apukájának ideges kiabálása:

– Kószuke, most már aztán tényleg elég legyen!

Az érezhetően mérges hang hallatán Kó kezdett kétségbeesni, és elpityeredett.

– Egyáltalán nem működik a terved, mindenki haragszik, Szatoru, miért hazudtál nekem?

– Várj, innen még tudunk fordítani, nincs veszve semmi.

– Dehogyan nincs! Minden el van fuserálva!

Már egymással kezdtek el vitatkozni, miközben a felnőttek próbálták elkapni

őket.

– Onnan a vészlépcső felől fel lehet menni a tetőre!

Kó apja próbált feljutni a lépcsőn.

– Nincs menekvés, végünk!

Az egyelőre nem volt világos, miként lesz vége, de a cica szempontjából a lényeg az volt, hogy ne rázzák már ennél jobban.

Majd Szatoru kiabált.

– Állj! Ne gyertek utánunk, vagy leugrom innen!

Feszült volt a hangulat a felnőtteknél.

– Mondja mindezt Kó.

– Hogy mi van? Én?

Kó nem is gondolt ilyenekre.

– Miket adsz a számba? – mormolta kiakadva Szatorunak, és ismét vita alakult ki kettejük között.

– Szatoru! Igaz, amit mondtál az előbb?

– Igen, igaz, Kó már le is vette a cipőjét!

Sikolyok és kétségbeesett hangok a felnőttektől.

– Elég legyen!

Ordított rájuk Kó apja.

– Mégis mit képzeltek!? Azonnal felmegyek és lecibállak onnan!

– Ezt nem ajánlom, Kó tényleg komolyan gondolja!

Ha feljön, Kó le fog ugrani a cicával együtt!

A leugrás következménye semmiképpen sem volt pozitív a cicára nézve, ezt ő is megértette, de a doboz falai túl magasak voltak számára, nem volt menekvés.

A két fiú pedig még mindig vitatkozott egymással.

– Ne áldozd már fel az életem, túl messzire mész!

– De hát meg akarod tartani a cicát, nem?

– Persze, az jó lenne, szeretném, de...

Kó szavai elakadtak, majd a kétségbeesett fiú feldúltan kérdőre vonta barátját.

– De te miért nem teszel érte semmit? Miért nem kérdezed meg esetleg a szüleidtől, hogy nálatok maradhat-e?

Szatoru megtorpant.

– Tényleg? Akár az enyém is lehet?

– Nem ez lenne az első normális gondolat, mielőtt feláldozod a barátod életét egy cicáért?

– Ezt miért nem mondtad előbb? Csak ennyi lenne az egész?

Summa summarum a kiscicát végül Szatoru családja fogadta be.

Persze aznap este Szatoru is jól kikapott a szüleitől.

Szatoru farkaséhesen majszolta az elmaradt vacsorát, miközben hosszasan hallgatta szülei intő szavait.

Hasonló étvággal a cica is mohón falta az elé rakott konzervet. Ahogy fogyott az eledel, egyre nehezebb volt neki a sarkokból kinyalogatni a finom falatokat, de Szatoru mamája segített összekaparni az ujjával a maradékot.

Amint befejezte az evést, és elkezdett tisztálkodni a nyelvével, látta, hogy Szatoru is megevett mindent, és

a szülei is befejezték a fegyelmezést.

– Olyan két hónapos lehet.

Mondta az anyukája miközben a cica füle mögött kezdte el lágyan simogatni. Ez olyan jó érzés volt neki, mintha az igazi cicamama nyalogatta volna, így hát akaratlanul is dorombolni kezdett.

– Hú, micsoda hangok!

Szatoru kikerekedett szemekkel figyelte.

– Ha elégedett egy cica, dorombolni szokott.

Szatoru nagyokat bólogatott.

– Látod, ezt is nagyon szereti.

És az álla alatt, a nyakánál kezdte el finoman vakargatni, amit Szatoru is megpróbált, persze egy kicsit ügyetlenebbül mozogtak még az ujjai.

– Kulcsfarkú.

– Hogyhogy kulcs?

– Olyan, mint egy nagy kulcs, látod milyen ferde?

Az anyukája megérintette a farkát pont ott, ahol elferdült. A ferde fark volt a kizáró ok napközben a sárga sapkás kislányoknál, de itt szerencsére nem volt probléma.

– Nevet kéne adni neki.

Mondta az apuka, amire Szatoru azonnal reagált.

– Lamborghini! Lamborghini!

– Ez hosszú és nehéz kimondani.

– Akkor McLaren! Legyen McLaren!

– Hagyd már az autóneveket!

– De olyan klasszak!

Mivel a név kapcsán kisebb konfliktus kezdett kialakulni Szatoru és az anyukája között, az apuka békítő szándékkal előállt egy javaslattal.

– Idegen szavak helyett valami japános nevet találjunk neki inkább. Vannak ezek a barna foltok rajta, ezért én a Foltos nevet ajánlanám.

– Ne, ez túl egyszerű és unalmas!

Az anyuka azonnal elvetette az ötletet, szegény apuka magára maradt.

Gondosabban megfigyelve a cicát, Szatorunak újabb ötlete támadt.

– Nyolc! Legyen Nyolc!

A szülők nem értették.

– Nézzétek a homlokát! Olyan, mintha kandzsival ráírták volna, hogy nyolc.

– Hát ez sem valami izgalmas név, de apádnak talán tetszik.

Az anyuka beletörődve jelezte mindkettőjük felé, hogy részéről elfogadható a javaslat.

– Tulajdonképpen nem is rossz a Nyolc, hiszen azt mondják, a nyolcas szám szerencsét hoz.

El is dőlt a kérdés, Szatoru felemelte a kiscicát és az orrához dörgölte saját orrát.

– Nyolc! A te neved Nyolc lett, ugye tetszik?

A cica nyávogott egyet, amit Szatoru egy határozott igenként értelmezett.

– Válaszolt! Tetszik neki!

Szatoru fülig érő mosollyal, kivirult orcával konstatálta a választ.

Így lett Szatoruék cicája Nyolc.

*

Eleinte még emlékezett egy kicsit a mamájára, a testvéreire és az előző helyre, ahol lakott, de a Szatoruéknál töltött három nap elég volt ahhoz, hogy mindezeket teljesen elfelejtse.

Kó mindennap eljött látogatóba. Aznap is hozott neki egy kis ajándékot.

– Az anyukám vette tegnap, nézd, itt ez igazi nyúlszőrből van.

Majd megmutatta Nyolcnak a játékot, mely egy kis botból állt, a végén egy odakötött szürke nyúlpamaccsal. A pamacs jobbra-balra mozgott előtte.

Gyorsan mozog valami ide-oda, de nem túl érdekes.

– Nem lesz ez így jó! – mondja Szatoru, és kivette Kó kezéből a játékot. Egy párna alá dugta a pamacs végét, majd apránként egy kicsit megmozgatta a bottal. Megállt, majd ismét meghúzta egy picit.

A reakció azonnali volt, először a hátsó lábak voltak készenlétben, majd a görbe farkok próbált kiegyenesedni. Egy nagy ugrás és már el is kapta a két első mancs a nyúlpamacsot! Azazhogy csak majdnem, a kicsi puha zsákmány pont megszökött a karmai közül.

A következő ugrás is sikertelen volt; a szürke préda ezúttal a párna alá rejtőzött el. De pillanatok múlva a háta mögött jelent meg ismét, mire Nyolc akrobatikus mozdulattal vetette rá magát – hiába. Ez a huncut kis préda nem hagyta magát elkapni.

– Hú, de jól csinálod!

– Ugye?

Szatoru büszke volt a technikájára, amit az anyukájától tanult el, persze az anyukája még ennél is jobban csinálta. Kicsi korában neki is volt egy cicája.

– Most már tudom, hogyan kell, kipróbálom ismét.

Kó ugyan alkalmazta a Szatorutól ellesett mozdulatokat, de még mindig túl sebesen mozgatta a botot. Nyolcnak ez túl gyors volt, a szemével nagyon figyelt, de nem tudta rávetni magát.

– Lassabban próbáld meg!

– Nem túl ügyetlen ez a cica?

– Nem is, csak egy kicsit hóbortos.

A hóbortos szót a szülei használták. Állítólag majdnem ugyanaz a jelentése, csak egy kicsit kedvesebb kifejezés.

Kó már nem rázta ide-oda a játékot Nyolc előtt, inkább a párna alá dugva mozgatta egy picikét. Nyolcnak ez már jobban az ínyére volt, tetszett neki a huncut kis pamacs.

– Uzsonna!

Szatoru anyukája hozott frissen gőzölt kenyeret, ami egy kis időre lekötötte Kó figyelmét. A helyzetet kihasználva Nyolc végre elkapta a szürke prédát, jóízűen harapdálta a nyúlszőrös pamacsot.

– Hol van benne a mazsola?

– Nem mindig van benne, most éppen nincs.

– Ne már!

Szatoru a nyafogásért cserébe kapott anyukájától egy pöckölést a homlokára.

– Én jobban szeretem a kakaósat!

Ezt már Kó mondta. Szatoruéknál gyakori uzsonna szokott lenni a kakaós knédli is. Anyukája a tésztába szokott tenni egy kis kakaóport.

– Nem volt már kakaó sem, nem panaszkodunk, hanem eszünk!

Kó is kapott a homlokára egy pöckölést. Kó kifejezetten örült ennek.

Mivel a két fiú már nem játszott vele, unalmában Nyolc elkezdett keresni valami

érdekeset. Talált is egy új játékot, amire rögtön rávetette magát.

– Aú, ez fáj!

Szatoru a lábujja helyett keresett valami érdekeset Nyolc számára. A szatyorban – ahol a cicás játékok voltak – talált egy igazán neki valót. A fehér játék egér farka igazi bőrből volt.

– Na? Ugye tetszik?

Szatoru a farkánál fogva forgatta a kis egeret Nyolc előtt.

– Kapd el!

Az egér a folyosón landolt, Nyolc utánaeredt. Adott is egy nagy pofont az egérnek, ami csúszott tovább a folyosón. Utolérve kapott még egyet, de eredt utána a cica is.

– Nyolc kedvenc játéka.

– Igen, vele egyedül is szokott játszani.

– Vajon tud igazi egeret is fogni?

– Talán...

Kó kérdése a következő évszakban megválaszolásra került.

– Úristen, egy egér!

Szatoru anyukája óriásit sikított nagytakarítás közben, amikor a szekrény felső polcáról egy háziegér ugrott le. Végigsüvítve a szobán, az egér szemben találta magát Nyolccal.

– Nyolc! Kapd el!

De hát ez az egér legalább háromszor akkora volt, mint az ő kedvenc játék egere, nem is fehér, hanem szürke, ráadásul a cicapofonok nélkül is magától mozgott. Ő még ilyet nem látott.

Nem is tudta, mit csináljon, ezért hátrahőkölt pár lépést.

Az egér pedig a lábai között elosonva egyenesen a bejárati ajtóhoz futott, majd ott megérezve a friss levegőt megállt, és utat keresett.

– Zavard ki!

Szaladt oda egy összetekert újsággal az apukája.

– Szatoru! Csukd be a szoba ajtaját!

Anyukája utasítására Szatoru villámgyorsan bezárta

a nappali ajtaját, majd Nyolc elé guggolt.

– Nyolc, te cica létedre félsz az egerektől?

Nyolc nem vette jó néven a szemrehányást. Nem az általa már jól ismert egér volt az, hanem valami teljesen más.

– Persze az igaz, hogy először láttál egeret, meg te egy elkényeztetett házi cica vagy.

De hát az nem is egér volt! Nyolc duzzogva nyávogott egyet, de se Szatoru, sem az anyukája rá se hederített.

– Hahó, végre kiszaladt a házból!

Visszajött apa is.

– Nyolc, te aztán szép kötényt adtál az egérnek!

Mondta apu, és vigasztalóan megcirógatta Nyolc fejét. De hát mondom, az nem is egér volt – duzzogott, de már senki sem figyelt rá.

– Hiába van cicánk, az egerek vígan szaladgálnak.

Na ebből elég! Nyolc sértődötten kényelembe helyezte magát a fotel sarkában.

Senki sem érti meg az én helyzetemet.

– Sebaj, nekünk nem is cicánk van, hanem egy Nyolcunk.

– Na most meg duzzogsz?

Odajött Szatoru simizni egy kicsit, de most már késő.

– Ne vedd zokon, nem muszáj egerészned, így is nagyon kedvelünk.

Nyolc zokon akarta venni, el is határozta, hogy egy darabig rossz kedve lesz, de Szatoru olyan finoman cirógatta a füle mögött, és olyan kellemesen vakargatta a nyakánál, hogy akaratán kívül elkezdett dorombolni.

Nyolc szemében Szatoru egy nagyfiú volt, amikor rátalált, de úgy érezte, valahogy mostanság már ő az érettebb.

Valószínűleg a macskák órája gyorsabban jár, mint az embereké. Mikor erre rájött, Nyolc már rég lehagyta Szatorut és egy érett macska volt.

A nyúlszőrös játékok vagy a fehér plüss kiséger már nem kötötték le annyira. Nem szívesen játszott már Szatoruval sem.

– Bezzeg amikor rátaláltunk, még olyan kis cuki volt.

Kó a tenyerével mutatta, mennyire kis öklömnyi állatka volt. Ez azért egy kicsit túlzás, de az emlékek már csak ilyenek: túloznak egy kicsit. Hiszen még gyerekek, azért emlékeznek rosszul. Persze Nyolc is emlékezett azokra az időkre, Szatoru akkora volt, mint egy hegy.

Szatoru és Kó sokkal lassabban növekedtek. A macskák egy év alatt a többszörösére nőnek meg, bezzeg az emberi gyerekek egy év alatt csupán pár centit.

Ők vajon hány év alatt akarnak felnőtté válni? Nagyon fura ez az emberi fajzat.

Nyolc számára ez már a második tavasz volt, miután új családra lelt.

A két fiú hátán egyre kisebbnek tűnt a fekete iskolatáska. Nem is vette észre, hogy mennyit nőttek, de jobban szemügyre véve sokat nyúltak a végtagjaik.

Gyorsan elmúlt a tavasz, majd beköszöntött a nyár. Szatoru egy aranyszínű, csillogó trófeát hozott haza egyik nap. Volt már hasonló, de ilyen nagy még nem.

Aznap este Szatoru kedvenc ételei kerültek az asztalra. Rántott csirke, krumplisaláta és szusi. Azt is úgy, ahogy szerette: legalább az egyharmada tojásos szusi volt.

Nyolc is részesült az ünneplésből, kapott egy kis főtt csirkehúst.

Szatoru gyümölcslével, apa és anya sörrel koccintott a vacsora előtt.

– Gratulálunk a győzelemhez, Szatoru!

Kóval évek óta ugyanabba az úszóiskolába jártak, ott nyert meg valami versenyt. Állítólag ez volt eddig a legnagyobb versenye, amit megnyert.

– Nagyon büszke vagyok rád, kisfiam, én annak idején alig bírtam huszonöt métert leúszni.

– Nem is csoda, mi Hokkaidóban{1} nőttünk fel.

Anyu szerint Hokkaidóban még nyáron is hideg volt a tenger vagy a folyó vize, ezért csak a megszállott emberek tanultak meg jól úszni.

– Az oktató azt mondta, majd a továbbtanulás után is érdemes lenne folytatni az úszást. Mit gondolsz, szeretnéd folytatni?

Szatoru ezt alig hallotta meg, helyette a rántott csirkével volt elfoglalva. Már hármat is megevett. Közben a tojásos szusit is csak tömte a szájába.

– Hát, ha Kó is folytatja, akkor én is – motyogta majszolás közben, majd ráharapott a negyedik csirkére.

Kó viszont nem úszott olyan jól, a mai versenyen sem indult.

– A közép suliban{2} lesz majd úszóklub, nem?

Kérdezte apa, de Szatoru csak megismételte, hogy „majd ha Kó is”, és magába tömött egy újabb tojásos szusit.

– Mit mond Kó? Folytatja az úszást?

– Még nem tudja.

Szatoru számára az úszás csak addig vol érdekes, míg Kóval együtt tudtak járni.

Apu egy kicsit sajnálta, hogy Szatorut nem köti le annyira az úszás, kissé lelombozódva szólt hozzá a témához:

– Szabadon döntesz, nem unszolunk.

Majd anyuhoz fordulva felmutatta az üres sörösüveget.

– Főnökasszony – kiáltotta, amire anyu jókedvűen kiment a konyhába.

Szatoru megunhatta már a tojásos szusit, ezúttal egy tonhalasat vett el a tálról. Nyolcat ez már jobban érdekelte, a körmével meg is próbálta elvenni. Szatoru levette a tetejéről a tonhalat és Nyolcnak adta, a maradék rizsgolyót pedig gyorsan bekapta.

Még nem lehetett tudni, hogy a két fiú a középiskolában folytatja-e majd az úszást. De az biztos, hogy egyre hosszabb lesz a kezük és lábuk, jó lesz figyelni a fejlődésüket.

Az nem lehet véletlen, hogy pont ők és nem valami más család fogadott be. Biztos azért kötöttem itt ki, hogy lássam Szatorut és Kót, ahogy felnőnek.

– *Nyolcacska!*

Szatoru megunta a majszolást, és Nyolc farkával kezdett el játszani. Szatoru szerette a görbe farkát, gyakran birizgálta azt.

A testvérét azért választották ki a kislányok, mert szép egyenes volt a farka. Mekkora szerencse, hogy nem őt vitték el!

A görbe farkok Nyolc számára a szerencse jelképe volt.

*

Akár egy gőzfürdő, olyan meleg nyár volt, de végre hűvös szellők fújtak. És

magas lett az égbolt is.

– Anyu, hol van a táskám? Azt mondtad, veszel nekem egy újat, nem?

Ahogy hazaért az iskolából, Szatoru az anyukáját faggatta.

– Jól van, jól van.

Anyu mosolyogva vette elő az új utazótáskát, melyet napközben vett meg. Egy csillogó, kék színű, nagy méretű táska volt a kezében.

– Bepakolhatok?

– De hát az iskolai kirándulásig még van egy heted.

– De mielőbb szeretném belepakolni a cuccaimat.

Az iskolai kirándulás nagy esemény volt Szatoru életében.

– Ha három napra pakolok, hány alsónadrágot kell vinnem?

– Kettőt.

– Nem hármat?

– De feltehetőleg rajtad is lesz egy, amikor elindulsz itthonról.

Szatoru ezt nem értette annyira, szerinte nem jött ki így a matek.

– De biztos elég lesz?

– Hát akkor vigyél hármat! Biztos nagy szükség lesz rá, ha esetleg bepisílnél – viccelődött vele fennhangon anyu, mire elvörösödött fejével rá Szatoru, hogy nem szokott.

– Különben is, az már nagyon régen volt!

Ez való igaz, Nyolc még kiscica volt, amikor Szatoru sárga világot rajzolt álmában az ágyban. Akkortájt még Nyolcnak is voltak félresikerült emlékei a pisivel, bár ezek a régmúlt fakó emlékei. Ahogy Nyolc is megtanulta elvégezni a dolgait, Szatoru sem szokott már hibázni ebben.

– Nem fogok bepisilni, de a háromnapos kirándulásra kevésnek érzem a két gatyát, csak ennyi!

– Akkor kérdezd meg Kót, hogy ő mennyit visz.

Így is tett. Amikor Kó átjött hozzá, Szatoru rákérdezett az alsóneműk számára. Elég sokáig beszéltek róla, még rajzokat is készítettek a napi beosztásról.

– Első nap este fürdés, itt kell egy. Második nap este még egy. A harmadik nap pedig...

– A harmadik napon már nem kell, mert jövünk haza.

Kó a két darabra voksolt, de Szatoru még mindig mondogatta, hogy „de három napra megyünk”, amire ő is elbizonytalanodott.

Ismét elkezdtek rajzolni a pálcikaemberkéket a hozzájuk rendelt alsóneművel.

– Jaj, gyerekek!

Anyu kivette Szatoru kezéből a ceruzát, majd az első nap esti fürdése elé rajzolt egy embert alsógatyával. Még baseballsapkát is rajzolt neki, valószínűleg egy fiúgyerek.

– Itt van ez a gyerek, akin van már egy alsónadrág, amit otthon vett fel az indulás előtt. Az esti fürdés után egy újat vesz fel, amit másnap este a fürdés előtt vesz le. Ezután felveszi a második hozott gatyáját. Vagyis hármat visz magával, egyet ami rajta volt és kettőt, amit ott vesz majd fel. Értitek?

Anyu lépésről lépésre magyarázta el, miközben le is rajzolta a felhasznált alsógatyákat, így már a két fiúnak is világos volt.

– Értjük, vagyis csak kettőt kell csomagolnunk!

– Pontosan.

Anyu büszkén ment vissza a konyhába, ahol észrevett egy iskolai értesítőt, amely mágnessel volt rögzítve a hűtőgépre. Ebben ismertették a kirándulás részleteit.

– Hú srácok, várjatok csak! Gyertek ide! – kiáltotta vissza a két fiúnak. – Itt azt írják, hogy legyen mindenkinél egy tartalék alsónadrág! Vagyis mégis hármat kell vinni!

– Most ez komoly?

Végre kisilabizálták és mégsem úgy lett, ahogy kiszámolták. Mindkét fiú kiakadt és zúgolódott.

– Anyu, számoljuk újra, a háromnapos kirándulásra tehát hány gatyát kell pakolni?

– Mondom, elvileg csak kettőt.

Anyu visszajött a gyerekekhez, majd a füzetbe a második napra rajzolt még egy alsónadrágot, amit zárójelbe tett.

– A biztonság kedvéért kell vinnetek plusz egy tartalékot.

– Mi az, hogy a biztonság kedvéért?

– Hát például, ha valaki bepiszkít maga alatt...

– De hát mi nem pisilünk be! Ezt kikérjük magunknak!

A vita végén végül megegyeztek, hogy három gatyát visznek magukkal, de csak kettőt fognak használni.

– És mi legyen a zoknival? Abból is hármat kell vinni?

Szatoru kérdésére anyu a válasz előtt inkább megnézte az iskolai értesítőt.

– A zokniról nem írnak semmit, szerintem elég lesz kettő.

– De mi van, ha esni fog és elázik a zokni?

– Ha emiatt aggódtok, vigyetek a zokniból is hármat!

Szatoru és Kó elkezdtek megvitatni, hogy vajon szükséges-e a zokniból is egy biztonsági tartalék.

Milyen jó, hogy a macskáknak nem kell ilyen holmikkal foglalkozniuk!
Embernek lenni elég macerás lehet – gondolta magában Nyolc, majd belebújt a nagy utazótáskába, és ott kényelmesen összegömbölyödött.

És végre eljött a kirándulás előestéje.

– És akkor a következő... a fogkefe!

– Itt van, tessék!

Szatoru és Kó egyszerre vették ki a fogkefét, és felmutatták akár egy ereklyét. Hogy mit is csináltak? Együtt ellenőrizték, hogy nem maradt-e ki valami. Kó emiatt hozta át a már becsomagolt táskáját. Az iskolai értesítőben szereplő tételeket Kó olvasta fel hangosan, majd mindketten egy kis kutakodás után felmutatták azt.

– Vigyázzatok, a végén még tényleg itt marad valami, ha túl sokat babráljátok a táskát!

Anyu szólt rá a két fiúra a mosás közben, de egyikük sem figyelt oda.

– Alsógatya?

– Három!

– Zokni?

– Kettő!

Zokniból végül elégnek láttak kettőt is.

Miután visszapakoltak, a fiúk elégedetten zárták le a táskákat. De egyikőjük sem vette észre, hogy Kó táskája mellett ott maradt a fogkefe és fogkrém a földön.

Pont emiatt aggódott anyu is. Nyolc az elülső lábaival piszkálni kezdte a fogkefét.

– Kó! Itt maradt a fogkeféd! – vette észre Szatoru, majd Kó elvette Nyolc elől a fogkefét.

– Hát ez necces volt...

– Nyolc, ez nem játék, nem a tied!

Csak felhívta a figyelmet az ott felejtett fogkefére és a végén még ő kap ki? Nyolc rosszkedvűen nézett rájuk, amikor Szatoru odahozta a nyúlpamacsos régi játékát.

– Tessék, helyette itt van ez!

Nyolc úgy gondolta, megbocsájt ezért a kis atrocitásért, elvégre holnaptól mindketten elutaznak három napra. Biztos óriási lelki teher lenne számukra, ha haraggal válnának el tőle. És ugyebár két kis serdülő srácról van szó, még nem értik meg a felnőtteket, az ilyen finom, udvarias jelzéseket.

Meg hát az is szempont, hogy Szatoru anyu kifinomult technikájával mozgatta azt a pamacsot, ami így szuper játék volt, nagyon élvezetes.

A szőrmók megmoccant egy kicsit, majd futott és megállt. És ismét. Nyolc kergette és el-elkapta a nyúlszőrös pamacsot. Közben Kó is kipróbálta, de ő egy kicsit ügyetlenebb volt. Kó nem engedte, hogy elkapja, mindig gyorsabb volt Nyolcnál, és ez így nem is volt olyan izgalmas számára.

– Lassan vacsoraidő!

Anyu kiáltott ki a konyhából.

– Kó, lassan te is menj haza, holnap reggel korán kell elindulnotok!

– De Nyolc most olyan jó kedvvel játszik velünk!

Miattam ne maradj itt! – gondolta Nyolc és elengedte a pamacsot.

Anyu is visszaszólt:

– Nyolccal máskor is játszhattok, de most mars haza!

– Na jó, akkor megyek.

Kó még egyszer utoljára, búcsúzóul megsimogatta Nyolc fejét, majd felvette a cuccait, és hazaindult. Szatoru miután kikísérte barátját, berakta táskáját a szobájába. De semelyikük sem jutalmazta Nyolc áldozatos munkáját, ahogy

figyelte, nem maradt-e kint valami. Hiába, ebből is látszik, hogy csupán még gyerekek.

Aznap este Szatoru a vacsora után izgatottan kérdezte apukáját.

– Apu, mit hozzak ajándékba?

– Bárminek örülni fogok, amit hozol nekem.

Apu nem akart túl nagy bonyodalmat okozni, ezért válaszolta ezt, de alaposan lelombozódott miután Szatoru részéről „Uncsi válasz!” volt a reakció.

– Na és anyu, te mit szeretnél?

– Zsírzedő papírt, Jódzsi-ya gyártmányút!

– Mi az, hogy zsírzedő papír?

Anyu felállt, majd a nagy bevásárlótáskából elővette a ridiküljét. Abban volt a piperetükör meg rúzs. Ezeket szokta használni, amikor azt akarta, hogy szépen nézzen ki. Anyu kivett a ridikülből egy kicsi, vékony, noteszszerű könyvecskét. Átlátszó papírlapok voltak benne.

– Látod, ilyen. A Jódzsi-ya papírján látsz majd egy női rajzot.

– Milyen rajzot?

– Várj csak...

Majd rajzolt egy nem túl ügyes, inkább egy fabábúra hasonlító női arcot a noteszbe. Szatoru jobban szemügyre vette, és elég furcsának találta.

– De ha találok ennél szebbet, akkor lehet másfajta is?

– Nem, a Jódzsi-ya-féle a legjobb, olyat szeretnék.

Szatoru megígérte édesanyjának, hogy akkor ilyet fog neki hozni.

Szatoru alig tudott elaludni, annyira izgult. Sokat forgolódott az ágyban, ezért Nyolc is folyamatosan testhelyzetet kényszerült változtatni.

– Nem bírok elaludni, most mit csináljak?

Az éjszaka közepén Szatoru az órájára nézve kétségbeesett hangon mormolta magában. Majd kibújt az ágyból, és kiment a szobából. Nyolc is utánaeredt, mivel aggódott miatta. A nappaliban még világos volt, anyu még ébren volt.

– Anyuuu...

Anyu éppen valamit jegyzetelt az asztalnál. Mindent értett, Szatoru hangjára egy mosollyal válaszolt.

Ezután valamit pakolgatott a konyhában, és pár perc múlva pityegett egyet a mikró. Abból egy bögrében gőzölgő, forró tejet vett ki.

A kirándulás előtti napon vagy a családi utazások előtt Szatoru mindig be volt sózva egy kicsit, sosem bírt elaludni. Anyu ilyenkor ezt a fehér gőzölgő „altatót” szokta készíteni.

– Ma dupla adag mézet tettem bele, szóval hatásos lesz a gyógyszer.

Szatoru nagyot bólított, majd leült a kanapéra, ott fújta a meleg bögrét.

– Anyu, te már jártál valaha Kiotóban?

– Párszor már igen.

– Voltál a Kiyomizu templomnál is?

– Aha, igen. A közelben volt egy nagyon finom tofus étterem, ajánlom figyelmedbe, ha lesz majd egy kis szabadidőd.

– Ehh, tofu, az tök unalmas kaja.

Ilyen és ehhez hasonló dolgokról beszélgettek. Mire kiürült a bögre, Szatoru szemhéjai érezhetően nehezebbek lettek.

Jó éjszakát kívántak egymásnak, majd Szatoru visszabújt az ágyába. Ezúttal nem forgolódott sokat, talán csak egyet vagy kettőt, és már aludt is, mint a bunda. Az ágy szélén Nyolc is a gömbölyű alvópozíciót felvéve merült álomba.

Másnap sikerült korán felkelnie, és Kóval együtt indultak el az iskolai

kirándulásra.

Két nap múlva jön majd haza az ajándékokkal – legalábbis ekkor még így gondolta mindenki.

*

Másnap úgy zuhogott, mintha dézsából öntötték volna.

Nyolc álmos volt egész nap, tudniillik az esős napokon gyötri az álmoság a macskákat.

Reggeli után Nyolc a szokásos helyén, a fotelon tisztálkodott. Apu kinézve az ablakon igazgatta a nyakkendőjét és a fiára gondolt.

– Eléggé esik, mi lehet most Szatoruval?

– De a meteorológia jó időt mondott Nyugat-Japánban.

– Remélem, így van. Sajnálám, ha rossz lenne az idő. Szerencsétlenek bőrig áznának ebben a zuhéban. Én bezzeg csuromvizes leszek.

– Ne aggódj, elviszlek kocsival az állomásig!

Apu befejezte a reggelit, felvette a zakóját, anyu pedig beáztatta a piszkos tányérokat a mosogatóban.

Együtt indultak el sietve. Apu még elbúcsúzott Nyolctól, de anyu nem, mert akkor még úgy gondolta, hamar hazajön.

Az eső nem hagyta alább, szakadatlanul zuhogott továbbra is. Ilyen időben a legjobb dolog, amit egy macska tehet, hogy szundít egyet.

Az esőcseppek szünni nem akaró hangkavalkádjában mintha valami szirénahangot hallott volna, de biztos csak képzelődött.

Az alvást is meg lehet unni egy idő után. Ásított egy nagyot, kinyújtotta végtagjait, és egy kifeszített nyíl alakban lazította ki elgémberedett gerincét.

Leugrott a fotelról, és benézett a konyhába. A hasa alapján már elmúlt dél, legalábbis az éhesség erre utalt.

A mosdó mellett, a szokott helyen találta a tálcáját, amiben maradt még egy kis száraz eledel reggelről. Nem valami sok, de majd anyu feltölti, ha észreveszi végre, hogy ebédidő van.

De anyu nem jött, hiába evett meg minden maradékot, a tálca üres maradt. Csak az eső hangja hallatszott mindenhol, anyu nem volt sehol.

Furcsállta a helyzetet, de az álomtündérnek nem tudott ellenállni.

Kisebb lett a hangzavar, nem zuhogott már annyira. Kulcs csörgése hallatszott, majd valaki kinyitotta a bejárati ajtót.

Na végre, mi tartott ilyen sokáig? Éhes vagyok. Kiment az előszobába. Nem anyu volt az. Hasonlított rá, de fiatalabb volt nála.

Hisz ő anyu húga, Szatoru nagynénje, már járt itt párszor.

A nagynéni Nyolc láttán egy kicsit megijedt. Sejtette, hogy fél tőle, máskor is előfordult már hogy nem fogadta jó néven a közeledését. Nyolc nem is ment közelebb hozzá.

– Szatoru!

Nagynénje unszolására Szatoru is bejött az ajtón, kezében a táskájával.

Gondolta, odadörgölőzik a térdével, úgy köszönti viszont, de Nyolc ledermedt a küszöbnél. Vajon ő tényleg Szatoru?

Egy sápadt, arckifejezés nélküli alak állt ott.

Mindig úgy mozgott minden porcikája, de most csak két tágra nyitott üveges szem volt ott az arca helyén.

– Öltözz át!

A nagynéni átadott neki egy papírszatyrot. Szatoru ügyetlen mozdulattal vette át azt. Mint egy gép, amit sosem olajoztak meg. Szinte hallani lehetett az izületek kattogó surlódását.

Szatoru a szobájába indult, Nyolc utánaeredt. Ijesztő volt Szatoru, de nem hagyhatta magára ilyen állapotban.

A nagynéni által átadott szatyorban egy olyan öltöny volt, amelyben apu szokott lenni. Az ing volt csak fehér, minden más fekete. A zakó, a nadrág, a nyakkendő, még a zokni is.

Szatoru levette a színes melegítőt, és felvette a fehér inget. Nadrágot vett, majd a zakó következett. Végül a nyakkendő.

A piros csíkos zokniját is lecserélte a feketére. A csíkos zoknit levetett melegítőjére dobta, majd hirtelen váratlan dolgot tett.

Belerúgott egy nagyot a tréningjébe. A tetején lévő piros csíkos zoknik elrepültek a szobában.

Annyira hirtelen jött ez, hogy a megrémült Nyolc elbújt az ágy alá. Néha előfordult már hasonló, de Szatoru mindig elnézést szokott kérni. Most azonban nem. Nem is vette észre Nyolcat.

Szatoru ugyanolyan semmilyen arccal tiporta hangtalanul a ruháját.

Mintha a világ összes bajaiért ez a színes melegítő lett volna a felelős.

Kopp-kopp – kopogás hallatszott.

– Elkészültél?

A nagynéni kérdésére Szatoru végre abbahagyta a melegítő kínzását. És mintha mi sem történt volna, kiment a szobából.

– Siessünk, anyukád és apukád már biztos nagyon várnak!

Szatoru bölintott egyet, majd a nagynénjével elindultak az előszoba felé. Nyolc is utánuk ballagott. Éppen a cipőt akarta felvenni, amikor Szatorunak eszébe jutott valami, és a konyhába eredt. Nyolc tálját töltötte fel száraz eledellel, és

mellé rakott egy kis vizet.

Ezt követően a mosdóba ment rendberakni Nyolc toalettjét. Utánatöltött egy kis homokot is.

Hiába volt mozdulatlan az arca, hiába taposta össze a ruháját, Szatoru az Szatoru. Nyolc odadörgölte magát

a térdéhez. Szatoru nem szólt semmit, az arca ugyanolyan maradt, de legalább kapott egy kis simogatást.

Kikísérte őket a bejáratig. Nem tudta, merre mennek, de azt érezte, hogy valószínűleg egy nagyon szomorú helyre indultak.

Szatoru elfelejtette felkapcsolni a lámpát, ezért teljesen sötét lett estére. A koromsötét házban vacsorázott meg, ivott egy kis vizet hozzá, majd lefeküdt.

Szatoru és a nagynéni éjszaka jöttek meg.

Nyolc kiment köszönteni őket, de Szatoru mintha félt volna a sötét csendtől. Miután a nagynéni felkapcsolta az előszoba lámpáját, Szatoru is levette a cipőjét.

A nagynéni a folyosón, a nappaliban és a konyhában is felkapcsolta a villanyt. Szatoru követte nagynénjét, követte a fényt. A konyhában látta, hogy Nyolc tálkájában maradt még a szárazból, de töltött neki friss vizet.

Szatoru után a nagynéni is letusolt, majd mindketten evés nélkül lefeküdtek. Szatoru a saját szobájában, a nagynéni pedig egy összecsucskható vendégágyban, a nappaliban.

Nyolc megtalálta a megtaposott tréninget Szatoru szobája sarkában. Nem kapott már több tiprást, ugyanott van, mint délután.

Szatoru az ágyában feküdt, de amikor Nyolc a párnája mellé ugrott, észrevette tágra nyitott szemeit. A pislákoló éjszakai izzót bambulta a plafonon.

Egy kicsit arrébb húzta a párnáját, hogy Nyolc is elférjen a feje mellett, de nem aludt el, szuszogását nem hallotta. Nyolc előbb aludt el, mint Szatoru, így nem tudta mikor tértek nyugovóra kókadtt szemei.

A másnap reggel elhozta a szikrázó napsütést. A nap sugarai a szobába is beszűrődtek a függöny mögül.

Szatoru és a nagynéni megint abban a fekete ruhában indultak el. Nyolc sokat kapott a száraz eledelből, és ezúttal Szatoru égve hagyta a lámpát a nappaliban.

Talán ma is későn jönnek haza – gondolta, de nem így történt.

Napnyugta után vad, állati vonyításokat hallott a bejárat felől. A nyüszítés egyre közelebb ért. Zsongott a lépcsőház az üvöltéstől.

A hang ide, ebbe a lakásba fog hazatérni. Nyolc leült az előszobában, úgy várakozott.

Kó nyitotta ki az ajtót. Támaszt nyújtva kutyaként nyüszítő barátjának, bekísérte Szatorut a nappaliba. És Kó is leroskadt a földre.

Kó ugyan hazakísérte Szatorut, de nem tudta, ezután mitévő legyen. Csak ügyetlenül téblábolt mellette. Jól van, ügyes voltál Kó, innen már átveszem én.

Nyolc felugrott Szatoru térdére. Szőrös arca mellett ott volt Szatoru tenyere. Elkezdte finoman, hosszasan nyalogatni.

Semmi baj, semmi baj, semmi baj.

Itt vagyok veled, itt vagyok veled, itt vagyok veled.

Ahogy fáradhatatlanul, sokáig nyalogatta a tenyerét, Szatoru mintha kifáradt volna, vonyítása egyre halkabbá, erőtlenebbé vált.

*

Apu és anyu két kicsi, fehér urnában jöttek haza.

Szatorut a nagynéni fogadta örökbe, el kellett költöznie.

– De ugye Nyolc veled lesz majd?

Kó tette fel a kérdést olyan hangon, mintha egy imát mondott volna el. Majd Nyolc vele lesz. Az új helyen sem lesz egyedül. Vele együtt talán egy kicsit kibírhatóbb lesz. Talán.

– Nyolc nem jöhet velem, mert a nagynéném gyakran utazik el, sokat kell majd költöznünk is.

Szatoru már rég lemondott mindenről. Már csak az fájt neki, hogy barátja imája ellenében kell cselekednie, úgy érezte, mintha Kót árulta volna el.

– Mi lesz Nyolccal?

– Egy távoli rokonom viszi majd el.

– Jól ismered azt a rokonodat?

Szatoru a fejével jelezte, hogy nem. Kó ráharapott saját ajkára, mintha haragudna valamire.

– Én... én megkérdezem otthon, hogy nálunk lakhat-e! – kiáltotta, majd el is viharzott. Alkonyatkor jött vissza, a sok sírástól piros szemekkel.

– Apám azt mondta, hogy nem.

Kétségtelenül hősiezen harcolhatott Kó, ezt bizonyította a vastagra duzzadt szemhéja.

– Nem baj – Szatoru nevetve sírt. – Örülök, hogy megkérdezted.

Mindketten könnyezve simogatták Nyolcat. Nyolc megengedte, hogy addig simagossák, amíg akarják.

Azt hitte, itt, ebben a lakásban fogja végignézni, ahogy a két gyerek felnőtté válik. Hiába, a kamaszok és egy macska számára csupa olyan dologgal van tele a világ, ami ellen tehetetlenek.

A távoli rokon eljött Nyolcért. Olyan mosolya volt, hogy a napbarnított, inas alkatú férfi szeme elveszett

a ráncok között.

Szatoru a nappaliban ült ölében Nyolccal, amikor

a rokon bácsi megcirógatta a fejét.

– Ne aggódj, mi mind szeretjük a cicákat, nagyon fogunk rá vigyázni!

Szatoru arca derűs lett. Most először, mióta apu és anyu a fehér urnába költöztek.

– Minden jót, Nyolc!

– Bízd csak ránk, boldog lesz!

Mégis, amikor arra került a sor, hogy Nyolcat tényleg elvigyék, Szatoru úgy könnyezett, mintha kipurcantak volna a szemei.

– Noriko, biztos nem lehet nálatok a cica?

A rokon bácsi annyira megsajnálta, hogy még utoljára rákérdezett, de a nagynéninél hárszabály tiltotta a házikedvencek tartását.

– Ne sírj, mosollyal búcsúzz Nyolctól, különben ő is aggódni fog érted – mondta a bácsi, mire Szatoru megpróbált nevetni. Könnyezve, öklendezve, lefelé görbült ajkát felhajtva próbált egy mosolyt imitálni. Nagyon csúnyácska arca volt.

– Légy jó, Nyolc!

Ez volt az utolsó emléke Szatoruról, ahogy integet.

*

Három órát utazott a ketrechen, miután megérkeztek.

A bácsinak négy gyermeke volt.

A legidősebb magasabb volt a bácsinál. Utána egy lány, majd egy fiú

következett, a legvégén ismét egy fiú, fentről lefelé egyre kisebb termettel. A legfiatalabb fiú akkora volt, mint Szatoru.

Talán ezért a legfiatalabb fiú nevét jegyezte meg a leghamarabb. Cutomu volt a neve. Olyan kifejező volt az arcjátéka, mint Szatorunak. Nem úszott, de baseballozott.

A bátyjával és nővérével mindennap veszekedtek. De mivel ő volt a legkisebb, a szócsatákban is, a verekedés során is mindig ő húzta a rövidebbet. Nyolc ilyenkor oda szokott menni a pityergő fiú mellé, és megnyalogatta a kezét vagy a térdét. Ez a napi rutin részévé vált; Cutomu minden egyes nap pityergett valamiért.

– Pedig általában az állat azzal szokott jóban lenni, aki eteti.

A bácsi és felesége nem értette, miért alakult ez így.

– Ez empátia, Cutomuval csak együttérez Nyolc, mindig annyira szerencsétlen – röhögcsélve szólt oda a nővére, akivel szemben mindig alábbmaradt a szópárbajban.

– Fogd be! – Cutomu hátulról belerúgott a nővérébe, mire ő megkergette a kisöccsét. A végén úgyis ő fog sírni, Nyolc nem értette, minek kezd ki állandóan velük.

– Nyolc nem akar nagyon a házon kívül kóborolni.

A bácsi szerint ez is egy furcsa jelenség.

Takarítás közben is, amikor nyitva az ablak, Nyolc alig akart kimenni a kertbe. Pedig végre egy kertés házba költözhetett a városi bérházból, ahol a kedvére sétálhatott volna.

– Biztos az előző gazdájánál házikandúr volt – mondta együttérzően a bácsi, mire a felesége sajnálkozóan vonta össze a szemöldökét.

– Miért kéne emiatt sajnálni? – szólt közbe a legnagyobb fiú. – Sok állatot nevelnek lakásokban, legalább biztonságos.

– Nálunk is Milket elütötték – kapcsolódott be Cutomu kisebbik bátyja. Milk

volt az első cica, akit befogadott a család. A nővére által adott nevet a fiúk nem szerették, mert túl lányosnak tartották azt.

– Nyolc elég ügyetlenül mozog, még jó, hogy nem akar kimenni.

A nővére az ujja végével nyomkodta Nyolc homlokát.

– Ne csináld! – szólt Cutomu, és leállította a kellemetlen nyomogatást. – Nem is ügyetlen, csak egy kicsit hóbortos.

Cutomu szavaitól eszébe jutott egy másik gyerek hangja a régmúltból.

„Nem is, csak egy kicsit hóbortosabb.”

Szatoru volt az, aki a kissé rossz kicsengésű ügyetlen szó helyett a hóbortost használta.

Nyolc felnézett, majd látta, hogy itt is van egy arany szívű fiú, aki ugyanolyan mosollyal vakargatja meg a fejét a füle mögött.

Hát persze! Végre leesett neki.

Ezentúl itt lehet végignézni, ahogy Cutomu felnőtté válik.

Szatoru és Cutomu egyidősek. Ugyanolyan kedvesek és figyelmesek. Ahogy Cutomu megnő, Szatoru is meg fog nőni.

Elhatározta, hogy Szatoru emlékét Cutomun keresztül fogja megőrizni. Számára a két fiú eggyé vált.

Eddig zavarta, hogy Szatorut egyedül hagyta, és nem láthatja felnőni, de így már végre nem nyomta semmi sem a lelkét.

Mindeközben Cutomu cirógatta a nyakát, melyre egy felszabadult dorombolással válaszolt Nyolc. Ez volt az első alkalom, hogy dorombolt ebben az új otthonban.

*

Cutomu a cseresznye virágzása idején kezdte el a középiskolát.

Folytatta a baseballozást is. Mikor is hagyta abba az úszást? De érthető, nem lehet a kettőt egyszerre. Azt az arany trófeát is biztos elpakolták valahová.

Sokat sportolt és jó étvággal evett. Egyre nagyobbra nőtt. Eddig lassan, évről évre nőtt csak pár centit, de egy év elteltével, mire másodikos lett, magassága tíz centivel nyúlt meg.

Kint, a szabad ég alatt edzettek, ezért olyan sötét volt a bőre színe, mintha leöntötték volna szójaszósszal.

Az anyukája gyakran mondta neki viccelődve, hogy ellenfényben olyan fekete, hogy az arcán nem látja még az orrát sem.

– Nem gondoltam volna, hogy még nálam is sötétebb leszel.

Az apja is jót szórakozott a színén.

Az arckifejezése változatlanul sokatmondó volt.

A testvéreivel is mindennaposak voltak az összetűzések. A lánytestvérével már nem verekedett, csak a szócsaták maradtak. Egyre jobban pörgött a nővére nyelve, lehetetlen volt felülkerekedni, így rendre ő húzta a rövidebbet. Cutomu már nem sírt, de egyszer-egyszer azért még előfordult, hogy könnybe lábadt a szeme.

Csak egyszer kellett volna visszaütnie, azzal megnyerhette volna a nővére elleni harcot, de Cutomu már sosem tett ilyet. Nyolc emlékezett is, mióta nem fajult tettelegességig a dolog.

Egyszer teljes erejével úgy nekilökte a nővérét az ajtónak, hogy az majdnem ki is szakadt. A nővére azonnal egy fegyverrel – egy műanyag, csipogó játékkalapáccsal

– támadt vissza, de ő csak hagyta békésen, hogy ütögessék, nem ütött már vissza.

– Eleget kaptál, most az egyszer megkegyelmezek neked! – mondta végül a lánytesó, de még erre sem szólt vissza elégedetlenkedve. A nővére combján látszódott egy nagy folt, amit a véraláfutás okozhatott, de Cutomu úgy viselkedett, mintha neki fájt volna jobban.

– Elvégre ő is csak egy csaj.

A legnagyobb bátyja jött oda csitítani a kedélyeket.

– De szóban még ő az erősebb.

– Hát persze, szópárbajban mindig a lányok az erősebbek.

Még a nagytesó is, amikor veszekednek a nővérral, a végén mindig egy határozott „elég volt!”-tal szokott eliszkolni.

– Nem lehetetlen a győzelem, pszichikai hadviselést kell folytatni – adta át tapasztalatait a kisebbik nagytestvér.

– Az ellenség Achilles-pontjait kell kifigyelni! Az ő gyenge pontja a nagy láb és a kicsi mell.

A nővérének a természetéhez képest viszonylag nagy lába volt, negyvenes cipőt hordott. Ő rendre azt mondta, hogy csak harminckilences, de mindenki tudta, hogy az szűk neki. A kisebbik nagytesó szerint csak a butáknak van nagy lába, ezért amikor veszekedtek, frappánsan csak „butalábnak” csúfolta a nővérét.

– Múltkor fel tudtam venni a cipődet! Milyen praktikus a nagy láb, biztos a barátoddal is tudtok cipőt cserélni!

– Eldugulnál végre? Nem az enyém nagy, hanem a tied kicsi!

– Vedd már észre, az enyém normális, a tiéd óriási!

A melled meg kicsi! Milyen kár, hogy nincs fordítva, nem?!

– Az ilyet hívják divatmodell alkatnak!

– Ha-ha, hát ez a legviccesebb dolog, amit hallottam eddig!

Valóban hatásos volt a stratégia, de Cutomunak még nem pörgött olyan sebesen

a nyelve, mint a kisebbik nagytesójának, ezért nem tudja követni példáját.

De Nyolc szerette Cutomut így ahogy van, még akkor is, ha néha megkönnyezte nővére élcelődéseit. Szerette a bácsit, a nénit, a nagyfiút és a nagylányt, a középső fiút is, de legjobban Cutomut.

Futás közben össze szokott gabalyodni Nyolc lába, de Cutomu erre azt mondta kedvesen, hogy hóbortos.

Akkor is szeretettel szólt hozzá, amikor először találkozott egy igazi egerrel, és annyira megijedt, hogy kötényt adott neki. „Nem muszáj egerészned, így is nagyon kedvelünk” – idézte fel magában.

Volt az a nyúl-pamacsos eset is, amikor azt mondta annak a valakinek, hogy „lassabban próbáld meg”. Kinek is mondta? Hogy is hívták? Cutomu gyerekkori barátja volt, valamikor réges régen. Amikor még kicsi volt, mindennap átjött játszani. Nem is emlékszik, mióta nem látta.

A macskák órája gyorsabban ketyeg. A kiscica korában történt dolgok feledésbe merültek.

A hogyishívják fiú nevére már nem emlékezett, de remélte, boldogan él valahol. Elvégre Cutomu is boldog és egészséges.

Bárcsak mindenki boldog lenne!

Ismét eljött a tavasz, a legnagyobb testvér pedig elhagyta a szülői házat. A városba fog költözni, mert felvették az egyetemre.

Egy kicsit csöndesebb lett minden. A nagytesó kiköltözése miatt is, de azért is, mert a többiek már nem veszekedtek annyit nap mint nap. Cutomu néha azért összeveszett a kisebbik bátyjával, de nem ment vérre

a harc.

Cutomu végtagjai egyre hosszabbak lettek. A baseballt nem hagyta abba, azóta is mindennap edzett és jóízűen evett roppant étvággal. Az évente cserélt iskolai egyenruhát is mindig kinőtte. A tanév vége felé olyan otrombán nézett ki, mert a nadrágból kilógott még a vádlója is. Akkorát nőtt, hogy a legnagyobb testvér régi ruháit is fel tudta már venni. Saját kinőtt egyenruhája helyett a nagytesóét adta rá

anyukája. Cutomunak ez nem volt ínyére, mert ki volt fakulva a sok mosástól. Szóvá is tette, de az „újat nem veszünk, egy utolsó évet ki tudsz ebben is bírni” választ kapta.

A nyári baseballtornán elődöntős lett a csapata, de onnan már nem jutott tovább. Cutomu kisírt szemmel jött haza.

– De hát az elődöntő is komoly eredmény, legyél inkább büszke rá!

A mamája próbálta vigasztalni, amihez csatlakozott a nővére is.

– Majd a gimiben{3} is folytathatod, fel a fejjel!

– Fogjátok be, hagyjatok békén!

Kiabált rájuk ingerülten.

– A mostani csapattársakkal csak a most számít! Kit érdekel, mi lesz jövőre?!

– Én csak próbáltalak megvigasztalni, de inkább fulladj meg!

Nővére egy odadobott párnával jutalmazta duzzogását.

Nyolc odadörgölözött Cutomu térdéhez, jelezvén, hogy ezúttal igazságtalan volt a nővérével. A macska simogatásától megnyugodva elnézést is kért tőle.

– De akárhogy is, azért az nagy siker, hogy elődöntősek voltatok – szólt hozzá az anyukája, majd megrendelte az esti ünnepléshez a szusit. Vacsorára biztos lesz még rántott csirke meg krumplisaláta is, ezek a kedvenc ételei már kiskora óta.

Akkor is ez volt a felhozatal, amikor az úszóversenyt nyerte meg.

De már nem szerette annyira a tojásos szusit, Cutomu mostanában a tonhalasat preferálta.

Amikor Nyolc rábökött a tonhalas szusira, Cutomu levette a nyers halat a rizsről, lehúzta róla a vaszabit,{4} és elárakta. Ő pedig bekapta a maradék rizst.

– Folytatod majd a gimnáziumban is jövőre?

Kérdezte az apuka, melyre nagyot bólintott.

– Milyen jövőre? Nem csak a most számít? – élcelődött a nővére, úgy tűnt még nem bocsátott meg teljesen.

– Nem vagyok már gyerek, meg hát a csapatból páran azért egy suliba fogunk járni.

– Mit is kezdenél magaddal a haverok nélkül, ugye?

– Szállj már le rólam!

Cutomu meg is átkozta a rántott csirkét, amibe épp akkor harapott bele a nővére, hogy „légy dagi!”. Erre

a kisebbik nagytesó is rávágta, hogy „ez az ige már nem hat, elég dagi már most is”.

– Na jó, akkor megcitromozom az összeset!

A nővér persze tudta, hogy a két fiú nem szereti a savanyút. Egy kisebb dulakodás alakult ki az asztalnál.

– Azonnal hagyjátok abba!

Szólt rájuk egy szigorú hang. A mérges anyukákkal senki sem mert ujjat húzni.

Hiába nőtt pár év alatt óriásit ez a gyerek, belül még mindig az a kis huncut kisfiú. Az emberek vajon mikor válnak felnőtté?

Nyolc már alig emlékezett kiscica korára.

„Nyolc! A te neved Nyolc, ugye tetszik?” Vajon Cutomu mondta ezt miközben babusgatott? Volt valami kartondoboz is, abban talált meg. De nem, mégsem. Az nem lehetett Cutomu, mert a bácsi hozott haza valahonnan egy ketrecben. De volt egy doboz még régebben, amiben fel-alá forgolódtam valamiért.

De miért is kellett forgolódnom? Nem akartak befogadni és világgá mentünk meg majdnem leugrottunk valahonnan, és...

„Egyáltalán nem működik a terved, ... miért hazudtál?”

„De hát meg akarod tartani, nem?”

„De miért nem kérdezed meg a szüleidtől, hogy nálatok maradhat-e!?”

Kinek a terve nem működött?

Cutomu? Ki az a nálatok? Cutomu baseballozik. Mikor hagyta abba az úszást?
„Folytatom az úszóiskolát, ha ... is jön” „Ha ... nem jön, akkor én sem járok úszni.”

– Nyolc, kérsz tonhalat?

Ezúttal a lánytesó kínálta meg a kedvencével. Egy pálcikával lóbálta Nyolc feje fölött a nyers halat. Illetlenség nem elfogadni, ezért hátra helyezett súlyponttal felállt a két hátsó lábára. Mivel a szájával pont nem érte el, elvesztve egyensúlyát a popsijára esett.

– Mennyire ügyetlen vagy!

– Csak egy kicsit hóbortos, ne bánts!

Azzal kézzel elvette a tonhalat a pálcika végéről, és Cutomu a tenyerén szolgálta fel Nyolc részére az ízletes falatot.

– De én szeretem az ügyetlenkedését, olyan cuki, amikor bénázik.

– Hallod ezt, Nyolc? Milyen kis gonosz ez a lány!

Az ügyetlent Cutomu mindig kijavítja hóbortosra. Ezt a kifejezést Nyolc már régről ismerte.

– Finom?

Nyolc jóízűen nyalogatta a tonhalat gazdája tenyerén.

A macskák órája gyorsabban jár az emberéhez képest. Az a bizonyos Nyolc-óra gyorsabban ketyeg. Mikor is jött erre rá?

Cutomu teste egyre nagyobb, de még mindig nem felnőtt ember. A felnőtté válás előtt még be kell jutnia a gimnáziumba, ami állítólag nem is olyan egyszerű feladat. Egész ősszel és télen csak ült az asztala előtt és tanult.

Újévkor meglátogatta őket egy nagy férfi, akinek olyan borostás arca volt, mint

egy medvének.

– Nyolc, jó cica voltál?

Nagy hangja volt, és fel akarta venni az ölébe, de Nyolc ijedten ellenállt.

– Na mi van, elfelejtettél? Pedig tavaly nyáron is meglátogattalak!

– Csak egy hétre jöttél haza. A pirinyó agyacszkájában nem hagytál túl nagy nyomot. És különben is, mi ez a szakáll?

Az anyuka szemrehányásából kikövetkeztette, hogy ő bizony a legnagyobb testvér.

Sajnálta, hogy nem ismerte fel azonnal. Engesztelésből odadörgölőzött a lábához, mire az felvette az ölébe. Még a medvésen borostás arcát is végigsimította szőrös hátán, ami kissé szúrta, de elviselte ezt a kis kellemetlenséget.

Még az újévi ünnepeket is tanulással töltötte, melynek meglett az eredménye: Cutomu sikeresen tette le a felvételi vizsgát. Mire a kert egyetlen cseresznyefája virágba borult, már az új, gimnáziumi egyenruhában járt az iskolába.

Folytatta a baseballozást is, belépett az iskolai sportklubba. Mindennap koszosan és izzadtan jött haza. Úgy hírlett, elég erős az iskola baseballklubja, ehhez mérten sokat is gyakoroltak.

Elvirágzott a cseresznyefa, az ágain megjelentek a hernyók. A nővér és anyuka irtóztak a hernyóktól, így ekkortájt minden évben szóba került, hogy ki kellene vágni a fát.

– Nem vághatjuk ki, a fa a kertünk legékeesebb díszé. – A családfő ezzel az indokkal szokott mindig kibújni

a fakivágás elől.

Volt, amikor egy hernyó, mely Cutomu vállán landolt

a kertben, bejutott vele együtt a házba. Anyukája és nővére heves sikítózással köszöntötték a jövevényt.

Az egyik nap találkozott egy ilyen, váratlan csúszó-mászó vendéggel a folyosón. Gondolta, megkíméli a lányokat a felesleges traumától és a kezébe – pontosabban a mancsába – veszi a dolgot. Ráütött párszor a mellső lábaival.

Hirtelen szűró fájdalmat érzett a mancsán. Hangosan felsírt, mire Cutomu nyomban odaszaladt hozzá.

– Nyolc, mi történt?

Cutomu ránézett, és már értette is, mi a baj.

– Megszúrt ez a rusnya féreg.

– Ne, ezek még szurkálnak is? – A nővére elkezdett hisztizni, a kisebbik nagytestvér válaszolt rá.

– Általában nem, de vannak közöttük szurkáló hernyók is.

– Irtsd ki mind, mondom, mind!

Miközben a kicsi nagytesó eltávolította a szurkáló betolakodót, Cutomu lefertőtlenítette Nyolc mancsát.

– Fújjak rá valamit a csípés ellen?

Megkérdezte anyukáját, aki ezt nem javasolta.

– Lehet, hogy megnyalja, ezért inkább ne! Ha bedagadna, majd elvisszük holnap az állatorvoshoz.

A kisebbik nagytesó eltakarította a gonosz hernyót, és visszatérve megcirógatta Nyolc buksiját.

– Te kis mamlasz, pont egy ilyennel kellett kikezdened?

– Biztos azt hitte, könnyen elbánik vele, mert még nála is ügyetlenebbül mozog.

A nővére gonosz megjegyzésére Nyolc már majdnem megsértődött, de Cutomu a védelmére kelt:

– Ne mondj ilyeneket, Nyolc biztos csak azért küzdött meg vele, mert ti féltetek

tőle.

Cutomu legalább mindig tudja, mi a valóság. A nővére is belátta, hogy talán igaza lehet, és elnézést kért. Sőt mi több, kapott tőle egy kis harapnivalót is jutalmul.

A mancsa fájt egy darabig, de szerencsére nem kellett az orvosnak megnéznie.

A hernyók is eltűntek, mikor az egyik este megcsörrent a telefon.

Az apuka vette föl, egyenesen a fürdőszobából sietett a kagylóhoz.

– Rég hallottam felőled, ezek szerint jól vagy? Mi van Noriko nénivel?

Apa jókedvűen beszélgetett valakivel egy szál alsógatyában, és egyáltalán nem zavarta, hogy a lánytestvér ezt nem nézi jó szemmel.

– Igen, persze, gyere csak! Nyolc is nagyon vár már!

Ahogy letette a telefont, Nyolc odasomfordált megkérdezni, hogy ki volt a vonal végén.

– Hát Szatoru! Tudod, minden évben küld neked képeslapot!

Nyolc hátán felállt a szőr.

Mintha áramütés érte volna, valami bevillant.

Szatoru.

– *Ja, a fiú Norikoéknál...*

– Igen, ő.

– Az övé volt eredetileg Nyolc, ugye?

Cutomu is bekapcsolódott a párbeszédbe.

– Annyi idős, mint én, ugye?

– Aha. Azt mondta, a nyáron dolgozni fog, amiből lesz egy kis zsebpénze

meglátogatni minket.

– Most hol laknak? Noriko néni elég sokat szokott költözködni a munkája miatt.

– Jamanasiban.

– Azért vállal diákmunkát, hogy eljöhessen megnézni a cicát? Ő is elég cicabolond lehet.

Szatoru. Szatoru. Szatoru. Szatoru.

– *Minden évben küldött képeslapot Nyolcnak újévkor, biztos nagyon kötődik hozzá.*

– De akkor miért nem hozta el hozzánk Noriko néni hamarabb?

– Noriko annyit dolgozik, hogy alig van ideje. És ő egy örökbefogadott gyerek, nem engedhette meg magának.

Légy jó cica, Nyolc! Isten veled, sok szerencsét!

A sírógörcstől öklendezve, mégis mosolyt imitálva integetett.

– Cutomu, ha megjön, legyetek jóban majd!

– Persze, simán. Nem lehet rossz arc, ha ennyire szerette Nyolcat.

Nem Cutomu mondta először, hogy hóbortos.

Nem ő az egyetlen, aki rendre kijavítja az ügyetlent hóbortosra.

Emlékei visszapörögtek oda, ahol Szatoru és Cutomu egyé váltak.

Biztos Szatorunak is megnyúltak a kezei és lábai ugyanúgy, mint Cutomunak.

*

Úgy volt, hogy majd a nyári szünidő alatt jön látogatóba Szatoru.

Mikor jön már el az a bizonyos szünidő? Ahogy az árnyékok egyre sötétebbé váltak, a nappalok is egyre hosszabbak lettek.

Ilyenkor szokott Cutomu arca is a legsötétebb lenni a perzselő naptól.

Annyira meleg van, hogy már biztos itt a nyári vakáció ideje.

Miért nem jön már? Szatoru és Cutomu biztos jó barátok lesznek.

Annyira várta, hogy szinte már alig bírta.

Lehet, hogy már ott jár a közelben. Kihasználva a kicsit hűsebb levegőt alkonyatkor, ilyen gondolatokkal kezdett el a környéken barangolni.

Sosem járt még a kerten túl, jobb lesz óvatosnak lenni. Eleinte csak a házat járta körbe, de idővel egyre nagyobb köröket tett meg.

– Képzeld, Nyolc mostanában sétálni szokott.

Vacsora közben anyukája hívta fel a figyelmét Nyolc újabb szokására. Cutomunak nem tetszett annyira

a dolog.

– Remélem, nem téved el.

Éppen ezért csak óvatosan teszem a köröket – gondolta magában Nyolc, és kihúzta magát.

– A biztonság kedvéért tegyünk rá egy nyakörvet

a címünkkel!

A lánytestvér állt elő az ötlettel, és másnap meg is vette.

– Lehet, nem fogja szeretni.

Az új nyakörvet – ha nagyon akarta volna – le tudta volna venni, de túl macerásnak tűnt a dolog, így inkább beletörődött, és elviselte a nyakán.

– Alapvetően mindent elfogad ez a cica, jámbor állat – jegyezte meg széles mosollyal a kisebbik nagytestvér.

Megszokta a közeli sétákat, de Szatorut sehol sem találta ezidáig, így hát arra gondolt, hogy messzebbre is elmerészkedik.

Egy széles út volt ott, ezen még sosem ment át. De mindig olyan sokan szoktak az út túloldaláról érkezni, biztos Szatoru is arról jön majd.

Sokat figyelte a járókelőket, és rájött, hogy a fehér csíkos helyen kell átkelni rajta akkor, amikor a többi ember is. Olyankor nem jönnek az autók sem.

Párszor sikerült is neki átmennie.

Aznap is figyelve várta, hogy majd kivel együtt menjen át a zebrán. Egy fiatal férfi futott át, hát ő is sietve utánaeredt. Érezte, hogy lemaradt egy kicsit, amikor hirtelen rájuk dudált egy gépkocsi.

A fiatalember ijedten ugrott egyet, és átért a túloldalra, Nyolc azonban ledermedt és megtorpant.

Egy roppant ütést érzett a testén, majd repült egyet. Mire feleszmélt nagyon sok vért hányt. Eléggé fáj a mellkasa.

Valaki sikított a közelben.

– Nyolc!

Odaszaladt egy alak, és felvette.

Talán a délutáni ellenfény miatt, talán mert megütötte a szemét is, de nem látta az arcát, homályos volt minden. Vajon Szatoru-e vagy Cutomu?

De arra jutott, hogy mindegy is.

Szatoru és Cutomu számára ugyanaz. Ugyanazt a szeretetet és kötődést jelenti. Nyolc mindkét fiút szívből szerette.

*

A cím alapján is odatalált volna, de a rokon bácsi megígérte, hogy valakit majd érte küld a sinkanszen gyorsvonat{5} állomásáig. Az illetőt Cutomunak hívták, ő volt a legkisebb fiú.

Szatoru megérkezett, a peron végén egy napbarnított fiú, pontosabban inkább már fiatalember várta.

– Mijavaki Szatoru?

– Igen.

– Üdv, én vagyok Cutomu.

Cutomu egykorú volt Szatoruval. Vagyis mindketten a serdülőkorban jártak, már nem voltak fiúk, de még felnőttek sem.

– Annyira sajnáljuk, ami történt... ráadásul pont most.

– Dehogy, ez nem önök miatt történt.

Szatoru érkezése előtt pont egy nappal érte Nyolcat a halálos baleset.

Mikor megérkeztek, a rokon házaspár már az ajtóban várták és üdvözölték.

– Annyira sajnáljuk, ami történt.

Ugyanazt mondták, mint az előbb Cutomu.

– Pedig megígértem, hogy vigyázni fogunk rá.

– Biztos vagyok benne, hogy boldog volt.

A nappaliban ki volt téve Nyolc képe is a többi cicával együtt. Pont úgy, mint a család többi tagjainak fényképei.

Egy ilyen családban egészen biztosan boldogan teltek napjai, nem lehetett másképp.

– Nyolc sírja...

– Nem akartuk a kisállattemetőbe, inkább a hegyoldalban hantoltuk el. Holnap Cutomu majd elkísér és megmutatja.

Cutomu bólintott.

– Vonattal fél óra.

– Köszönöm.

Estére hazaérkezett a bátyj és a nővér. Egy kisebb ünnepséget rendeztek a tiszteletére, rengeteg finomsággal.

Sokat meséltek Nyolcról.

– Olyan kis ügyetlen cica volt, azt szerettem benne.

Idézte fel nevetve a nővér, melyet Cutomu nyomban kijavított.

– Nem volt ő ügyetlen, csak egy kicsit talán hóbortos és jószívű.

Több se kellett neki, egy húron pendültek.

– Igen, bizony. Hóbortos volt és jószívű.

Cutomu széles vigyorral jelezte egyetértését. Tetszett mindkettőjüknek a kifejezés.

Aznap a fürdés után korán lefeküdtek, hogy aztán másnap korán reggel tudjanak elindulni a sírhoz.

A helyi járattal zötykölődtek, majd ahogy Cutomu is jelezte előre, fél óra múlva már egy hegyvidékes tájon jártak. Ahol leszálltak, az állomást rizsföldek vették körül.

Egy mezőgazdasági szorgalmi úton sétáltak a hegyoldal felé.

– Kocsival sokkal közelebb van, de ma apámnak dolga van, nem tudott minket elhozni.

Miközben a lankás úton baktattak, Nyolcra terelődött a szó. Megbeszélték már az iskolát, kivesézték a sportot is, így Nyolc maradt a végére, mint fő téma.

– Mikor egy igazi egérrel találta szemben magát, ijedtében adott neki egy kötényt és kicsúszott a lába alól a talaj.

– El tudom képzelni, ez rá vall.

– Olyan kis hóbertos volt, biztos ezért is érte baleset. Lehet, hogy megijedt az autótól.

– Nem így volt.

Cutomu keserőséggel kezdte el felidézni a történeteket.

– Én pont ott voltam, amikor elütötték. Az edzés után pont arra mentem hazafelé. Egy nő látta mi történt, és elmesélte. Egy férfi után szaladt, aki a pirosra kelt át. Nyolc elővigyázatos és okos cica volt. Biztos azt hitte, ha egy ember után megy, nem lehet baja.

Cutomu előrevetette a tekintetét, ügyelve arra, hogy szeméből ne csorduljanak ki a könnycseppek.

– Ha nem lett volna ott az a hülye, nem ment volna át. Ha megtalálom, majd kap tőlem pár emlékezetet.

– Ha megtalálod, szólj nekem is!

Cutomu meglepődött, és odafordult Szatoruhoz.

– Nem úgy nézel ki, mint egy nagy bunyós.

– Ez így van, ezért megvárom, hogy elnászpángold.

És majd utána kap tőlem is egy tockost.

– Nem semmi vagy!

Cutomu felnevetett, majd gyorsan elfordította a fejét. Úgy tett, mintha a verejtékét törölné meg, de alkarjával a szemét dörzsölte.

A domb tetején egy tágas mező várta őket. Cutomu a mező egyik sarkába vezette Szatorut.

Volt ott pár gránit sírkő, közülük az egyik csillogóan új.

– Apámnak van egy kőműves ismerőse, tőle kaptuk

a köveket. Az állattemető túl drága lett volna.

– Tökéletes a hely, úszik a fényben.

Nyolc sírja elé szórtak egy kis száraz eledelt, de sajtot és nasit is kapott. A maradék szárazból kaptak a többi cicák is.

– A szüleim is autóbalesetben haltak meg.

Cutomu finoman biccentve jelezte, hogy hallott róla.

– Mire visszaértem az iskolai kirándulásról, már halottak voltak.

Cutomu ismét biccentett.

– Édesapámnak egy talizmánt hoztam, közlekedési balesetek ellen.

Cutomu már biccenteni sem tudott, mozdulatlanul hallgatta.

– Ilyet.

Szatoru a táskájából elővett egy talizmánt. Egy kulcstartó volt, rajta egy cicával.

– Azóta nálad volt?

– Nem, amit akkor vettem elhamvasztottuk apámmal együtt. De mielőtt ide jöttem, Kiotóban, ott ahol az iskolai kiránduláson voltunk, kerestem egyet. Már nem emlékszem pontosan, hogy ez volt-e, de valami ilyesmi.

Bárhol lehet találni ilyen kulcstartós talizmánt, egy olcsó bővli, amit tucattal vesznek a fiatal diákok emlékül.

– Hasonlít Nyolcra ez a cica.

Tudta, hogy Cutomu észre fogja venni a közös vonásokat.

– Azért vettem meg. Apám sajnos már nem kaphatta meg.

Annak idején mindenféle gondolatok kavarogtak a fejében.

Nagyon bután érezte magát, hogy egy olyan balesetmegelőző talizmánnal tért haza, aminek már semmi értelme nem volt. Önmagát hibáztatta, hogy elkésett vele.

Arra is gondolt, hogy talán azért történt meg a baleset, mert csak egy ilyen kicsi, olcsó csecsebecsét vett ajándékba.

– De amikor hallottam, mi történt Nyolccal... – küzdött a szavakkal, egy gumót érzett a torkában. – ...megbántam, hogy apa helyett nem neki adtam oda, amikor elbúcsúztunk.

Tudta, hogy hiába. Már megint elkésett vele.

Annyira oda akarta adni Nyolcnak. Nyolc egy hóbortos, jószívű cica, biztos szívesen fogadta volna el Szatorutól, biztos értékelte volna.

– Nem fogadnád el te?

Ez váratlan felajánlás volt Cutomu számára.

– Nyolc is biztosan örülne, ha a tiéd lenne.

Elkésett az édesapjánál. Elkésett Nyolcnál.

De ha Cutomu átveszi, talán ezúttal nem késett el.

– Rendben.

Cutomu eltette a talizmánt a farzsebébe.

– Induljunk lassan, ha nem érjük el a vonatot, elég sokat kell majd várni a következőre.

– Várj! Még egyszer, utoljára.

Összetéve a két kezét imádkozott, így búcsúzott el
a sírnál.

Nyolc, vigyázz rá, kérlek!

Ahogy visszaindultak, mintha valahonnan egy macska hangját hallották volna.
Cutomu felé fordult, aki jelezte, hogy szerinte Nyolc volt az.

– Ez csakis ő lehetett – válaszolta.

Lefelé a lejtőn valahogy nagyon jókedvre derültek. Mindketten vidáman, fülig
érő szájjal, hangosan kacagva meneteltek az állomásig.

Koboretaga – Kiömlött, de...{6}

Jómagam egy macska volnék. A nevem Hét, vagyis itt a helyi nyelven: Nana.
Próbálom utánozni az ország leghíresebb macskás idézetét, de ez így nem lesz
jó. Biztos azért, mert nekem van rendes nevem{7}. Meg hát manapság csak a
nagyon öreg macskák használják, hogy „jómagam”. Én pedig egy ifjú dalia
vagyok, szóval azt javaslom, hagyjuk most ezt a régies nosztalgizgatást!

Még mielőtt bárki szóvá tenné szólok, hogy a Nana név ellenére én egy igazi
férfi vagyok. Arról nem én tehetek, hogy a gazdám ilyen lányos nevet adott
nekem annak idején.

A gazdám – akit Szatorunak hívnak – amúgy egész jó fej, de a stílusa nem az
igazi. A cuki görbe farkam miatt kaptam ezt a nevet, ami valóban hasonlít a
hetes számra, ami ugye japánul nana. Ilyen egyszerű indokok miatt kaptam ezt a
fura nevet, és még csak meg sem kérdezett, hogy tetszik-e.

A névadás szokatlan körülményei ellenére a macskának nem volt különösebb
problémája a gazdájával, de igaz volt ez Szatorura is, aki szintén kedvelte
négy lábú lakótársát.

Harmonikus kényelemben telt el az elmúlt öt év, de baljós jelek mutatkoztak

mostanában.

Rajta kívül álló okok miatt Szatoru már nem tudta a macska gondját viselni. Miután bekövetkezett ez az új helyzet, Szatoru gyorsan cselekedett. Minden szívat megmozgatva próbált új családot találni macskájának. A legmegfelelőbb örökbefogadó megtalálása érdekében számos családhoz vitte el bemutatkozni.

Őszintén szólva ez teljesen felesleges volt. Már rég felnőtt voltam, amikor Szatoru rám talált. Egy rátermett kóbor cica voltam annak idején. És bár házicica lettem, a vad ösztöneim még nem vesztek el.

Tiszta ügy, ha nem tudunk tovább együtt élni, hát leszek megint kóbor cica. Nem is értem, miért akar mindenáron új családot találni nekem. Velem törődik ahelyett, hogy a saját gondjaival foglalkozna. Hát annyira gyámoltalan lennék? Megáll az ész!

Szóval ott tartottunk, hogy Szatoru próbált nekem egy új gazdit találni, de nyilván nekem semmi kedvem sincs egy új családnál lakni. Természetesen minden egyes bemutatkozás alkalmával igyekeztem a legrosszabb oldalamat mutatni, így már letudtam három potenciális örökbefogadót.

Az utazás amúgy egy ezüstsínű kombi gépjárművel szokott történni, amit élvezek. Jól néz ki és egész kényelmes.

Az örökbefogadós próbálkozásait unom már, de – mivel szeretek vele utazgatni – egyelőre még különösebb ellenállás nélkül szállok be az ezüst kombiba.

Az autós túrák miatt sokkal többet láttam és tapasztaltam már, mint az átlagos macskák. Voltam már két városban is, ahol régen lakott Szatoru, de elvitt egy vidéki faluba is rizsföldekkkel, láttam már a tengert és a Fudzsit is. Ezeket normális körülmények között nem láthattam volna, hiszen én egy városi cica vagyok.

És eljött a negyedik túra is.

Az ezüstsínű kombival nyugat felé autóztunk. Kora délután indultunk el Tokióból, de alkonyatkor még mindig száguldott az autó a lemenő nap irányába.

Szatoru arca a kormány mögött narancsárgán tündökölt. Hiába próbált variálni valamit a napellenzővel, hunyorítva vezetett, mert a nap a szemébe sütött.

Rámnézett, ahogy az anyósülésen üldögéltem.

– Olyan a szemed, mint egy cérna.

A macskák pupillája fejlettebb az emberénél, mi a világosban össze tudjuk szűkíteni, hogy ne vakítson.

A sötétben persze ki is tudjuk tágítani.

Ebben a fényáradatban mi mást is tehetnék?

– Az emberek úgy mondják, hogy a fiú szeme legyen inkább vékony, a lányoké pedig szép kerek. Milyen praktikus, hogy te úgy tudod összehúzni, ahogy csak akarod!

Hát még jó hogy – gondoltam magamban és elégedetten mocomogtattam meg a bajszomat. Szegény Szatoru bezzeg még mindig hunyorít. Ilyenkor gondolk arra, hogy szívesen kicserélném vele a szememet, elvégre én a vakító fényben is tudnék szundikálni mellette.

– Nemsokára Kiotó – jegyezte meg Szatoru a tábla láttán. – Innen már csupán fél óra lenne a sinkanszennel Kóbe...

Szatoru fáradtnak tűnt a sok vezetéstől.

– Tegyük egy pihenőt Ócuban.

Na végre, erre vártam! Meg is éheztem már egy kicsit.

De előtte azért elvégzem a dolgomat. Éppen a hátsó üléshez próbáltam átmenni, ahol a mobil toalett volt, amikor hirtelen megváltozott előttem a táj.

Aranyszínben tündöklő, végeleáthatatlan víztömeg tárult elém.

Nem bírtam levenni róla a szemem. Mellső lábaimmal kitámasztottam magam a műszerfalon, és kinyújtottam a nyakamat, hogy jobban lássam.

– Klassz, mi? A legnagyobb japán tó.

Tényleg? Azt hittem, tenger. Ilyen óriási és mégsem az? Ilyet még nem láttam.

– Akár meg is nézhetnénk.

Nem ragaszkodnék hozzá. A tenger is szép és romantikus volt messziről, de a közelében már félelmetes volt a zúgása. Kész horror az a morajlás.

– De lehet, hogy elkésznék, inkább siessünk tovább!

Pontosan így van, ahogy mondod. Haladjunk előre.

Szatoru végül egy pihenőben állt meg az autópálya mellett és a tavat nem néztük meg szerencsére. Ott várta meg, hogy a nap alábukjon, így már nem fogja vakítani a fénye.

A vacsorám egy bolti száraz cicakaja volt, de mivel Szatoru meghintette egy kis friss makrélareszeléssel, fenségesre sikerült. Túl is tömtem magam, meg sem bírok mozdulni.

A tele has meghozta az álmoságot. Hiába, ilyen a jóllakott állat reflexe.

Az anyósülésen terpeszkedtem el, de az azutáni tájakra már nem emlékszem. Közben talán belekeveredhetett egy dugóba, amit onnan sejtek, hogy egy jó darabig finoman simogatta a hátamat. Persze az is lehet, hogy mindezt csak álmodtam.

Arra ébredtem, hogy leállt a motor morgása. Félszemmel láttam, hogy Szatoru épp a biztonsági övét oldja ki. Megérkeztünk végre a szállásra?

– Jót aludtál? A szállás előtt gondoltam, csinálunk egy kanyart. Érdeemes itt szétnézni.

Átnyúlt hozzám, hogy felkapjon, én meg nyújtózkodva simultam a karjai közé. Kiszálltunk a kocsiból, amire tüsszentettem egyet, mivel már egy csöppet hűvös volt a levegő.

Sötét volt már, csak a hegyek sziluettje rajzolódott ki a távolban.

– Nézd!

Odafordultam amerre jelzett, és...! Húha!

Egy hegyoldalon voltunk, ahonnan csodálatos kilátás tárult elénk{8}. Minden csak úgy csillogott-villogott előttünk. Hát ez eszméletlen! Ott lent a mélyben még nincs is este.

Az emberek az estéből is nappalt csinálnak?

– Azt mondják, tízmillió dollárt érő kilátás.

Mekkora butaság beárazni egy látványt. Ráadásul

a dollár egy külföldi pénznem. Nem értek a pénzhez, a dollárhoz pedig végképp nem. Inkább ásítottam egyet.

– A tízmillió dollár az jenben mennyi is? Kb. nyolcszázmillió körül lehet – számolt hangosan Szatoru, de így jenben sem jelentett számomra semmit. – Nagyjából négyszáznyolcvanezer omlós csirkemellfalatkát tudnánk belőle venni.

Na ne! Ez már azért szíven ütött. Ha napi egyet ennék, akkor sem fogyna el az életem végéig.

Szóval ez az a kilátás, ami négyszáznyolcvanezer omlós csirkefalatot ér! Elképedve és meghatottan néztem ismét az elém táruló fénykavalkádót.

Közben arra gondoltam, hogy bármennyire szép is a látvány, én inkább a csirkés nasit választanám.

– Már meg is untad?

Hát persze. Ezek csak fények. Ásítottam még egy óriásit.

A szálloda rendben volt, szívesen látták a házi kedvenceket is. Belépve éreztem is mindenféle kutya- és cicaszagot.

A vacsorával már végeztünk az autópálya mellett, így már csupán az alvás vár ránk. Elég későre is jár.

Nem valami tágas szoba, de megteszi. Legalább tisztaság van. Azt mondjuk sajnálom, hogy a modernebb lapos TV-vel van felszerelve, jobban szeretem a doboz formájúakat.

Bezzeg a múltkori panzióban, amit Szatoru barátja üzemeltet, kocka televízió volt. Az valóban egy macskabarát szállás volt, de tudom, hogy manapság egyre ritkább az ilyen. Nem vagyok telhetetlen, egyelőre megelégszem azzal is, hogy legalább egy szobában alhatok Szatoruval. Egy városi szállodában már ez is nagy szó.

Miközben körülnéztem a szobában, Szatoru a fürdőszobában mosakodott. A zárt ajtó mögül is hallani lehetett a dúdolását a kádból. Elég sokáig áztatta magát.

Megvártam míg kijött, majd én osontam be a kádhoz. Imádom a maradék cseppeket kinyalogatni a csapból. Valahogy jobb íze van, mint amit kitölt nekem a tálkámba.

Általában mindig bemegyek Szatoru után nyalogatni egy kis nedűt. Most is így tettem volna, azonban keresztülhúzták a számításomat.

– Várj, Nana, nem lehet, vigyázz!

Mit nem lehet? Egy macska akkor iszik, amikor kedve szottyán, nem lehet csak úgy megtiltani. Ez az élet rendje. Nem is figyeltem Szatorura, felugrottam hát a kád tetejére. Pontosabban csak felugrottam volna, de!

Nem volt rajta fedél.

Hiába sikítottam, a habos vízben találtam magam. Nem lepett el szerencsére, mert már félig kifolyt, de volt benne még elég ahhoz, hogy csuromvizes legyek.

– Szóltam előre, a szállodában nem fedik le a kádakat!

Én nem emlékszem, hogy szóltál volna, különben is, az ilyen fontos dolgokat minimum többször el kell ismételni! Próbáltam visszaugrani a kád szélére, de mivel félig ellepett a víz, nem tudtam eléggé elrugaszkodni. Kétségbeesetten kapaszkodtam a karmaimmal, de a csúszós felület miatt nem bírtam magam kihúzni.

Szerencsére jött segíteni Szatoru, így a kádas akrobatamutatványom a karjaiban ért véget.

Lerakott a földre, én meg kiráztam magam, majd visszarohtam a hálószobába. Elkezdtem volna nyalogatni magam, hogy rendbe szedjem az elázott szőrmémet,

de Szatoru ismét közbeszólt.

– Ne! Ne csináld, mert szappanos vízbe estél bele.

Azzal visszavitt a fürdőszobába.

De hát el vagyok ázva, nem akarok visszamenni! De ez őt nem érdekelte, bezárta mögöttem az ajtót. Kifejezetten rosszat sejtek. Valami borzasztó dolog fog történni.

– Ha már így alakult, besamponozlak és megmosdatlak.

Neeeeeeeeeee!!!

Határozott mozdulatokkal sikerült kicsavarodnom a karjaiból, de a zárt ajtó miatt nem volt menekvésem. Csapdába csaltak.

– Nem menekülsz!

Szatoru behabosított tenyere közeledett felém. A kádban találtam magam, ahol még több buborékos vegyszerrel kente be az egész testemet.

Basszus! Ezt még megkeserülöd!

Szatoru végül telefonált a recepcióra, és kért még egy hálóinget – mivel sikerült eláztatnom – meg egy plusz törülközőt nekem. Szinte minden habos és vizes lett a fürdőszobában.

A törülközőn próbáltam rendbeszedni magam, épp a hasamat nyalogattam tüsténkedve, amikor elővette a hajszárítót. Nemtetszésemet a tekintetemmel fejeztem ki, de az orromat is összehúztam. Ha megpróbálsz azzal a hangos borzalommal forró levegőt fújni rám, akkor minimum holnap reggelig vége a barátságunknak!

Magyarázott még bágyadtan valamit a huzatról meg a megfázásról, de szerencsére értett a szóból, elrakta a hajszárítót a helyére.

Ekkor megcsörrent a mobiltelefonja. Olyan könnyed, lágy csengőhangja van, mintha galambok repdesnének.

– Halló, tessék? Igen, megérkeztünk. Köszönöm a hívást.

Tudtam, hogy ez csakis a holnapi találkozóval kapcsolatos hívás lehet. Szatoru professzora az egyetemről, de most már itt tanít az új helyén.

– Akkor holnap, kora délután. Igen, egy óra jó lesz, odamegyünk.

Miután letette, Szatoru rám nézve sajnálkozott.

– Holnap lesz a búcsúnapunk. Nem kellett volna az utolsó este olyat tennem veled, amit nem szeretsz. Bocs!

Ne is törődj vele, teszek róla, hogy ne sikerüljön az örökbefogadás!

Addig nyalogattam magam, hogy nagyjából meg is száradt a bundám. Az esti inzultus miatt ezúttal a fotelban helyeztem kényelembe magam, és nyomban elszenderedtem.

Éjszaka felébredtem, mert fáztam. Lehet, azért hültem ki, mert néhol vizes maradtam.

Holnap reggelig nem akartam neki megbocsátani a fürdetés miatt, de ezúttal kivételet teszek.

Leugrottam a fotelból, és szép lassan odaosontam az ágya felé. Felpattantam a párnára, majd miután az orrommal jeleztem neki, felemelte a pokróc szélét, hogy bebújhassak mellé. Ezt így én tanítottam be neki.

A pokróc alatt elmegyek a lábáig, majd onnan visszafordulva bújok ki a feje mellett. Mindig így szoktam csinálni. Szatoru félálomban simogatni kezd.

Valamit motyogott is. Jobban odafigyelve hallom, hogy a nevemet mormolja. Bár sötét van, én látom, hogy könnyben úszik a szeme. Jaj, te kis szerencsétlen!

Ha ennyire ragaszkodsz hozzám, miért akarsz megválni tőlem? Az emberek annyira ellentmondásos lények.

Kár, hogy nem értik az állatok nyelvét. Hiába magyarázom szüntelen, hogy nincs értelme új gazdit keresnie.

Egy büszke kóbor cica voltam, és az is leszek majd.

Kinyújtva a nyakamat lenyaltam a sós könnycseppet a szemérről.

– Ne, ez fáj!

Azzal arrébb tolt az arcával.

Pedig csak meg akartam vigasztalni.

*

Az, hogy Mijavaki Szatoru sürgősen keres egy új gazdát macskájának körlevél formájában futott végig a volt egyetemi csoporttársak és ismerősök körében.

Így jutott el Kubota Hiszasi fülébe is, aki annak idején még egy tokiói egyetemen oktatott, mint egyetemi docens. Több mint tíz évvel ezelőtt egy fővárosi egyetem közgazdaságtudományi karán ő vezette a regionális gazdasággal foglalkozó szakszemináriumot.

Egy jelenleg Kófu városában panziót üzemeltető volt diákja szolt neki az örökbefogadási lehetőségről. A panziós volt diák felesége is járt a szemináriumára amúgy.

A házaspár szerette volna a macskát befogadni, de a kutyájuk nem így gondolta, ezért megghiúsult a terv. Mivel emlékeztek, hogy a volt oktatójuk szereti az állatokat, megkeresték Kubotát azzal, hogy esetleg tudna-e Mijavaki Szatorunak, a volt növendéknek segíteni.

Kubota jelenleg egy társasházban lakik egy Lili nevű kutyával. A házszabály nem tiltja a háziállatok tartását, ráadásul Lilit kiskutya korában egy vén macska nevelte fel, így még most is imádja a cicákat. Máig minden sétálás alkalmával boldogan keresi a macskák társaságát, persze a macskák általában karmolással jutalmazták a közeledést.

Az öreg macska halála után nem volt másik, de talán Lili sem fog folyton a cicák

után rohanni, ha van egy barátja otthon.

De hogyan is érezhet Mijavaki Szatoru? Nem lehet könnyű dolog megválni egy szeretett kedvenctől. Együttérzése miatt nem közvetlenül vette fel a kapcsolatot, hanem a kófui házaspár közvetítését kérte az ügyben.

Rajtuk keresztül üzent, hogy hacsak nem nagy lelki teher Mijavaki számára, esetleg ő szívesen befogadná.

Mijavaki válaszolt közvetlenül. Ráadásul telefonon.

– Ezer éve, tanár úr!

Egy cseppet sem változott a hangja, ugyanolyan vidám volt, mint régen. Mintha meg sem történt volna az a bizonyos konfliktus. Már-már kezdte elhinni, hogy csak képzelődött és mosollyal váltak el, mire:

– Mindig is szerettem volna tisztázni az ügyünket, olyan rossz hangulatban búcsúztunk el egymástól.

Hát igen, akkor ezek szerint ő sem felejtette el. Ez a szomorú valóság.

– Örülök, hogy befogadná a cicámat, Nanát, de annak külön is, hogy lesz alkalmam végre újra találkozni önnel!

Örült a szavainak, de egy kicsit el is szégyellte magát. Egy több mint húsz évvel fiatalabb srác tud sokkal őszintébb és egyenesebb lenni hozzá képest. Úgy érezte, kicsinyességével emberileg leszerepelt.

– Segítenem kell, ha egy volt diáknak gondjai támadnak. Meg hát én is szeretem az állatokat, a kutyámról nem is szólva, aki odavan a macskákért.

Próbálta higgadtan folytatni a párbeszédet.

Egyeztetni kezdték a találkozót, de Kubotának nem volt jó a hétvége. Mivel Mijavaki jelezte, hogy akár hétközben is ütközhetnek, találtak egy közös időpontot a hét közepén, napközben.

– Hogyan utaztok ide? Ha sinkanszennel, akkor érted tudok menni az állomásra.

Mijavaki azt válaszolta, hogy majd autóval jönnek.

– Nana szeret autózni. Ha majd sikerül az örökbefogadás, akkor kérem a tanár urat, hogy néha vigye el kocsikázni legyen szíves.

– Rendben, majd elvisszük Nanát is, amikor megyünk a kutyafuttatóba.

Pár nappal ezelőtti telefonbeszélgetésük eredményeképp elérkezett a nagy nap. Ma látogat el ide Mijavaki a macskájával együtt.

Tegnap este kitakarított, miután hazajött az egyetemről. A porszívózás után vette észre a koszt a bútorokon, melyet leporolt. Az ilyenekért azelőtt mindig kikapott a feleségétől, mert nyilván még a porszívózás előtt kellett volna port törölni, de szerencsére ezt most nem láthatta senki más. És különben is, az igyekezet a lényeg.

Egy kis tea és a hozzávaló sütemény már bekészítve, de mi lesz az ebéddel? Vajon éhesen jön-e ide Mijavaki?

A délután egy óra pont egy köztes időpont. Talán fel kellett volna ajánlani egy ebédet? Na mindegy, ha esetleg nem evett, majd rendelünk szusit. Viszont akkor helyet kellene hagyni a szusinak is, tehát csak egy könnyed uzsonna fér bele most ebéd gyanánt.

A délelőtti előadások megtartása után ilyen gondolatokkal ment le az egyetemi menzára. A kavargó gondolatok szintézise végül egy kis leveles tészta lett, tempurával. Pontosabban csak lett volna, mert mindezt kiegészítette még három rizsgombóccal. A kidurodó hasát látva azonnal meg is bánta, hogy az utolsó pillanatban rendelt még rizsgombócokat is, de ha a délutáni – vagy lesz, vagy nem – szusit nem számoljuk, ezúttal mondhatni visszafogott mennyiséget rendelt.

Lilit a hátsó szobában zárta el a ketrecében, az ismerkedés legelején talán jobb lesz így mindkettőjüknek.

Megszólalt a csengő. Miután felvette a kagylót, az imerős hang szólt bele:

– Jó napot kívánok, én vagyok az, Mijavaki.

Mire ajtót nyitott, a volt tanítvány már ott állt egy szobaketreccel, benne a

macskával. Termetre sem változott egyáltalán, ugyanolyan filigrán, nyúlánk srác maradt, mint régen. A mosolygós arca is a régi, tokiói egyetemi időket idézte fel.

– Isten hozott! – köszöntötte egy kicsit remegő hangon, mire Mijavaki nagyra kerekedett szemekkel válaszolt:

– Tanár úr! Hát maga az? Mennyire... hogy is mondjam... kigömbölyödött!

Erre az üdvözletre nem számított, annyira meglepődött, hogy elröhögte magát. Hát igen, ilyen Mijavaki. Mosolygós, kedves gyerek, de nem vigyáz a szájára.

Az ilyen beszélésain röhögött az egész szeminárium.

– Szó mi szó, húsz kilót híztam az elmúlt tíz évben.

– Ajjaj! Az nem kevés, le kéne fogynia! Egy csomó betegség melegágya a túlsúlyosság.

– Most, hogy egyedül élek, szinte mindig máshol eszem, valahogy sosincs kedvem főzni idehaza.

Magyarázkodik, miközben Mijavakit bekíséri a nappaliba.

– Milyen szép rend van! Nem is gondolná az ember, hogy egy egyedülálló idősebb férfi lakása!

– Sokat voltam egyedül, elég rutinom lett már a takarításban.

Természetesen nem hangoztatta, hogy épp tegnap este takarított ki.

– A gyerekeivel mi van?

– Mindketten Tokióban tanulnak tovább.

– Értem. Már ők is elég nagyok ezek szerint. Milyen idősök lettek?

– A fiam most végzett az egyetemen, a lányomat meg éppen most vették fel. Nemsokára lesz gólya.

Mijavaki letette a szobaketreget a földre, és nosztalgikusan gondolt vissza egyetemi éveire.

– Régen még azt hittem, nagy a korkülönbség egy általános iskolás és egy egyetemista között, de felnőttként már nem is érezni.

Kubota fia hatodikos általános iskolás volt akkor, mikor Mijavaki diplomázott.

– Akár még az is előfordulhat, hogy együtt dolgozom a fiával. A cég ahol most dolgozom, idén felvesz frissdiplomásokat is.

Sőt, Kubota olyan korban jár, hogy akár lehetne Mijavaki apja is. Legalábbis ez sem lehetetlen, ha egy kicsit korábban alapított volna családot.

Visszagondolva már bánja, hogy miért olyan gyerekesen kezelte akkor Mijavaki dolgait.

Mijavaki kinyitotta a ketrec ajtaját és belenézett. Nem úgy tűnt, hogy Nana ki akarna onnan jönni.

– Elnézést, de mindig ez van.

Mijavaki hívja Nanát, de hiába.

– Semmi gond, biztos idegenkedik még. Amúgy az okos macskák óvatosabbak.

Mijavaki arckifejezésén látszódott, hogy tetszenek neki az elismerő szavak macskáját illetően.

– Ebédeltél?

– Igen, ettem már, mert gondoltam a tanár úr is megebédel az egyetemi menzán.

– Volt olyan hely a közelben, ahol tudtál enni a macskával együtt?

– Későbbi kijelentkezést kértem a szállodában. Nana maradt a szobában, én pedig gyorsan kiszaladtam bekapni pár falatot. Utána pedig jöttünk együtt a kocsival.

Majd azt is elmondta, hogy leparkoltak a közeli fizetősből, amit még Kubota ajánlott nekik.

– Bocsánat a kellemetlenségért, de sajnos itt nálunk nincs vendégparkoló.

A lakás előtt tilosban parkolók jó eséllyel kapnak csekket az ellenőröktől.

– Ülj csak le, mindjárt hozok egy kis teát! Gondolom, Nana is kijön nemsokára.

A tea mellé adott egy kis süteményt is, amit az egyetem után vett útközben. Hiszen ez még meleg – jegyezte meg gyermekded mosollyal Mijavaki.

– Hú, de régen ettem ilyet! Az ilyen sütik, mint az imagava-yaki vagy a tai-yaki{9} valahogy mindig is feldobták a napomat, nem is tudom, miért.

– Amúgy errefelé kaiten-yakinak hívják.

Fitogtatta egy kicsit tudását, melyre Mijavaki őszinte érdeklődést mutatva hümmögött vissza. Mindig is ilyennek emlékezett vissza rá, annak idején ő volt az, aki a legjobban odafigyelt a szemináriumi foglalkozásokon.

Egy vicces figura volt, igazi hangulatcsináló a csoporton belül, de szorgalmas és komoly, ha a tanulásról volt szó. Épp ezért különösen kedvelte őt Kubota is. Olyannyira, hogy tudatosan oda kellett figyelnie, nehogy úgy érezzék a többiek, hogy protekciója van nála.

De miért nem vette észre akkor, pedig annyira szerette őt, és figyelt rá. Nem szokványos, hogy egy efféle jó srác, mint Mijavaki olyannyira makacsul ragaszkodik valamihez.

Ha vissza lehetne forgatni az idő kerekét, visszaforgatná, és befogná saját száját.

Mijavaki Szatoru mint diák akkor került képbe nála, amikor a regionális gazdasági mechanizmusokról tartott előadást egy tudományos kurzuson.

A témához kapcsolódó könyvet ajánlott a hallgatók figyelmébe. Egy falu helyi kézműves iparát felfuttató sikeres marketingakciót, vagyis brandinget mutatott be az írás, mely a regionális gazdaság témakörben fontosnak mondható tudományos forrás volt.

Pár nap múlva, valamelyik előadás utáni szünetben kereste meg az ifjú diák.

– Nagyon érdekes volt a könyv, köszönöm, hogy felhívta rá a figyelmünket.

Már nem is emlékezett rá, mert nem is tananyag, csak fakultatív módon utalt rá.

– Már is elolvasta?

– Igen, pont ki tudtam kölcsönözni az egyetemi könyvtárból.

Eleinte azt hitte, biztos így akar bevágódni nála, mert nincs elég pontja a kredithez, vagy túl sokat hiányzott, de a diák külön be sem mutatkozott, csak elmondta nagy hévvel a könyvvel kapcsolatos gondolatait, és távozott. Mivel sokan jártak az előadásra, Kubota nem emlékezett a hallgatók nevére és arcára.

– Olyan volt olvasni, mint egy kalandregényt. Ahogyan a hátrányos helyzetből előnyt kovácsolva haladnak előre a helyiek, olyan volt, mint egy számítógépes RPG-játék{10}.

– Mi az az RPG?

– Ja persze, a tanár úr nem ismeri! Olyan játékok, mint például a Dragon Quest vagy Final Fantasy{11}. Nem hallott még róluk?

Ezek már ismerősen csengtek a fülének.

– Igen, most már tudom mi az, a gyerekeim odavannak érte.

– Igen, így van, erről beszélek.

Kubotának jólesett, hogy a korosztálybeli különbségekre fittyet hányva, ilyen közvetlenül beszél hozzá ez a fiatalember.

– Az egyik feladat után jön a következő, majd az azt követő, be kell gyűjteni a pontokat utána, a pontok után emelkedik a hősünk képzeletbeli rangja, ami újabb missziókat nyit meg és... és ez olyan volt, mint a könyv, amit olvastam, mert abban is pont ezek voltak meg, ettől volt számomra érdekes, drámai, mint egy igazi kaland.

– Hát igen. Mondják, hogy az élet olykor sokkal érdekesebb dolgokat produkál, mint egy kalandregény. Egy ilyen, valós tényeken alapuló, konkrét projektet bemutató sikersztori valóban beindít valami emocionálisat az emberben. Ez is azt bizonyítja, hogy nincs lehetetlen kihívás, ha valamit nagyon akarunk.

– Valóban így, ahogy mondja. Nagyon érkdefeszítő volt olvasni.

Közben becsengettek, vége is lett a szünetnek.

– Elnézést, hogy ennyire elraboltam az idejét, már megyek is.

A nyomban elillanni készülő diákhoz intézett egy utolsó kérdést:

– Ne haragudjon, de még nem is ismerem igazán, kihez van szerencsém?

– Mijavaki vagyok, másodéves a Közgazdaságtudományi Karon.

Ha nem kérdezett volna rá, még a nevét sem árulta volna el. Fura egy figura, ezek szerint tényleg nem a pluszpontokért stréberkedik, hanem a könyvet akarta átbeszélni.

Ezek után gyakran adott neki kölcsön saját könyvtárából.

– A szemináriumi teremben is sok könyv van, nyugodtan válogathatsz a kedvedre, biztos találsz valami érdekeset azok között is.

A szeminárium vezetője elvileg nem ő, hanem egy másik professzor volt. De mivel az a másik egy híres személy, sokat szerepelt a TV-ben és gyakran volt távol egyéb külső előadások miatt, a szemináriumot gyakorlatilag Kubota vezette, a teremben található könyvespolcon szinte csak az ő könyvei voltak.

Mijavaki egytől egyig szinte kizárólag olyan könyveket vitt el, és olvasott ki, melyet Kubota is érdekesnek talált. Nem vetette véka alá a véleményét sem, a könyv kiolvasása után mindig megbeszélték az olvasottakat.

Gondolt is rá, hogy milyen jó lenne, ha majd egy ilyen diák jelentkezne hozzá a szakirányú képzésre jövőre.

A kívánsága egy év múlva beteljesült.

Mijavaki két barátjával együtt jelentkezett Kubota szakszemináriumára. Rajta kívül egy fiú és egy lány volt, mindkettőjüket Mijavaki hívta el. A lány szülei mezőgazdasággal foglalkoztak Jamanasi prefektúrában, ott egy gyümölcsfarmot üzemeltettek.

– Azzal győztem meg, hogy jól jön a tudás a gyümölcsös üzemeltetéséhez, tud majd segíteni a szüleinek – mesélte nevetve Mijavaki a jelentkezéskor. A másik

fiú csak úgy jött a lány után automatikusan. Fiatalokkal gyakran megesik az ilyen.

A szemináriumon Mijavaki volt az első a diákok közül, aki felvetette a közös nyáriszünet ötletét tudományos kutatási célból. Kubota is ösztönözte a terepmunkát.

– Szakuta szülei szívesen látnának minket, el tudnának helyezni.

Szakuta az a lány, akinek a szülei Jamanasiban gyümölcsöst vezetnek. Az új srác neve pedig Szugi, szintén Mijavaki barátja. Utólag tudta meg, hogy ők hárman már a középiskola óta vannak jóban.

A Mijavaki által felvetett tudományos jellegű terepmunka lényege, hogy a szemináriumi csoportot két részre osztva versenyezze a két csapat, melyik tud több terményt eladni. Az eladandó gyümölcsöt Szakuta szülei biztosítják, fizikai munkáért cserébe. A szülők is örültek, hogy pont a betakarítás idején segít be sok fiatal kéz, ráadásul a munkájukért nem készpénzben kell fizetni.

Eleve volt pár forgalmazó pont, ahol a megérett gyümölcsöket eladták a környékbelieknek, így a megmérettetés napján a diákokra bízta annak üzemeltetését.

A csapatverseny kellőképp felpannolta a hangulatot, azonban a két csapat tagjainak kiválasztása nem ment egykönnyen.

Legyenek a harmadévesek és negyedévesek külön csapatban, de akkor a harmadévesek előnyben lesznek, mert velük van a helyismerettel rendelkező tulajdonos lánya. Persze mondhatni, hogy a negyedévesek is előnyben vannak, mert egy évvel több tapasztalatuk van... És különben is, mi lesz azzal a csapattal, amelyik veszít? Az nyer majd, amelyik többet adott el? Darabra, kilóra vagy pénzben mérjük az eredményt?

Csak azután nyugodtak meg a kedélyek, miután Kubota tudatta velük, hogy az eredményt nem az eladott mennyiség alapján, hanem az elkészült szemináriumi dolgozatok kvalitása alapján fogja kihirdetni.

– Tanár úr! Értjük, hogy ez alapvetően egy tudományos célú kutatás terepmunkája, de ettől még a verseny az verseny. Nem lehetne mégis trófeája a győztes csapatnak? Legyen tétje!

Egy negyedéves hallgató vetette föl az osztályzaton kívüli külön jutalom ötletét.

– Hirtelen nincs semmi ötletem, meg hát a vesztesek duzzogni fognak.

– Nem vagyunk már gyerekek, a vesztesek elismerik majd a vereséget, ígérjük, nem fogunk hisztizni! Ajánljon fel valami nyereményt!

Kubota szerint pont azért gyerekek még, mert nincsenek tisztában azzal, mennyi egy egyetemi docens átlagfizetése.

– Lenne egy ötletem!

Mijavaki volt az.

– Mi lenne, ha a győztesek prémium pilsnerrel koccinthatnának a sima sör helyett?

A fix összegű italmenükben csak a sima sör van, a prémium minőséget külön meg kellett fizetni. Egy diák számára tehát komoly a tét, persze ez azért könnyen kigazdálkodható még egy docensi fizetésből is. Mijavaki mindig nagyon ügyesen talált rá ilyen, mindenki számára elfogadható kompromisszumos megoldásokra.

A többi diák is helyeselt, de Kubotának is tetszett az ötlet.

– Rendben, akkor a győztes csapat összes tagjának én fizetem a prémium pilsner sörét!

Ki is hirdette hát a nyereményt, miközben imába foglalta Mijavaki nevét, amiért minimalizálta számára

a verseny költségét.

A nyári terepmunka során megtartott csapatversenyen eladandó termékként barackot és szőlőt ajánlottak fel

a helyi gazdáknak.

Mind a negyedévesek, mind a harmadévesek önálló stratégiát dolgoztak ki az eladások maximalizálására.

A negyedévesek – felhasználva a termények egy részét – kóstoló falatokat készítettek vevőcsalogatónak, a harmadévesek külön kosárba szedve a színben vagy alakban nem tökéletes – úgymond B kategóriás – gyümölcsöket kedvező árakkal tervezték elhódítani a vevőket. Mindkét csapat reklámtáblán promotálja majd a termékeit, de a játékszabályok alapján csapatonként csak egy-egy táblát díszíthettek föl.

A harmadévesek a szuper árak kulcsszóval szerettek volna próbálkozni, melynek használata be lett tiltva. Minden más olyan szó korlátozás alá került, mely az olcsóságot próbálta hangsúlyozni.

A szabályok értelmében a negyedévesek tábláján az Ingyen adunk finom kóstolót a gyümölcsökből, a harmadévesek tábláján a B-kategóriás szerepelt végül.

A korán reggel indult verseny a harmadévesek győzelmével ért véget napnyugtakor. Nem is igazán a konkrét árkülönbség miatt, hanem azért, mert a negyedévesek táblája túl hosszúra sikerült, amit az országút melletti árusoron a vevők nem tudtak rendesen elolvasni a mozgó autókból.

Ezzel szemben a B kategóriás egy rövid, frappáns üzenet volt a vevők számára, mely magába foglalta a kedvezményes, alkalmi vétel fogalmát is.

Ha mondjuk egy sétálóutcában, nem autósok, hanem gyalogosok lettek volna a potenciális vevők, máshogy is alakulhatott volna az eredmény. Közelharcban komoly fegyvertényező lehet egy ingyen kóstoló.

Summa summarum az izgalommal teli verseny lezajlott, a konklúziót levonta mindenki, elég adat gyűlt össze a majdani szemináriumi dolgozathoz.

Mivel aznap volt a nyári tábor utolsó közös estéje, a vendéglátók szerveztek egy kis búcsúfogadást a csapat számára.

– Tanár úr, kérem kóstolja meg ezt is!

Szakuta édesapja, a farm tulajdonosa jött oda egy teli borosüveggel, és már töltött is. Kubota mondta volna, hogy nem kér, mert nem bírja annyira az alkoholt, de nem akart egyetlen lenni a vendéglátójával.

– Egy nagyon jó nevű borásztól szereztem be, különleges helyi bor.

Ezek után pláne nem merte mondani, hogy nem kér többet belőle. A bor valóban különleges volt, valósággal itatta magát, meg is lett az eredménye. Mire feleszmélt, Kubota teljesen lerészegült, forgott körülötte a világ.

A kellemetlen helyzetből Mijavaki szabadította ki.

– Tanár úr, jöjjön velem, biztos fáradt már, megágyaztam.

A gyümölcsfarmnak volt egy kis vendégháza, ott voltak elszállásolva. Alig, hogy odakísérte Mijavaki a szobájába, Kubota szétterült az ágyon.

– Már nagyon végem volt, köszönöm, hogy elhoztál.

– Akik bírják az alkoholt nem gondolnak azokra, akik kevésbé. Én sem tudok sokat inni, ezért inkább elmentem hátra a konyhába segíteni. Onnan vettem észre, hogy nincs minden rendben a tanár úrral.

Nem is gondolta, hogy ilyen prózai oka volt annak, hogy mindig hátul sürgött-forgott a hasonló rendezvényeken.

– Amúgy pia nélkül is jól érzem magam, nem értem miért forszírozzák annyira az ivászatot.

Mijavaki olyan típus, hogy inkább a társasági hangulatot élvezi, nem magát az alkoholt.

– Szakuta papája jól bírja?

– Eléggé, sőt nagyon. Középiskolás korunkban én is, Szugi is minden alkalommal kidőltünk amikor leitatott.

– Várjatok csak, hisz akkor még nem is ihattatok legálisan!

– Jaj, ne legyen már ilyen szigorú! Tudja, hogy van ez. És különben is: ne nekem mondja, hanem Szakuta apjának, ő volt, aki töltött nekünk annak idején.

Mijavaki rá se hederített intő szavaira. Nyilván sejtette, hogy nem lesz mersze emiatt kioktatni Szakuta édesapját.

Elnézve a brigádot, Szuginak talán ért valamit a középiskolai „kiképzés”, de

Mijavaki ezek szerint hiába tréningezett az alkohollal.

– Igazából Szakuta az, aki a legtöbbet fejlődött ezen a téren – kotyogta ki a titkot huncut mosollyal Mijavaki. – Épp ezért Szakuta végig ki volt akadva a tábor alatt, hogy nem ihat a kedvére, mert segítenie kell a szüleinek.

– Ezt nem gondoltam volna, szegény Szakuta. De a viccet félretéve: köszönettel tartozom az ötletért és azért, hogy itt lehetünk. Kiváló volt a szervezés.

Egy kicsit bódultan még azt is elmondta, mennyire örült, hogy az ő szakszemináriumát választotta.

– Pedig azt hittem, máshoz megy, nem hozzám.

A többi tanár is kedvelte őt, hívták máshonnan is.

– Én már elég korán eldöntöttem, hogy ide akarok jönni.

– Hogyhogy?

– Szerettem beszélgetni a könyvekről, amiket ajánlott, és a szemináriumterem hangulata is megfogott. Barátságos volt, olyan családias.

Vajon mitől érezhette barátságosnak? Kubota értetlenkedve csóválta a fejét.

– A tanár úr asztalán volt egy kép a családjáról. Láttam a házikedvenceket, a cicát meg a kutyát is.

– Macskapárti vagy?

Mijavaki nem értette, hogyan jött rá.

– A cicát mondtad előbb.

Elmosolyodva, igenlően bólintott.

– Mindkettőt szeretem, de ha választanom kell, akkor a macskák. Volt is régen gyerekkoromban egy cicusom.

– Milyen cica volt?

Mijavaki azonnal elkezdett mesélni a kis barátjáról.

– Nyolc volt a neve. Nagyon okos volt és kedves.

A homlokán volt egy folt, ami a nyolcas számra emlékeztetett. Fehér bundája volt, a farka pedig fekete és görbe, mintha meg lett volna törve derékszögben.

– Görbe farkú? Hisz az szerencsét hoz!

– Tényleg?

Mijavaki nem ismerte ezt a babonát. Kubota sem emlékezett, hol is hallotta először.

– Úgy tartják, a görbe farkú cicákba beleakad a szerencse, és a farkán lógatva hozza azt haza.

Mijavaki nagy áhitattal hallgatta ezeket a szavakat. Szemeiből látszott, hogy szinte már meghatódva gondol vissza kedvencére.

– Akkor ugye biztosan boldogok lesznek a görbe farkú cicák? Ha a saját farkukon lóg a szerencse, akkor nem lehet másképp?

– Igen, elvileg erről szól a fáma.

Mijavaki szemei még mindig el voltak varázsolva.

– A tanár úr fényképeit nézve mindig arra gondoltam, hogy biztos Nyolcat is egy ilyen gondos gazdi fogadta be.

Gyerekkori cimboráját nem tarthatta meg valamiért, egy rokon vitte el tőle és keresett neki új gazdát.

– Biztos boldog, mivel a görbe farkúak szerencsések.

– Jaj, de jó ezt hallani!

Ezután lefekvés előtt sokat diskuráltak még a macskákról. Talán emiatt, álmában Kubota egy pont olyan macskával találkozott, amiről Mijavaki mesélt.

Másnap beszámolt az álmáról Mijavakinak is, aki örömeiben majd kibújt a

bőréből.

– Boldog volt?

– Hát nem is tudom. Sütkérezett a napfényben, csak ennyire emlékszem.

– Ha sütkérezett és jó idő volt, akkor biztos boldog volt.

Majd Mijavaki egy kicsit elkedvetlenedett.

– Nem szép tőle, hogy a tanár úr álmában megjelenik, de hozzám sosem látogat el.

Felettébb mókás volt látni, hogy Mijavakit valóban frusztrálja, hogy nem álmodik a macskájáról.

*

– Igen, hogyne emlékeznék rá, nekem nem sikerült, de bezzeg a tanár úr álmodott vele.

– Már-már szinte komikus volt, annyira ki voltál akadva emiatt.

Szatoru ilyen típus, mindig is tudtam róla, tanár úr. Vicces volt a kettejük visszaemlékezését hallgatni, az emberek annyira nem ismerik egymást.

Amúgy pedig Nyolcnak biztos az nem tetszett, hogy Szatoru nem szerepelteti őt az álmaiban.

– Micsoda véletlen, hogy Nana is egy görbe farkú

cicus...

A tanár úr hátrafordulva felém megnézte a farkamat. Ennek az embernek egy kicsit mély és tompa hangja van, ki kellett jönnöm a ketrecemből, hogy jobban halljam.

– Igen, így van, más irányba görbül, de olyan a farka, mint Nyolcés. Felülről nézve pont olyan, mint a hetes arab szám, ezért lett a neve Hét, vagyis japánul Nana.

Nem csupán egy egyszerű görbe farkú cica vagyok, tanár úr. Az én farkam egy szerencsés hetest ábrázol, vagyis még a híres Nyolcnál is több szerencse akad rám, úgy nézzen meg!

– Biztos sorsszerű volt a Nanával való találkozásod is, nem?

Nagyon jó, tanár úr, jó a kérdés, csak így tovább!

Persze hogy sorsszerű és ha már így alakult, mondja csak el neki, hogy nem engedjük csak úgy el a sorsunkat.

– Jut eszembe, vettem tortát is, nem kérsz?

Kubota már állt is volna fel, hogy kiszaladjon a konyhába a tortáért. Szatoru alig bírta visszatartani, azt ismételve, hogy „köszönöm tanár úr, de nem kérek már, tényleg nem”.

– Alig ettél valamit, ilyen fiatalon sokkal többet kellene enned.

Állj, állj, állj! Álljon meg a menet! Az igaz, hogy Szatoru egy kicsit kevesebbet eszik mostanság, de nem semmi az a mennyiség sem, amit a tanár úr eddig elérakott.

Kezdve az édes-babos süteménnyel, utána jöttek a sós dolgok, majd a gyümölcs és a piskótaszelet. A végén még szumóbirkózó lesz Szatoruból, ha ezt így folytatja. Különben is, a gazdám hasa már az első babos sütitől tele volt.

– Sajnálom, hogy nem. Olyat vettem pedig, amit a lány diákjaim nagyon dicsértek.

Szatoru megsajnálva Kubotát mégiscsak kért belőle egy kicsit.

Miután a tanár úr kiment a konyhába a tortáért, odamentem Szatoru ölébe és kényelembe helyeztem magam.

– Végre idejöttél, Nana? Ugye jól fogod magad érezni a tanár úrnál?

Félreértesz, csak azért jöttem ide, hogy jobban halljam a beszélgetést. Úgy tudom, van itt egy kutya is, nagyon jó apropó. Majd jól összeveszek vele, hogy kidobjanak innen is.

Látván a konyhában tüsténkedő tanár urat, Szatoru halkán szólalt meg magában.

Szegény tanár úr, biztos még mindig zavarja őt az a bizonyos...

Én is furcsállom ezt az egészet.

Egy csomó édesség meg ropogtatnivaló van csatasorba állítva. Ahogy van egy kis csönd, a tanár úr máris kimegy, és hoz valami újabbat. Mintha félne valamitől.

Ezt még egy macska is megérzi, hogy van itt valami a háttérben. Talán büntudata van Szatoruval szemben.

– Válaszd ki bármelyiket, ami csak tetszik!

Ketten voltak csak a lakásban, ehhez képest hat szelet torta volt a díszdobozban. Itt valami tényleg nincs rendben, olyan nincs, hogy valaki ennyire ne tudjon számolni.

Szatoru kétségbe volt esve a sok szelet láttán, de talált egy aszpikolt mandarinos szeletet, amit talán még le tud tolni a torkán.

– Ezt kérem.

– Ez valami limitált darabszámú specialitás, amit csak ebben a hónapban készítenek – magyarázta a Szatoru által kiválasztott szelet ismerveit, miközben magának egy könnyednek nem nevezhető gesztenyés tortaszeletet tett a tányérjára. Ő is végigette eddig a menüt, de egyáltalán nem érezni, hogy tele lenne a hasa. Az is lehet, hogy nincs is semmi egyéb érzelme Szatoru iránt, egyszerűen csak bélpoklos, és a maradék négy szeletet is meg fogja enni.

Röhögőm kellett, ahogy Szatoru gondosan ügyelt arra, hogy ne egye meg az egész tortát, mert akkor még egy újabb szeletet tette a tányérjára. Inkább apránként birizgálta az aszpikos zselét, és úgy tett, mintha enne.

*

A Mijavakival ápolt baráti, jó kapcsolatot Kubota családi háttere tette tönkre.

A feleségénél rosszindulatú daganatot diagnosztizáltak. Mijavaki negyedéves egyetemista volt, amikor hallotta, hogy az orvosok egy évnyi életet jósoltak neki.

Kubota eleinte nem is akart senkinek sem szólni erről, de a kórházban lévő feleségét naponta látogatva vigyáznia kellett a gyerekekre és az állatokra is. Nem lehetett titokban tartani, nem volt annyira ügyes a háztartásban, hogy ezeket titokban tudja tartani a diákjai előtt. Az általa tartott szakszeminárium eleve a terepmunkára helyezte a hangsúlyt, sokat voltak együtt.

Ahogy elmondta a helyzetet, a diákjai megpróbálták átszervezni a szemináriumi időbeosztást is abból a célból, hogy egy kicsit könnyebb legyen Kubotának.

Mijavaki különösen sokat segített, például elment bevásárolni helyette, és még a gyerekekre is vigyázott, amikor a bébiszitter nem ért rá.

Nagyon ügyesen bánt a gyerekekkel, a gyerekek is szerették őt. A házikedvencek gondját eddig mindig a két szülő viselte, de miután Mijavaki hetente egyszer elkezdett foglalkozni velük, a háziállatokat már rá lehetett bízni a gyerekekre.

Azt mondták, olyan élvezettel csinálta a „Mijavaki bácsi” is, hogy ők is kedvet kaptak hozzá. A kutyasétáltatás például a fia kizárólagos feladata lett, amit éveken át szívesen csinált még később is.

– Nagyon köszönöm, igazán lekötelezel.

– Ugyan, tanár úr, ez semmiség – válaszolt Mijavaki mosolyogva. – Aranyosak az állatok, szeretem Mít, a cicát és Johnnal is alig várom a találkozást. Idén már alig van órám is, csak a szeminárium maradt.

Minden kreditje megvolt már a diplomához, ráadásul a majdani munkahelyét is visszaigazolták már.

Valóban sokat segített akkoriban, Kubota pedig

– kényszerűen – kihasználta jószándékát, vagyis élt is a lehetőséggel és támaszkodott rá. Elmesélte felesége valódi állapotát is.

A felesége állapota stabil volt ugyan, de már nem volt remény. Akárcsak egy papírrepülő, mely bármelyik pillanatban alábukva földet ér, úgy romlott meg hirtelen az egészsége az új év kezdetén.

– Nem élheti meg még a márciusi cseresznyevirágzást sem – az orvosok felkészítették a biztosan bekövetkező tragédiára.

Egy nap Mijavaki külön időpontot kérve látogatta meg Kubotát a szeminárium teremben. Kettesben voltak.

Nagyon komor arca volt.

– Mi történt, milyen ügyben kerestél meg?

Mivel lassan a kórházba kellett mennie, az óráját nézve kérdezett rá. Mijavaki nagy elhatározással kezdett neki mondandójának.

– Tanár úr, a gyerekeknek tudniuk kell, el kell mondania a helyzetet, az anyjukról van szó!

Mit képzelsz ez magáról?!

A gyerekek nem tudták, hogy az anyjuk sorsa megpecsételődött. A nagyobbik fiú is csak hatodikos, a kislány még nála is fiatalabb négy évvel. Nem tudhatják meg, hogy már menthetetlen.

A gyerekeket nem merte beavatni, meg akarta védeni őket, elhatározta, hogy egyedül csinálja végig. Elég, ha majd akkor tudják meg, amikor meg kell tudniuk. Nem akarta, hogy reménytelenül látogassák meg a kórházban.

Azt akarta, hogy végig éljen bennük a remény, hogy oldabújhassanak az anyjukhoz, hogy ne gondoljanak rosszra az utolsó percig.

– Ebbe ne avatkozz bele!

Azon nyomban, szinte reflexszerűen lökte el magától.

– De tanár úr!

Pont Mijavaki, a kedvenc diákom mond ilyen sületlenséget, és avatkozik bele az életünkbe! Fölöttébb felidegesítette, hogy a hozzá legközelebb álló személy mondta ezt.

Azt hitte, Mijavaki az egyetlen, aki megéri őt. Azért segít ilyen sokat, mert átérzi, min megy most keresztül.

– Semmi közöd a családomhoz, ne szólj bele!

Mijavaki annyi mindent tett eddig a családjáért, de abban a pillanatban kegyetlen módon egy egyszerű kívülállóként kezelte. Utólag annyiszor megbánta már, szégyen, ahogyan kezelte a helyzetet akkor.

Mijavaki viszont nem tágított.

– Tanár úr, a gyerekek már tudják!

Ettől annyira felidegesedett, hogy szinte elvakult a méregtől. Csak nem...?

– Ugye nem azt akarod mondani, hogy elmondtad nekik?

– Nem mondtam el, de a gyerekek érzik, hogy már nincs sok hátra.

Higgadtan végiggondolva nyilvánvalóan Mijavakinak volt igaza. De akkor és ott mondhatott akármit, Kubota már semmit sem hitt el neki, és minden szavát megkérdőjelezte.

Azt állítja, nem mondta el, de talán hazudik. Avagy még nem mondta ugyan el, de hamarosan el fogja nekik mondani.

– Ahogy a tanár úrnak, legalább ugyanannyira fontos a gyerekeknek is! Ha elmegy az anyukájuk, legalább szeretnének rendesen elbúcsúzni tőle! Kérem, nagyon szépen kérem, hogy engedje meg nekik, ne vegye el tőlük ezt a lehetőséget!

Csak olaj volt a tűzre, hogy úgy beszélt róluk, mintha jobban ismerné őket. Kubotát még jobban felidegesítette Mijavaki monológja.

Nincs is gyereke, nem is tudja, milyen egy gyerek lelke, miért gondolja, hogy ő jobban átérzi a helyzetüket, mint az apjuk, hogyan is gondolhat ilyet?! Mit képzelsz ez magáról?!

– Egy szülő felelősséggel tartozik a gyermeke iránt, ezt nem csinálhatja velük!

– Mit tudsz te a szülői felelősségről, fogd be a szád, de azonnal!

Ha vissza lehetne forgatni az idő kerekét, visszaforgatná. Annyiszor idézte vissza a jelenetet, olyan sokszor bánta már meg, amiért így reagált rá.

De Mijavaki nem hátrált, nem adta fel, saját lelki sebeit felszakítva mondta csak tovább.

– Nem tudom, mit gondol ilyenkor egy szülő, de azt igen, hogy mit érez egy gyerek. Én is gyerek voltam, és tudom miről beszélek! Sokkal jobban tudom, mint ön!

Vajon mekkora lelki erő és keserűség kellett ahhoz, hogy ezt kimondja?

– A gyerekek is el szeretnének búcsúzni az anyjuktól. El akarják mondani, hogy mennyire szeretik őt, meg akarják köszönni, hogy megszülte őket!

Utolsó mondata egy sikoly volt már, egy eget rengető felhördülés a túlvilágiaknak.

Nem akarta már tovább hallgatni, inkább kitessekelte, és behúzta a rácsos ajtót.

– Ne gyere hozzánk többet! Ne közelíts a gyermekeimhez! Meg ne lássalak a szemináriumon sem!

Mijavaki olyan arckifejezéssel nézett rá, mintha itt lenne a világ vége. Hogy vághat valaki ilyen arcot, elvégre számára egy idegen család tragédiájáról van csupán szó.

Nem bírta tovább nézni a reménytelenül összeomlott Mijavakit, otthagya inkább, és elsietett a kórházba. Ekkor látta Mijavakit utoljára.

A kreditek alapján Mijavakinak már nem is kellett látogatnia az órákat. Még az év végén leadta a diplomamunkáját.

Kiváló munka volt.

Mijavaki megfogadta Kubota parancsát, és az eset után nem jelent már meg a szakszemináriumon. Pedig előtte állandóan ott lógott, ha volt dolga, ha nem. A többieknek is feltűnt, hogy nem látják a csapat mozgatórugóját, de állítólag arra hivatkozott, hogy a leendő munkahelyén kell résztvennie egy előkészítő tanfolyamon, azért nem tud már menni a szemináriumokra.

Kubota eleinte még bosszankodott miatta, de szöveget ütött a fejébe az a vehemencia, ahogyan kérlelte őt, hogy mondjon el mindent a gyerekeknek. Finoman megkérdezte hát Mijavaki barátját, Szugit, mi állhat a dolog hátterében.

– Valamiért nagyon aggódott a gyerekeimért. Esetleg nem hallottál valamit, miért érdekli őt ennyire a gyerekek sorsa?

Arckifejezéséből azonnal kiderült számára, Szugi tudja miről van szó. Biztos Mijavaki elmesélt neki valamit.

– Gyerekkorában elvesztette mindkét szülőjét egy balesetben. Úgy tudom annyi idős volt, mint most a tanár úr fia. Lehet, akkora trauma volt ez neki, hogy egyszer majd kibukik belőle, de ne nehezteljen rá...

Legyen elnéző, értse meg őt – ez volt mondandójának lényege, csak épp nem ejtette ki a száján.

– Köszönöm, hogy elmondtad!

Teljesen kiakadt ettől, mintha fejbeverték volna.

Legutóbb talán akkor érzett ekkora megrázkódtatást, amikor az orvosok elmondták felesége várható életidejét.

Újra és újra visszajátszotta fejében azt, amit mondott Mijavakinak. Gyötörte őt a lelkipurdalás, mérges volt magára.

„Mit tudsz te a szülői felelősségről, fogd be a szád” – vajon hogyan élte meg ezeket a szavakat Mijavaki. Mit is tudhat a szülőkről, ha ilyen hirtelen vesztette el őket.

Mijavaki már nem tudhatja meg, mit érezhet ilyenkor egy szülő, nincs kitől

megkérdeznie.

„Azt tudom, mit érez ilyenkor egy gyerek” – hát persze, ezt viszont biztosan mindenkinél jobban tudja.

Csak azt tudja, mit él meg ilyenkor egy gyermek. Bárkinél jobban megérti az ő helyzetüket.

A történet hallatán megingott. Talán el kellene mondania. Talán mégsem.

Amikor már csupán napok, órák voltak hátra, hosszú vergődés után úgy döntött, a nagyobbiknak elmondja, mi is a helyzet valójában.

Anyu már nem sokáig lesz velünk.

A fia sírt ugyan, de nem akadt ki. Talán igaza volt Mijavakinak és tényleg megérezte.

Egyre többször esett kómába a felesége, hiába látogatták sűrűn.

De amikor olykor-olykor eszméleténél volt egy kis ideig, a fia csak azt ismételte, „anyu, köszönöm” és „anyu, szeretlek”. A húgának szinte megparancsolta, hogy mondja utána ugyanezeket a szavakat. A lánya is egyre csak ezt ismételte.

A felesége már alig beszélt, de nézte a két gyermeket, és a fejét biccentve válaszolt nekik.

A köszönöm és szeretlek volt a két szó, amit Mijavaki is felhozott példának. Talán a tudta nélkül mégiscsak elmondta a gyerekeknek, de ez már nem is érdekelte igazán. Elnézve a két csöppséget, ahogy kétségbeesetten próbálnak elbúcsúzni az anyjuktól, és megüzenni, mennyire szeretik. Már úgy gondolta ez a helyes, mindennek így kellett lennie.

Február végén, csontba hatoló hidegben következett be a vég.

A temetés végén odament hozzá a fia.

– Apa, köszönöm! Köszönöm, hogy elmondtad!

Nem tudta visszatartani a könnyeit.

Örült, hogy végül elmondta. Megkönnyebbült. A lánya még nem fogott fel mindent, túl kicsi volt hozzá, de legalább a fiától nem vette el a búcsú lehetőségét.

És az a Mijavaki, aki ezt a lelki megnyugvást lehetővé tette számára, rá egy hónapra vette át a diplomát, és hagyta ott az egyetemet.

Az évzáró ünnepséget a gyász miatt kihagyta, de a diplomaosztáson jelen volt.

A végén a frissdiplomás növendékek odajöttek hozzá, de nem tudták mit mondjanak a gyászoló férjnek. Alig pár pillanatig volt csak együtt a szemináriumi csoport, hamar feloszlott a társaság.

Ott volt közöttük Mijavaki is, de nem váltottak szót. Olyan volt a légkör, hogy nem volt muszáj mindenkivel szót váltani, így inkább nem használta ki az alkalmat. Nem mondott neki semmit.

Mit is mondhatna, miután önző módon, csak magára gondolva gázolt át rajta. Félt hozzá bármilyen szót intézni. Nem merte megszólítani.

Mijavaki a végén biccentett egyet a fejével.

Kubota is hasonlóan tett.

*

Láttam, ahogy a tanár úr szavait Szatoru türelmesen hallgatja végig. A végén mintha el is mosolyodott volna.

– Ha nem jöttél volna oda hozzám, a gyerekeim nem búcsúzhattak volna el az anyjuktól. Mindezt neked köszönhetem, én meg...

A tanár úr hirtelen vigyázzban állva lehajtotta mélyen a fejét.

– Kérlek, bocsáss meg!

– Ne, tanár úr, ezt ne csinálja!

Szatoru megfeledkezve arról, hogy a térdén ülök, félig felállva ültette vissza a székre. Hű, ez meleg helyzet volt, egy átlagos macska simán lepördült volna a földre. Még szerencse, hogy nem vagyok egy átlagos cica.

Visszaállt alaphelyzetbe a tanár úr mélyen lehajtott feje, így Szatoru is visszaült az eredeti pozíciójába. Igen, így már kényelmesebb nekem is.

– Inkább nekem kellene bocsánatot kérnem, amiért magamból kiindulva rontottam önre és a családjára. Köszönöm, hogy egy ilyen otromba illetlenség után is egyáltalán szóba állt és ilyen sokat foglalkozott velem!

Ezután Szatoru hajtotta le a fejét.

– Bocsánatot kérek!

A tanár úr nem értette, most miért tőle kérnek elnézést.

– Mostanában értettem meg igazából a tanár úr és felesége akkori helyzetét. Azt, hogy mi lenne, ha nekem kellene elmennem.

Azt, ha valaki menthetetlen beteg, ha csupán egy év maradt az életéből és el kell búcsúznia szeretteitől.

– Én sem azt akarnám, hogy szomorú legyen ez az utolsó időszak. Inkább nevetve, a szeretteimmel körülvéve, boldogan mennék el, csupa szép emlékekkel.

Mind a felnőtt, mind a gyerek csak magára gondol, saját magából indul ki. El akar búcsúzni, mert már nem láthatja többet, vagy épp ugyanezért nem akar szomorúan elbúcsúzni.

Egy felnőtt és egy gyermek között nincs semmilyen éles határvonal, elég képlékeny kategóriák ezek az emberek esetében. Pont azok a gyerekek szeretik megmondani, milyen legyen egy ideális felnőtt, akik tévesen azt hiszik, hogy van határvonal. És te Szatoru? Te mennyire vagy rendes felnőtt?

– Ennek ellenére, akkor nem tudtam átérezni azt, amin keresztülment tanár úr a

családjával. Sőt, megpróbáltam kioktatni, mit kellene tennie.

Nálam és általában az állatoknál még létezik egy ilyen éles határ, de az emberek akkor vesztették el saját felnőtt–gyermek határvonalukat, amikor nem az ösztönökre, hanem a szívükre kezdtek el hallgatni. Egy képlékeny és megfoghatatlan határ mentén próbálnak felnőtté válni, amorf módon, vagyis a „felnőtt” szó alatt egy saját maguk által idealizált lényt értenek.

Szatoru gyerek volt, amikor odament kioktatni a tanár urat, hogy mit kellene tennie egy felelősségteljes szülőnek. De pont ez a gyerekes rögeszméje indította el valamit a másik ember lelkében. Elég bonyolult rendszerük van az embereknek.

Az állatoknál ez sokkal egyértelműbb: a legöregebb a legokosabb.

– Épp ezért, ma nem csupán Nanát hoztam el bemutatkozni. Azért is jöttem, hogy tiszta vizet öntsünk a pohárba. Örülök, hogy ezeket megbeszélhettük végre.

A tanár úr csendesen remegve rázta meg a fejét. Szífogott is közben, biztos elsírta magát egy kicsit.

Csend lett, de a tanár úr már nem hozott sütitet és rágcsálnivalókat. Már nem félt semmitől.

Egymás szemébe meredten csak ültek és beszélgettek, mindenféle régi történeteket idéztek fel kedélyesen. Jó hangulatban telt az idő.

Lassan már menni kéne, későre jár.

– Mutassuk talán be egymásnak a két jószágot! – mondta a tanár úr, majd felállt.

– Mi is a neve?

– Lili. Nem lesz gond, nagyon szereti a cicákat.

A tanár úr kiment a nappaliból.

Pár pillanat múlva jött vissza, pontosabban jött volna vissza előbb a tanár úr, de a teljesen extázisban lévő kutya a gazdáját félrelökve rontott be, és rohant egyenesen feléjük.

Cicaaaa! Cicuskaaaa!!! Játsszunk, játsszunk, játszunk!!! Cica, cica, cicaaa, jáácccuuuunk!!!

Mint egy ámokfutó, ezerrel felspannolva ugrott rájuk egy gigantikus méretű dán dog, amely akkora volt, mint egy kistehén.

Na ne már! Erről nem volt szó, mi ez az óriás vadállat?

Még Szatoru is megijedt tőle. Felállt, hogy el tudjon ugrani az útjából, én meg fénysebességgel másztam fel a feje búbjára. Ott felvettem a támadópózt: domború hát, mint a kilövésre kész íj, maximálisan felborzolt farokkal kombinálva. Úgy vicsorogtam rá, ahogy csak tudtam.

Gondolkozz már el, te vadbarom! Túl nagy vagy nekem játszótársnak, vedd már észre mekkora egy jószág vagy!

A dán dog súlyától Szatoru összelapult a díványon.

Cicaaaaa!!!

Itt a végem, ennyi volt, nincs menekvés. Hiába szereti ez a szörnyeteg a cicákat, ha ilyen vehemenciával ront rájuk. Még a végén kiköpöm a beleimet, és itt halok meg. Előhúztam hát megélezett körmeimet és egy határozott mozdulattal suhintottam egyet felé. Azon nyomban visszhangzott a nappali a vonyításától.

Ne gyere! Ott maradsz! Onnan egy tapodtat sem mozdulsz! Megértetted?

A dán dog végre leállt egy kicsit, de láthatólag figyeli az alkalmat, mikor ronthat ránk ismét. Ez fájt egy kicsit, miért karmoltál meg, hogy engeszteljelek ki, ha jó lesz a kedved, játszunk majd? – úgy csóválta a farkát, hogy mindenki számára egyértelmű volt, miket gondol éppen.

Fogd már föl te buta dög! Nem tudsz engem kiengesztelni, nem játszunk és kész.

– Talán Nana nem kedveli a kutyákat?

Nem erről van szó, hanem az életemről, vedd már észre, tanár úr!

– Nem, talán itt más gondok vannak inkább...

Köszí a tolmácsolást. Nekem most nagyon koncentrálnom kell, nehogy rám ugorjon ez a bika, nincs időm a tanár úrnak üzengetni.

– Talán Nana nincs oda érte annyira.

– Értem. Sajnálom.

A tanár úr végre elzárta Lilit a hátsó szobába, persze előtte azért még egyszer visszaszaladt hozzánk, félrelökve a gazdáját.

– Ezek szerint nem sikerült a bemutatkozás, de azért örülök, hogy találkozhattunk.

– Én is.

Mester és tanítványa kezet rázva, megkönnyebbült arccal búcsúztak el egymástól.

– Kérdezhetek egyet?

A tanár úr az utolsó pillanatban, kézrázás után fordult Szatoruhoz.

– Igen, persze. Mi lenne az?

– A feleségem halálos ágyán csak azt ismételte a fiam, hogy köszönöm és hogy szeretlek. Pont azokat

a szavakat, amiket te is jeleztél akkor, mit mondana el egy gyerek. Talán beszéltél a gyerekeimnek az anyjukról?

Szatoru nevetve jelezte, hogy szó sincs erről.

– Természetes az egybeesés. Egy gyerek, akit szerettek a szülei csak annyit tud ilyenkor mondani, hogy köszönöm a szeretetet és hogy én is szeretlek. Nem is lehet más mondandója.

Igen, ez így van. Egyetértően a tanár úr is elfogadta

a választ.

– A feleségéről, az anyukáról csak a tanár úr szólhat a gyerekeinek. Én pont ezért

próbáltam ezt önnek akkor elmondani, mert ez nem az én feladatomból volt.

Többször, hosszan bólogatott a tanár úr, majd a végén derülten nézett Szatoru szemébe.

– Köszönöm! Köszönöm, hogy akkor bejöttél hozzám és kioktattál!

Tanár úr, én köszönöm ezeket a szavakat Szatoru helyett is. Ő éppen nem bír rá reagálni, mert mindjárt el fogja sírni magát.

Miáú! Egy búcsúnyávogás hallatszott Nana ketrecéből.

A tanár úr lakását elhagyva Szatoru egy macskaköves utcában sétált visszafelé. A főúttól pár utcával beljebb helyezkedett el ez a hangulatos, forgalommentes kis utcácska.

Én is sétálnék egyet, kell a friss levegő, Lili nyálától olyan kutyaszag van a ketrecemben.

Megpiszkáltam az ajtaját, mire Szatoru kiengedett:

– Sétálsz te is, Nana?

A macskakő más, mint az aszfalt. A természetes kő hűsíti a talpamat, kellőképp kemény, mintha masszíroznának alulról. Az egészséges élet titka egy kis séta a macskakövön. Már is jobb volt a közérzetem.

– Nana!

Szatoru hívószavára hátrafordultam, mire a mobiljával elkattintott egy fotót.

– Fantasztikusan nézel ki!

Az imént készült fotót nézegeti.

– Csináljunk egy kerülőt, sétáljunk egy kicsit!

A séta közben csinált még pár fotót rólam. Amikor épp úgy volt kedvem, még pózoltam is neki, hadd örüljön.

Elmúlt már a kutyaszag, mire visszaértünk az ezüstsínű kombihoz.

Nem is vettem észre, mennyire kifárasztott a fenevaddal való viaskodás, de ahogy elindult az autó, mély álomba merültem.

– Nana, egy kis pihenő.

Szatoru gyengéd ébresztésére keltem fel. Jó nagyot ásítottam, majd körülnéztem. Hol vagyunk? Kinéztem a kocsi ablakán, és láttam a sok vizet. Mindenfelé csak a víz látszott, egészen a horizontig.

– Ez a Biva-tó. Tudod, amiről már meséltem. Megbeszéltük, hogy majd visszafelé meglátogatjuk.

Úgy emlékszem, én már akkor jeleztem, hogy nem feltétlenül támogatom az ötletet.

– Na gyere, szálljunk ki!

A tenger is egy kész horror volt, miért kéne kiszállnom – gondoltam magamban, de Szatoru önkényesen megragadott és kitett az autóból.

A hasamba hatoló, mély basszus hangon morajló hullámokra voltam felkészülve, de ez egy kicsit más volt. Nem volt ereje, könnyed volt.

A tó partján halkán jöttek-mentek az aprócska hullámok – hullámkák –, melyek csendben tették a dolgukat, egyáltalán nem volt félelmetes hangja. A tópart más, mint a tenger partja, pedig ugyanúgy sok víz van benne.

Itt szívesen sétálgatok, ez rendben lesz. Jókedvűen sétálgattam a tó partján.

A közelben sok más turista nézelődött.

Volt köztük egy bácsi, aki nézett erre-arra, majd Szatoruval összeakadt a tekintete.

– Elnézést, csinálna rólunk egy fotót? – A feleségével szeretett volna egy közös fényképet.

Szatorut gyakran kéri meg idegenek valamire. Biztos valamiért könnyű őt leszólítani.

– Természetesen.

Kamerával a kezében Szatoru elkezdett dirigálni.

– Még egy kicsit jobbra, igen, ott jó lesz, szép a háttér.

Majd megvárta az idősebb házaspár legszebb mosolyát, és elkattintotta a fényképezőgépet.

– A biztonság kedvéért csinálok még – azzal kattintott egy újabbat.

– Nagyon szépen köszönjük.

Úgy tűnt, ezzel vége, így odamentem Szatoru mellé.

A bácsi felesége vett észre:

– Jé, itt egy cicuska!

– Az ön macskája?

– Igen, ezt a görbe farkút Nanának hívják, mert hetes alakban hajlik meg a farka.

Miért kell mindig, mindenkinek elmondania, mi az én nevem? Persze egy kicsit értem; biztos hencegni akar velem, mert olyan jó fej vagyok, és szép nevem van.

– Együtt kirándulnak?

– Igen, valami olyasmi.

A hölgy, mintha lenne valami jó ötlete, hirtelen összecsapta a kezét.

– Csinálunk rólatok egy fotót! Később elküldjük.

– Micsoda ötlet, kedvesem! Tegyük így!

A bácsi támogatta a felvetést.

– Tényleg? Nem gond? – Szatoru illedelmesen visszakérdezett ugyan, de már keresi is a megfelelő helyszínt a közös fotóra.

Felvett az ölébe és háttal a tónak beállt a fényképezőgép elé.

Az öreg úr párszor elkattintotta a gépet, majd megmutatta Szatorunak.

– Jó lesz?

– Szuper lett, nagyon köszönjük! Nana, nézd milyen jól nézel ki!

Ja, persze, én mindig jól nézek ki.

Szatoru leírta a címét az idős házaspárnak, majd elbúcsúztak.

Pár nap múlva – miután visszaértünk Tokióba – érkezett meg postán az előhívott fénykép.

Kézzel írott gilisztaszerű fura betűk voltak rajta, de Szatoru szerint nagyon szépen írnak, fantasztikus ez a kaligráfia.

Volt mellette egy rövid feljegyzés is, amire Köszönünk mindent a múltkor, sok szerencsét és jó egészséget! volt írva.

Szatoru hosszasan nézegette a három fotót, ami benne volt a borítékban.

– Nana, nézd! Mindketten rajta vagyunk!

Szatoru egyedülálló, ezért nem volt eddig közös fotónk.

– Annyira örülök neki!

Szatoru elővett egy képkeretet, és berakta őket kellő gondossággal.

Az akkori lakásból később kiköltöztünk, de Szatoru az újabb lakhelyünkön is a legfőbb helyre rakta ki a közös képünket.

Akkor is ez volt mellette, amikor olyan szobába költözött a kórházban, ahová én már nem mehettem be.

Majd miután Szatorunak már nem volt rá szüksége, az enyém lett.

Egy életem át nézegettem visszaemlékezve a boldog időkre, de ez már egy másik történet.

A macskák szigete

– Rjó, elmenjünk a macskák szigetére?

Fotográfus apám hirtelen ezt kérdezte vacsora közben.

Nem sokkal azután, hogy apámmal és a mostohámmal Hokkaidóból Okinavába{12} költöztünk.

A második feleségét, vagyis a mostohaanyámat Harukónak hívták, és olyan csodálatosan derűs teremtés volt, mint a nap. Én viszont nem tudtam egykönnyen elfelejteni elhunyt édesanyámat, és nehezemre esett Harukót anyunak szólítanom.

Persze most már elég furcsa, hogy volt a kapcsolatunk korai szakaszában ilyen időszak is.

Akkoriban édesapám minduntalan azzal foglalkozott, hogy elfogadtassa velem Harukót, és az már-már szinte az agyamra ment a „családi kirándulások” szervezésével.

Mint a kamaszodó gyermekek általában, én is a kissé bonyolultabb időszakomat éltem lelkileg, így apám minél inkább akarta, én csak azért sem tudtam anyámnak szólítani Harukót.

Viszont a macskák szigete kifejezés megigézett. Nem rossz szókombináció, mintha valami csodálatos tündérmese kezdete lenne.

– Mi az a macskák szigete?

Haruko-szanhoz fordulva kérdeztem vissza. Haruko-szan idegenvezetőként dolgozik. Gondoltam, biztos tudja a választ, és ezzel ő is bekapcsolódik a párbeszédbe vacsora közben.

– Más néven Taketomi-sziget. Sok macska él arrafelé, és a cicaszeretők körében kezd népszerű lenni – nem adva esélyt az érvényesülésre apám rávágta a választ. Haruko-szannal egymásra néztünk és egyszerre megmosolyogtuk a helyzetet.

Nem egyszerű apáddal.

Nekem mondd?

– *És hogy jutunk el odáig?*

Erre a kérdésre már Haruko-szan válaszolt, végre szóhoz jutott ő is.

– Nahából kell elrepülni az Isigaki-szigetre, majd onnan hajóval. A szárnyashajóval csupán tíz perc az egész.

– Akkor nincs is annyira messze.

Okinavában sok kis szigetecske van, melyeket regionális kisrepülőkkal lehet megközelíteni. Kezdem megszokni, hogy a közelben mindenfelé helyi repülőkkal közlekedünk.

– Kacu-szan, ezek szerint elvállaltad a munkát? Macskákat fogsz fotózni?

Haruko-szan kérdésére apám az üres tányérját nyújtva válaszolt nem túl örvendetes arckifejezéssel.

– Sajnos sehogy sem tudtam lemondani.

Haruko-szan telepakolva repetával nyújtja vissza apám tányérját.

– Mondtam nekik, hogy nem a szakterületem az állatfotó, de ragaszkodtak hozzá hogy vállaljam el.

Apám elmondása szerint egy ismerős kiadótól jött a megkeresés. Új utazási rovatot indít egy lap, ahol a macskák lennének főszerepben. Taketomi-sziget is szerepelt a potenciális helyszínek között, de a nagy távolság miatt drága lett volna egy saját fotóst ideküldeni, nem volt rá elég keret.

Kapóra jött, hogy van itt a közelben egy ismerős okinavai fotós, ezért költségtakarékossági okokból apámat kérték fel.

Később Taketomi tényleg nagyon híressé vált a macskák miatt, de akkoriban még nem ismerték annyira.

A kiadó tehát jól érzett rá a témára.

– Ez nem is rossz felkérés, Kacu-szan. Úgy tudom szereted az állatokat, nem?

Haruko-szan még nem ismeri annyira apámat.

– Igen, persze, de ha munkáról van szó, az más.

A macskákkal meg hadilábon állok.

– Nem is tudtam, hogy nem kedveled a macskákat, de miért?

Nehezeére esett a válasz, így hát apám helyett én magyaráztam el a helyzetet.

– Apám szereti ugyan a macskákat, de a macskák nem kedvelik őt.

Apám ingerülten szedett egy nagy kanállal a zöldséges sült húsból, majd a rizzsel együtt belegyömöszölte a szájába.

Az a fő gond, hogy nagyon meg akarja simogatni őket, és nagyon akar játszani velük. Nagy csinnadrattával közelít, amit a cicák nem tolerálnak. Vagy elfutnak előle, vagy figyelmeztető hangokat adnak ki.

– A kutyákkal még csak-csak ellennék...

A kutyák sem nagyon hagyják ezt, legfeljebb csak az idősebbek és a legszelídebbek. A félénkebbek elmenekülnek, a harciasabbak pedig megugatják.

Egyszer régen, amikor Narába mentünk, egy őzgidát látva odarohant hangosan azt szajkózva hogy „Bambi!”, mire egy őz – vélhetően a szülő – oldalról belerohant.

Gondoltam, ezt is elmesélem Haruko-szannak, de nem tettem, mert eszembe jutott, hogy ott volt édesanyám is.

– Kár, hogy nem óriás szalamandra{13}, azt bezzeg tudnád fotózni.

Helyette ilyen pimasz megjegyzéssel folytattam hát, de apám – nem értve az élcelődést – komoly arccal helyeselt és azt mormogta:

– Igazad van, az legalább nem tud előlem olyan gyorsan elfutni – vagyis fotográfusként harc nélkül elfogadta vereségét a macskák ellen. – Valamilyik ünnepnapon kellene mennünk, ha megyünk mindannyian.

Haruko-szan letette a pálcikáját, és fellapozta a kis noteszét. Idegenvezetőként Haruko-szan gyakran pont ünnepnapokon és munkaszüneti napokon szokott dolgozni.

– Két hét múlva hétvégén szabad vagyok. A hétfő pont az Alapítás Napjára esik, vagyis akár három napra is el tudnánk menni.

Az Alapítás Napja az általános iskolám megalapításának napja, iskolaszüneti nap. Nem országos szünet, csak a mi iskolánkra érvényes, így nem is emlékeztem rá, mert nincs benne a naptárban.

Látva, hogy Haruko-szan noteszében az én iskolai dolgom is fel vannak jegyezve, egy kis csiklandós érzés töltött el. Haruko-szan noteszében azért vannak feljegyzések az iskolámról, mert Haruko-szan már az én „anyukám”. Mindennap főz rám, de kimossa a ruháimat, és még takarít is. A szülői értekezletre is ő szokott jönni. Ez utóbbi persze helyes is, mivel apám úgyse jegyezne meg semmit sem egy ilyen értekezleten.

Haruko-szan „anyuként” viselkedik mindennap.

De Harukót én még mindig csak Haruko-szannak hívom, ahogy hívni szokás egy idegent, akit egyébként tisztelünk.

Sehogy sem tudom anyunak hívni, nehezemre esik. Édesanyám elvesztése óta még csak két év telt el.

Haruko-szan mindig csak kedvesen mosolygott rám, nem várt el, vagy követelt semmit tőlem, még azt sem, hogy anyunak szólítsam.

– Rendben, akkor két hét múlva!

Apám jókedvűen konstatálta az időpontot, amikor hármásban megjárjuk majd a macskák szigetét.

Szikrázó napsütés várt aznap.

Reggel a legkorábbi járattal repültünk Nahából az Isigaki-szigetre, az isigaki reptérről a kikötő fél óra volt egy helyi busszal. Haruko-szan profin megtervezte részünkre az utat, így az indulástól számított három óra múlva kis csapatunk már a macskák szigete felé tartó szárnyashajón utazhatott.

Az okinavai tenger aznap is ugyanolyan türkizkék színű volt – szinte már amolyan viccesen giccses színű, mint a mesekönyvekben. A milliószám virágzó trópusi virágok, vagy a nap hétágra sütő fehér sugarai mellett az Okinavába való költözésünk során számomra ezeknek a tengeri öblöknek és kikötőknek a színe volt talán a legszokatlanabb.

Még egy ilyen félreeső, jelentéktelen helyi kikötő tengervízének is olyan abszurd világoskék színe van, mintha csak festékkel keverték volna ki. Mint amelyet a kisgyerekek szoktak temperával összepancsolni egy lavórban, olyan színű a tenger mindaddig, amíg a szem ellát.

Az Isigaki-sziget kikötője is ilyen színű volt. A giccsesen türkizkék szőnyegen lebegtünk tehát a szárnyashajóval Taketomi szigete felé. Olyan sebesen vágatott a vízen, mint amikor azokkal a kicsi, lapos kavicsokkal kacsázunk a parton. Mindez egy tízperces út csupán.

Apám már akkor fotózni kezdett, mielőtt felszálltunk volna a hajóra. Gondolom, a tájat is kell, nem csak majd a macskákat.

Kikötött a hajó Taketomin, a vendégek sietve szálltak le róla. A kis öbölben kisbuszok és kombi autók parkoltak: mind a helyi panziókból jöttek a vendégekért.

Ez egy kis sziget, átmérője csupán 9,2 km, így nincsenek leintható taxik az utakon, sőt egyáltalán nincs is taxi az egész szigeten.

A hajó utasai beszálltak az autókba, de mi nem, mert apámnak dolgoznia kell. Fotózott a kikötőben, lekapta gyorsan a hajót és az öblöt, ment ide-oda, és kattintgatott mindenfelé.

– Nincsenek is macskák – jegyeztem meg Haruko-szannak, miközben apámra várva az árnyékban húztuk meg magunkat.

A kikötőben egyelőre egy macskával sem találkoztunk még. Csalódott voltam, mert a macskák szigete alatt én valami olyasmit képzeltem el, hogy már a kikötő is tele van mindenféle cicákkal, melyek szépen sorban várják a hajót.

– Fogsz majd látni sokat a parton és bent a faluban. A kikötőben nem mindig vannak, mert az emberek is általában továbbállnak.

Valószínű, hogy itt azért nincsenek, mert nem kapnának rendszeresen ételmezt a turistáktól.

A hajó, amivel érkeztünk öt perc múlva már indult is vissza. Apám addig még elkattintott pár fotót. Pont mire befejezte a fényképezést, a közeli buszmegállóba megérkezett egy furgon.

Haruko-szan nyomban elkezdett integetni felé.

– Úgy rendeltem meg a transzfert, hogy pont akkor érjen ide, mire végez Kacu-szan.

Ügyesen számolta ki az időt, ezt hívják profizmusnak. Haruko-szan már a házasság előtt is sokat dolgozott együtt apámmal, mint idegenvezető.

A kikötőből csupán két-három percet zötykölődtünk, mire beértünk a faluba. Útközben semmilyen szembejövő forgalom nem volt.

Vége lett a jó útnak, a faluban nem voltak leaszfaltozva az utcák. Helyette az alacsony kőkerítéses házak között keményre vert fehér homokos utak kanyarogtak. A házak – mint általában Okinavában mindenhol – piros palatetővel voltak lefedve, melyen egy úgynevezett sísza, vagyis oroszlánhoz hasonló mitológiai védőszent trónolt.

Talán az egyik legbambább képű sísza csücsült azon

a tetőn, mely hármunk szállása volt aznap éjszakára.

– Jaj, de örülök! Ezek szerint ide foglaltál? – Apa láthatóan izgatottan örül. – Az első fotós körutamon, ahol Haruko-szan volt az idegenvezetőm, itt szálltam meg legutoljára.

– Mintha csak egy sima ház lenne. Biztos, hogy meg tudunk itt szállni?

Panziónak túl kicsi, talán egy kis család pont elfér benne, de több nem.

Haruko-szan elmagyarázta a helyzetet.

– Tudod, vannak itt üres házak is, mert a tulajdonosuknak el kellett költözniük. Ezeket a házakat ki lehet venni egy-egy éjszakára. Nem panzió, de olyan ez,

mintha egy saját bungalód lenne. A háznak is jobb, ha néha lakik benne valaki, és használják.

Haruko-szan ismerheti a tulajdonost, legalábbis úgy tűnt.

Apa kipattant az autóból és a sofőrrel együtt elkezdtek bepakolni a cuccokat a házba. Hozott mindenféle felszerelést is a fotózáshoz, így sokkal több cuccunk volt, mint amennyi egy átlagos család háromnapos kirándulásához szükséges.

Haruko-szan belépett a füves kertbe, majd a kőkerítés egyik hézagjából elővette a ház kulcsát. Fából készült kulcstartója volt.

Annyira ódivatú, mondhatni analóg módon volt a kulcs elrejtve, hogy csak pislogtam. Haruko-szan pedig – látva értetlenkedésemet – elnevette magát.

– Általában személyesen szoktuk átvenni a kulcsot, de amikor nem ér rá a tulaj, praktikusán így oldjuk meg.

– És ez így okés a szigeten?

Nyilván itt főleg a biztonsági kockázatok érdekeltek.

– Igen, úgy ahogy mondod, itt ez így okés.

Igaz lehet, hiszen milyen betörő jön el kirámolni egy házat idáig, mindentől távol.

A házikóba belépve minden átlátható volt. Három tatamis{14} szoba, egy kicsi konyha és a konyha mögött egy fürdő. Ennyi. Pont elég egy család számára.

Vajon akkor Haruko-szan is itt aludt apuval? – gondoltam magamban. Anyám halála után fél évvel jött apám először Okinavába egy szintén fotós munka miatt.

Váratlanul felém fordult Haruko-szan, és a fülembé suttogta.

– Mikor itt voltunk a szigeten apáddal, én egy ismerősömnél szálltam meg.

Hümmögtem neki egyet, majd a gondolatolvasó mostohámat hátrahagyva elmentem apámhoz segíteni a csomagokkal. A sofőr már nem volt ott, elhajtott a kocsival.

– Tudtál macskákat fotózni, amikor legutóbb itt

voltál?

– Nem, mert akkor nem kellettek a cicák.

Legutóbb egy útikalauzhoz csinált képeket, szerencsére nem a macska volt főszerepben.

Ki volt készítve három futonágy. Frissen volt szárítva, amit érezni lehetett a puhaságán.

– Jó lesz majd hármásban egymás mellett. Mint a folyó kandzsija{15}.

Nem szeretem apám ilyen megjegyzéseit. Most erre hogyan reagáljak? Vágjak le egy műsort, hogy anyám miatt nem akarok hármásban egymás mellett aludni? Nem értem, minek kell egyáltalán kommentálni, hogyan alszunk majd.

– Ez a szoba keleti tájolású. Figyeljük majd a reggeli fényeket, biztos szép lesz!

Hála Haruko-szannak, most már van magamnak egy plusz mentségem, miért alszom itt mégiscsak.

– Összeütök valamit ebédre, pont van itt elegendő hozzávaló a konyhában.

A hűtő és a kamra tele volt élelemmel. A ház tulajdonosa vett meg mindent előre. Bármit elfogyaszthatunk vagy használhatunk. A fürdőben is ott volt bekészítve a törülköző, fogkefe, szappan és sampon. Még mosószerek is voltak. Gyakorlatilag minden, ami kellhet a mindennapokhoz. Olyan volt, mintha valamelyik rokon házáat kaptuk volna meg pár napra.

– Én akkor elmegyek addig a biciklikölcsönzőbe.

A szigeten belül a turisták biciklivel vagy gyalog közlekednek. A kölcsönző telefonon veszi fel a rendelést, és hozza el a megrendelt bicikliket. Apám a telefonálás helyett gondolta, inkább gyalog megy el, úgyis itt van a közelben.

– Jó, de miért viszel fényképezőt? Nem akarsz inkább itthagyni?

Haruko-szan szerette volna, ha apám üres kézzel megy a biciklikért.

– A zöldséges tészta hamar megvan.

– Jövök mindjárt, ne aggódjatok.

Apám a kamerájával a vállán indult el.

– Legalább fél óra lesz, mire hazajön.

Haruko-szan jól látja a helyzetet. Apámnál ez minimálisan fél óra ilyenkor.

– Rjó, ha gondolod te is elmehetsz addig sétálni.

– Inkább lefekszem egy kicsit.

Korán keltünk, álmos voltam. Ráadásul volt egy nyugágy a kertben, ami tökéletes volt egy kis sziesztára.

– Kipróbálhatom azt ott a kertben?

– Persze.

Kimentem a kertbe, és ráfeküdtem a nyugágyra, de azonnal fel kellett pattanom. Pont a szemembe sütött a nap. Elhúztam máshova, változtattam a fekvőrész dőlésén, és beállítottam a legmegfelelőbb irányt is a tökéletes pihenéshez.

Végre sikerült mindent optimálisan konfigurálnom, mire észrevettem, hogy valaki bámul. A ház kapujából egy görnyedt hátú öregasszony nézett felém.

Gondoltam, valamelyik helybéli, de annyit leselkedett, hogy már kezdett kínos lenni.

– Jó napot, segíthetek valamiben?

Felkeltem, és odamentem hozzá. Megijedtem, mert

a szeme matt fehér volt, mint a döglött halnak.

Ijedtségemet észrevehette, mert gyorsan eltakarta

a jobb szemét, és így szabadkozott:

– Tudom, nem szép, ne haragudj!

– Nem, dehogy, nincs semmi baj.

Igaz, hogy kirázott a hideg, de azért próbáltam higgadt maradni. Szürkehályog, vagy valami ilyesmi lehet.

– Gyerekkori nyavalya.

Vagyis akkor nem időskori betegség. Nem lehetett könnyű, ha már a gyerekkorától kezdve vak volt a fél szemére.

– Te az ő gyerekük vagy?

Az ő alatt apámat és Haruko-szant érti vajon?

Talán egyszerűbb lerendezni a kérdést egy igennel.

– A koruk alapján talán mégsem?

Inkább elmondom rendesen az igazat, hátha valami ismerős.

– Én az apám fia vagyok, a hölgy pedig a mostohám.

– Á, vagy úgy? Gondoltam is, hogy nem lehet még ekkora közös gyerekük.

Tehát mégiscsak valami ismerős lehet.

– Talán ismeri a szüleimet?

Egy határozatlan választ kaptam, hogy „nem vagyok idegen”.

– És minden rendben?

A kérdésre hirtelen nem tudtam válaszolni. Velem, vagy apuval, vagy Haruko-szannal, vagy mire vonatkozik a kérdés?

– Haruko-szan éppen a konyhában főz, apukám pedig elment biciklit kölcsönözni... – a fura kérdésre csak ilyen fura választ tudtam adni. Azért kezdtem Haruko-szannal, mert ő volt a közelben. Azt hittem azt akarja, hogy hívjam oda valamelyikőjüket.

Az idős asszony szeme elvékonyodott. Egy kis időbe telt, mire ráncos arca hosszú barázdáiban észrevettem a mosolyt.

– Örülök, ha boldogok vagytok.

Egy szóval se mondtam, hogy boldogok vagyunk, de az öregasszony így értelmezte.

– Gondoltam rájuk.

– Haruko-szan itt van, idehívjam?

A kezével intett, hogy nem kell, majd elment. Nem akartam visszatartani, így egyet biccentve a fejemmel elbúcsúztam tőle.

Visszamentem a gondosan előkészített nyugágyamhoz, és ráfeküdtem.

Apám pont ekkor jött vissza.

– Látom, kényelmesen pihengetsz.

– Apu!

Milyen rossz időzítés.

– Itt járt egy ismerősöd. Ha csak egy pillanattal korábban érkezel, találkozhattál volna vele.

– Egy ismerősöm?

– Egy öreg néni.

Mivel nem akartam részletesebben kitérni a szemére, csak annyit mondtam, hogy rossz volt az egyik szeme. Apámnak nem volt ismerős a néni.

– Talán Haruko-szan ismerőse lehet.

Apám bement a házba, vele együtt én is.

– Pont jókor jöttetek. – Haruko-szan hangja volt az a konyhából. – Épp most készültem el.

Érződött már a szezámolaj finoman pörkölt illata.

– Állítólag itt járt valami ismerős öreg néni.

– Ki lehetett az vajon? Sok öreg él erre felé.

– Beteg volt az egyik szeme, nem látott rendesen.

Próbáltam pluszinfókkal besegíteni a kettejük visszaemlékezésébe, de kevésnek bizonyult.

– Hát... olyanból is van pár.

– Biztos benéz majd máskor is, ha itt lakik a közelben.

– Igazad van – válaszolta apámnak Haruko-szan két tányér zöldséges tésztával a kezében. Elém és apám elé rakta a tányérokat, ezért amit én hoztam odaraktam Haruko-szan elé.

– Ott volt üresen a másik kezed, miért nem hoztad

a pálcikákat is?

Apu kissé bosszankodva kiment három pálcikáért, mire Haruko-szan:

– Miért nem hoztad az innivalót is, ha már ott volt a fél kezed üresen? – Azzal most Haruko-szan ment vissza nevetve a konyhába a hideg teáért.

Az egyik kezében a teával, a másikban két pohárral tért vissza, ezért most rajtam volt a sor, hogy behozzam a harmadik poharat.

– Nincs valami tálca ebben a házban? – A mindösszesen csupán három pálcika cipelését abszolváló apám mormogott egyet.

– Kerestem, de nem találtam. Majd szólok a tulajnak, hogy szerezzen be egyet.

A hagymás, sárgarépás és tonhalas sült tészta ugyanolyan jól sikerült, mintha otthon készítette volna el Haruko-szan.

Finom volt, mint mindig, de apunak azért volt egy megjegyzése, mint általában mindenhez:

– Milyen jó lett volna ez a zöldséges tészta is egy kis ecetes, csípős mogyoróhagymával{16}.

Haruko-szan épp mostanában fejlesztett ki otthon egy új receptet: a pikáns ecetben érlelt mogyoróhagymát pirítja meg egy kis baconszalonnával és ezzel bolondítja meg a zöldséges tésztát. Egyszerűen fenséges. Az így elkészített pikáns-savanyú mogyoróhagyma jól ment a spagettihez is, és általában minden tésztafélét képes volt istenien feldobni.

– Ha most gyorsan visszamész a főszigetre egy kis mogyoróhagymáért, szívesen elkészítem neked.

Logikus volt Haruko-szan csipkelődése, hiszen a Taketomi-szigeten nem volt áruház. A szigetlakók Isigakiba hajóztak át, ha valamire szükségük volt.

– Nagyon finom a tonhallal is, egyed csak szépen!

Valahogy ezt nem nekem kellett volna mondanom, mivel általában – egy normális családban – nem a gyerekek teszik helyre az apjukat, hanem fordítva. Az ilyen szerepcsere nálunk elég gyakran szokott előfordulni. Néhai édesanyám is számtalanszor mondogatta kuncogva apámnak, hogy „végy jó példát Rjótól”.

Apám gyerekes attitűdjét Haruko-szan ugyanolyan sikeresen kezelte, mint annak idején édesanyám. Ebben nagyon hasonlítanak egymásra, ügyesen tudják őt terelgetni a helyes irányba.

Haruko-szan viccelődve hátrította apám megjegyzését, az iskolai tanár édesanyám pedig annyit mondott volna kuncongva, hogy „ne akadékoskodj, kisfiam”. Ilyenekre gondoltam, amikor hirtelen megvilágosodott bennem, miért nem tudom anyunak hívni Haruko-szant.

Édesanyám és Haruko-szan hasonlítanak. Más szavakkal fejezik ki magukat, de valahol a lelkük mélyén nagyon hasonlítanak egymásra.

Ha más egyéniségek lettek volna – félretéve azt, hogy megnyílok-e előtte vagy sem – legalább nem lett volna annyira nehéz a döntés. De nem: annyira hasonlítanak, hogy fokozottan kell a bennem lakozó emlékekre vigyáznom édesanyámról. Ilyen értelemben apám nőideálja változatlan.

A kettejükben lévő hasonlóság akadályozza meg, hogy Haruko-szant

anyukámnak szólítsam. Ezért esik nehezemre, emiatt bizonytalanodom el mindig.

Étkezés közben jött meg a kisteherautó, platóján a három piros bérelt biciklivel.

Haruko-szan ment ki aláírni a papírokat, a biciklibérlős cég munkatársa láthatólag ismerte őt már korábbról.

Az ebéd után elindultunk a macskák után kutatni.

– Kéne valami cicaeledel, nem?

Felvetésemre apám egy „zseniális ötlet!”-tel válaszolt. Talán ő is úgy gondolta, ő maga nem lesz elég vonzó a cicusok számára.

A bérelt házban volt minden, csak macskaeledel nem. A spájzban kutakodtunk valami macskáknak való elemózsia után.

Volt egy kis halpástétom meg sajt, amit Haruko-szan apróra vágott, és belerakta egy zacskóba.

Végre most már elindulhattunk a bérelt biciklivel.

– Vigyázz a homokos úton, mert könnyen eleshetsz!

Bagoly mondja verébnek, a hátizsákkal meg a nyakán lógó fényképezőgéppel apu sokkal labilisabban pedálozik előttem a szűk kis utcákon.

A homokon sokkal nehezebb kerékpározni, mint egy leaszfaltozott úton. Csak lassan tudtunk haladni, mert a bicikli kerekét jobbra-balra folyton eltéríti a sűrű homok. Mind a hat kerék vastag nyomot hagyott az úton utánunk.

A tengerpartot céloztuk meg, ahol azt mondták a falubéliek, sok macska lakik. A házunktól nagyjából öt perc az egész.

A faluból kiérve elértük az egyetlen aszfalttal leburkolt utat, mely körbefut az egész szigeten. Persze ez is csak egy fokkal jobb, mint a homokos sikátorok: az idő vasfogai miatt repedezett, és sok helyen kinő alóla a gaz.

Az aszfaltútról letérve a tenger felé ismét egy fehér homokos lejtőn kellett mennünk. Nem is olyan messze, a túloldalán már látszik a szikrázó kék tenger.

Az utca végén található tér bejáratánál tettük le a kerékpárokat. Volt ott egy nagy pavilon, melynek jobb szélét már a hullámok verdesték finoman. A pavilon közepén pedig sok, vagyis rengeteg kisállat árnyékát láttuk meg. Több mint húszét. Nem, inkább legalább harminc kis és nagy macska volt ott.

– Itt vannak!

Apu hangosan és gyorsan már rohant is be a pavilon közepébe. A macskák természetesen nem tolerálták se a zajt, se a sebességet. Apám körül kialakult egy macskamentes kör. Ahogy lépett egyet, a kör is arrébb mozgott.

– Ajjaj, ez gyors volt, már meg is utálták.

Haruko-szannal együtt mi csak kimérten, lassan sétáltunk be a pavilonba. Körülöttünk a macskák szép nyugodtan heverésztek tovább.

Menet közben Haruko-szan megsimogatott egy fekete-fehér pepitát a padon, aki a farkával visszaköszönt neki.

– Én is meg akarom simogatni őket, ilyen természetesen, csak úgy menet közben, ahogy te.

Az irigykedő apámnak kacagva válaszolt Haruko-szan:

– Nosza rajta, miért nem teszed?

Apu megpróbálta megérinteni ugyanolyan könnyedséggel ugyanazt a pepitát, de kibújva a keze alól az gyorsan leugrott a padról és eliszkolt.

– Ez nekem sosem sikerül, de miért?

– Talán mert túlságosan is akarod, amit megéreznek.

– Nem érkeztem üres kézzel, ezzel majd másképp lesz.

Elővette a táskájából a sajtos, halpástétomos zacskót.

Az én ötletem volt, Haruko-szan vágta fel, és csomagolta el, de apu használta.

Teljesen kihasználta minket és ez nem is zavarta. Sőt, észre sem veszi, hogy kihasználta. Micsoda igazságtalanság.

De hát nincs mit tenni, ilyenek a gyerekek.

– Most tényleg itt akarod szétszítani?

Haruko-szan próbálta lebeszélni róla, de apu már csomagolta is ki a finomságokat.

– Cicuskáim, gyertek, gyertek, itt a mennyei kaja!

A zacskó hangja és a finom illatok hatására az összes macska füle egyszerre moccan meg. Minden irányból apu tenyerét figyelte az összes macska.

A távolabbiak pár lépéssel közelebb jöttek. Nem telt bele pár másodperc, apámat csendesen, de biztosan bekerítette egy egész macskasereg.

A pattanásig feszült hangulatban – amit apu észre sem vett – én Haruko-szan mellett helyeztem magam biztonságba. Minden macskán látszott, hogy nem éppen cuki módon fognak majd kéregetni.

Láttam már ehhez hasonló dokumentumfilmet a TV-ben. Valamelyik ismeretterjesztő csatornán mutatták, ahogy bemérik az áldozatot a ragadozók és csapatosan lecsapnak rá.

– Hát ezek is csak macskák, nézzétek csak, milyen aranyosak! Máris itt vannak körülöttem!

Apu mit sem sejtve elővett egy kis haldarabot a zacskóból, mire a vadászat hirtelen elkezdődött.

Az összes macska célkeresztbe vette, és rátámadt.

Nem kunyiztak, nem hízelegtek, csak könnyörtelenül elvették, amit akartak.

– Jajj!

Apám ijedten elejtett egy pástétomot, mire pár macska azonnal összeverekedett rajta. A leggyorsabb szájában kötött ki a legnagyobb falat, a természet törvényei

alapján.

Az apu körüli macskamentes tér pillanatok alatt a fordítottjára változott. A macskák martalékká vált; ahová lépett, ott vették körül az éhességük. Nem volt menekvés.

Mivel apu ijedten reszkető keze nem adott újabb harapnivalót, egy-két harciasabb kisragadozó felugrott és a zacskót boxolta. Egészen ördögi módon szorították sarokba az áldozatukat – vagyis apámat.

– Haruko-szan! Ezek támadnak!

– Hát nem házimacskák, az egyszer biztos.

– Menjetek arrébb! El innen!

Apu eldobott pár cafatot a távolba. Amerre eldobta, ott megnyílt egy kicsit az őt körülvevő ördögi kör, de azonnal visszarendeződtek a támadó pozícióba.

Többségük okos és gondolkozik is, nem csak az ösztöneik alapján cselekednek. Látják, hogy apu kezében még ott van a sok finomság. Szorult a hurok.

Egyértelmű volt, hogy másodperceken belül levadásszák.

– Áá, ne!

Az egyik cica kiverte apám kezéből a teli zacskót; így eljött a zabálás ideje.

A húsevő vadállatok vicsorgó hangja visszhangzott az egész pavilonban.

Egy helyi főnök kinézetű, fekete csíkos, izmosabb barna már a sokadig falatot majszolja egyedül.

– Ne légy smucig, adj belőle a kicsiknek is!

Apám megpróbálta arrébb tolni a kezével a barna maffiózót, mire az legyintett egyet a karmaival. Egy hosszú piros csík lett hősiessége jutalma.

A macskák viadala nyomban véget ért, miután az utolsó falatot is felfalták. Mindegyik visszament kedvenc helyére, és kipihenték a vadászatot.

Apám kifosztása olyan gyorsan következett be, hogy egyetlen képet sem tudott ellőni.

– Micsoda egy banda! – bosszankodik mérgében.

– Úgy emlékszem az imént azt találtad mondani, hogy nézzük, milyen aranyosak
– Haruko-szan élcelődésére apám még mindig csak dúl-fúl.

– Ezek vadállatok.

– Csak próbálnak életben maradni. A sziget lakói adnak ugyan enni, de nem eleget. Az pedig a természetük és erejük alapján dől el, hogy melyik marad éhes.

– Az a nagy dög sokat evett, biztos nem éhes már. Miért nem ad a többieknek?

– Nem érted, apu? Ez a természet törvénye.

Hogy lehet valaki ennyire gyerekes, ezt még én is tudtam.

– Amúgy meg, miért nem figyelmeztettél, hogy ezek egyáltalán nem szelídek, rávetik magukat a kajára?

Apu most Haruko-szanban keresi a bűnbakot.

– Nem is gondoltam, hogy pont itt állsz neki osztogatni. Azt hittem, majd egy kisebb csoportnak vagy egy egyedülálló cicusnak adsz belőle csaliként, nem az egész falkának.

Igen, Haruko-szan kérdezte is megrökönyödve, hogy tényleg itt akarja-e kiosztani. Biztos előre sejtette, hogy mi lesz belőle.

– Nem is hallgattál rám, már vetted is elő a csomagot.

– Jól van már, hagyjuk!

Na, most meg berágott és duzzog.

– Nem is kell nekem a cicakaja, elvégre profi fotós vagyok. Hoztam egy telés lencsét is.

Apu a nagy látószögű lencsét lecserélte teleobjektívra, de nem a macskák által

uralt pavilonban, hanem egy külső, félreeső padon. Biztos, ami biztos. Bizonyára mély nyomot hagyott benne, hogy az imént levadászták.

Ahogy elkezdődött a fotózás, szembeötlő volt látni, hogy mennyire profi mindkét fél. Apám a fényképezésben, a macskák a szabad mozgásban.

Apu elkezdett a fényképezésre koncentrálni, gondosan ügyelve arra, hogy ne zavarja meg a macskákat. A macskák pedig nem figyeltek rá, szabadon relaxáltak.

Manapság már mindenki digitális kamerákat használ, így nem gond, ha elrontanak pár képet, mert bármikor letörölhető a memóriakártyáról. Akkoriban azonban a profik még filmre exponáltak, az elkészült képeket pedig ott helyben nem lehetett ellenőrizni. Minden egyes kép előhívása pénzbe került, ezért – csak úgy, vakon a semmibe – nem kattintgattak.

A cicák elégedetten heverésztek, miközben egy-egy gépi hang hallatszott apu tenyeréből. Lelkiismeretesen próbálta a legmegfelelőbb pillanatokot megörökíteni.

– Jó lenne, ha mozognának is. Kéne egy kis aktivitás!

Kezdett türelmetlen lenni, mivel a cicák csak nyugodtan döglődtek még mindig, ezen kívül semmi nem történt.

Volt ugyan pár civódó kiscica, de már elhagyták a pavilont, és elszaladtak a part irányába. A békésen sziesztázó szőrösmancsúak között eluralkodott a mozdulatlanság.

– Rjó, gyere már ide és játszáj velük, mint egy helybéli fiú!

– Ne már, nem akarok rajta lenni!

Feltűnési viszketegségben szenvedő gyerekek biztos kapva kaptak volna az alkalmon, de az én esetemben ez nem jöhetett szóba. Hevesen ellenkeztem.

– Nem is biztos, hogy a szerkesztő kiválasztja a képet. Nem is biztos, hogy megjelenesz.

– De van rá esély, ugye? Akkor viszont nem. Különben is: nem is vagyok

helybéli.

– Jó, de akkor legyél egy helyi turista! Az már igaz, nem?

– Nem! Soha!

A vitát hangos szárnycsapások szakították meg a part felől.

Mire megfordultunk, Haruko-szan sikoltott fel.

– Szent ég!

A kiscicákat, akik az előbb kiszaladtak a partra megtámadták a varjút.

Körülvették az egyiket, amelyik nem tudott előlük elmenekülni. Végezni akartak vele és megenni.

– Azonnal segítenünk kell!

Apu még a fényképezőjét is otthagya száguldott a partra, mint egy szélvész. Ilyenkor eszméletlen tempót tud diktálni.

Egy kicsit késve Haruko-szan is futott utána.

A két felnőtt kirohant, így én maradtam csak ott, aki vigyáz a cuccokra. Apu professzionális felszerelése egy vagyont ér, nem hagyhattam ott felügyelet nélkül.

– Áá, ne!

Apám sikoltott fel fájdalmában, a varjút őt sem kímélték.

– Kacu-szan, vigyázz!

Haruko-szan is beszállt harcolni a kiscica védelmében. A varjút – talán mert megghiúsult a vadászatuk, vagy mert a két ember elüldözése után folytatni akarták – szüleimet vették célkeresztbe.

– Már megint, ők ketten...

Hátulról hirtelen megszólalt egy ismerős hang. Az öreg néni volt az. Itt, a

verőfényes tengerparton még inkább szembeötlő volt hályoggal fedett szeme.

– Hogyhogy „már megint”?

– Előzőleg is meg akartak menteni valamit, amit nem kellett volna.

– Mi az, hogy nem kellene megmenteni?

Ha bajban van egy ártatlan kiscica, mert bántják a varjúk, azt meg kell menteni, nem?

– A gyengébbek elhullanak. Ilyen az élet.

Ugyan érzéketlen szavak, de valamiért nem éreztem kegyetlennek.

– Ha nem mennek el a gyengék, nincs hely a többieknek, eljön a vég.

Érdekelt, mi az a vég, de nem mertem rákérdezni. Valami nagyon sötét dolog lehet, jobb is, ha még nem tudok róla.

– Régebben, amikor itt voltak, akkor is kiscicákat mentettek?

– Nem, egy nagy öreg macskát. Sokat élt, meghalhatott volna már.

A part felől még mindig a dulakodás hallatszott. Apám homokot dobva a varjak felé próbálta megfékezni őket.

– Rjó! Hozz kavicsot! Sokat!

– Micsoda?

Körülnéztem, de a pavilon körül csak homokot láttam. Nem volt olyan kő vagy kavics, amire apu gondol.

– Talán arrafelé találsz.

Az öreganyó ujjal mutatott egy bozótos ösvényre, tele alacsony növésű bokrokkal.

Nem akartam elhagyni a terepet.

Még egy kicsit hallgattam volna az idős asszonyt. Érdekelt, hogy ez az érzéketlen, de realista anyóka miként vélekedik apámról és Haruko-szanról. Tud-e esetleg valamit kettejük találkozásáról. Azokról az időkről, amikről én még nem hallottam.

A nagy, öreg macskáról, amit megmentettek ketten.

– Eredj! – szólt az öregasszony. – Ha érdekel a folytatás, este nézd majd a csillagokat! Este is sokat járok arrafelé.

Végül nem is volt szükség a kavicsokra, a varjak feladták, mielőtt odaértem volna apámékhoz.

– Megmentettem az életét, de még csak nem is hálás.

Amint elrepültek a varjak, a kiscica rögvést futott vissza a pavilonba.

– Nem is csoda, ezek vad cicák, a természet törvényei szerint élnek.

Az apám felé vidáman felnevetve válaszoló Haruko-szannak ösztönösen feltettem egy kérdést:

– De a természet törvényei szerint nem kellett volna megmenteni, nem?

Ezt biztos csak azért kérdezhettem, mert nyomot hagytak bennem az öregasszony szavai.

„Ha nem mennek el a gyengék, nincs hely a többieknek, eljön a vég” – a gyengéknek el kell menniük.

– Talán igen. – Haruko-szan kedvesen mosolygott felém. – De talán az is a természet rendje, hogy mi most pont itt voltunk.

– Pontosan! – Apám vágott közbe. – A kiscicának szerencséje volt. Ha szerencsés, életben marad. Ha nincs szerencséje, meghal. Ez is ugyanúgy az élet rendje. Különben is, képtelen voltam végignézni, ahogy a varjak csipegetik a kölyökciát. Rosszul aludtunk volna. Nem egy szép látvány, főleg egy családi kiránduláson.

– Egy fotós munka miatt vagy itt pontosabban.

– Igen, de itt van az egész család, vagyis kirándulás is.

A szerencsés kiscica elvegyült a többiek között, már nem is tudom, melyik volt.

Lehet, van olyan nap is, amikor a varjaknak van szerencsájük, és a macskák járnak szerencsétlenebbül.

De a mai nap fordítva volt. Tetszett ez a megközelítés is, egyszerű és számomra is elfogadható.

Apu és Haruko-szan ugyanolyan logika szerint élnek.

Ezt is felfedeztem magamnak.

Apám majdnem napnyugtáig fotóztatott a parton.

Néha jött pár turista és ugyanúgy a cicák martalékává váltak, mint apu. Volt, hogy ad hoc verekedés tört ki a macskák között.

Ezeket mind lefényképezte.

– Nézd meg azt, ott! Annyira ügyetlen!

Apám ujjal egy fekete csíkos, barna macskára mutatott. Szép állat volt, főleg a szeme fogott meg. Nem volt kölyök, de még felnőtt sem. A kis serdülő Haruko-szan szerint olyan féléves lehetett.

A fiatal kandúrt már mi is kifigyeltük Haruko-szannal.

Nem egy rámenős típus, hiába adnak a turisták eledelt, ő nem mert megküzdeni a falatokért. Elég volt egy kicsit rámorogni, és már fel is adta a harcot, és visszavonulót fújt.

Egyszer-egyszer pont a lába közé pottyant egy kis elemózsia, de akkor is olyan lassan reagált, hogy a többiek elkapkodták előle.

– Kár, hogy már nem maradt semmink, elfogyott minden.

Apámmal együtt láttunk egy kifinomult technikával etető turistát. Kiszórt egy kis eledelt a cicáknak, majd míg a többiek el voltak foglalva a morzsákkal, ő odament a kiszemelt kedvencéhez és titokban adott neki – csak neki – a kezéből.

Ezzel a módszerrel ezt a nyámnyla fekete csíkos is meg lehetne etetni.

Alkonyodott. A változó fényerő miatt apu állított valamit az exponálás idején, de még mindig a cicákat fotózta, háttérben a narancssárga nappal.

Hirtelen egy döbbenetes jelenetnek voltam a tanúja.

– Apu...

Csak suttogva szóltam oda, de apám is kifigyelte.

Éppen az alacsony bokrok közé vonszolt valamit egy macska. Szájában egy törött nyakú madár, egy parti lile.

A lassú, ügyetlen, bágyadtnak hitt fekete csíkos, barna macska vonszolta a növények közé áldozatát, gondosan ügyelve arra, hogy a többiek ne vegyék észre.

Apámnak nem kellett mondani semmit; teleobjektívjával sorra sütötte el a képeket.

A szerencsétlen parti lile. A csíkos barna nem szerencsés volt, hanem csupán ügyes. Nem a lile napja volt ez, pórul járt, mert egy igazi vadász szemelte ki.

– Ilyen a természet – szólalt meg apám.

Szerencsés. Szerencsétlen. Ösztönök. Összekeverve eldől, ki marad életben. Lám az emberek közvetlen közelében is követel magának egy kis szeletet a vadon.

– Hazamehetünk, végeztem.

Apu letette a kamerát. A legjobb fotók már elkészültek, most már hiába várunk bármi másra.

Hazafelé is láttunk egy-egy kósza macskát, de apu már nem vette elő a fényképezőjét.

Haruko-szan a hűtőben talált dolgokból gyorsan összerakott egy kis vacsorát: zöldsárga tofu és sült szalonnás papaya volt a menü.

– Rjó, mész fürödni? – kérdezte tőlem mosogatás közben Haruko-szan.

– Majd csak később. Kimehetek a kertbe pihenni?

– Hűvös kezd lenni.

– A kerti nyugágyból biztos szépek a csillagok.

Ezt Haruko-szan is elismerte, így egy kardigán felkapásával már engedélyezte a kerti hűsölésemet.

– Nem rossz, jövök én is.

Két nyugágy volt a kertben, de apámnak azt tanácsoltam, hogy menjen inkább fürödni előbb.

– Ha mindketten csak később megyünk lefürödni, akkor Haruko-szan is csak később mehet.

Haruko-szan mindig utoljára megy fürdeni, mert ő engedi le a fürdővizet, és tesz rendet a fiúk után.

– Ne már! Én is most szeretném a csillagokat nézni, meg különben is, fürdés után a hűvösben megfázhatok. – Előjött a dedós gyerek.

– Ha megszárítod a hajadat és rendesen felöltözöl, nem fogsz megfázni.

– Fürdés után akár egy üveg sört is kaphatsz. – Szerencsére Haruko-szan is besegített, így együttesen sikerült jobb belátásra bírni apámat.

Ha apu is itt van velem, nem tudok majd rákérdezni a néninél kettejük kapcsolatára.

A vénasszony nem mondta mikor jár erre, de feltehetően nem túl későn, mivel öreg. Az idősek korán fekszenek le, tehát vacsora után, valamikor mostanság fog jönni. Épp nyolc óra előtt járunk, vagyis elég nagy az esély egy sétára.

Ha nem találkozunk, nem volt szerencsém hozzá.

A nyugágyból figyelve eszméletlenül közelinek tűntek a csillagok. Mintha épp le akarnának esni az égboltról.

Ha lekapcsolnám a lámpát az előszobában, lehet még szebb lesz minden.
Bementem a házba kikapcsolni a villanyt. Talált, süllyedt, bingó!

Annyira közel volt minden, hogy a puszta kezemmel meg tudtam volna fogni. A nyugágyból olyan érzés volt, mintha én lennék a király.

Egy régi japán népdal, a Tanabata{17} dala jutott az eszembe. Arany- és ezüstsínű homokpart. Pont olyan, mint ahogyan azt az ősök is megénekeltek.

– Hát itt vagy?

A kapualjból nézett be az öreganyó.

– Említette, hogy este sétálni szokott. Úgy gondoltam, pont ilyenkor.

– Jól számoltál – bólintott egyet az anyóka.

– Tessék csak ide leülni!

Az idős néni leült mellém az üres nyugágy szélére.

– Azt akarod, hogy meséljek róluk, igaz?

Majd nekikezdett apám és Haruko-szan történetének, amikor először jártak itt együtt a szigeten.

*

Amikor megérkezett ide, apukám úgy nézett ki, mintha kicsavarták volna belőle a lelket.

Talán pont ezért, Haruko-szan már az első pillanattól kezdve fokozottan figyelte aput, aggódott érte.

Az első okinavai látogatás alkalmával erős vihar és heves esőzések fogadták őket. Haruko-szan azt javasolta, hogy ragadják meg az alkalmat, és örökítse

meg, milyen Okinava a rossz időben, hátha az is érdekes. Elmentek hát megnézni a hullámokat – a történet első részét korábbról már én is ismertem.

Apámtól úgy tudtam, a viharos okinavai fotózást Haruko-szan vidám és optimista hozzáállása tette sikeressé. Gondoltam, az időjárás ellenére biztos jól érezhették magukat, azért volt szimpatikus apámnak.

– Dehogyan volt vidám túra! – vágta hozzám a néni. – Az édesapádban nem volt élet. A lelke mintha kiesett volna a testéből.

Ez egy tipikus okinavai kifejezés lehet, hogy valakinek kiesik a lelke. Ha megijed valamitől vagy nagy stressz ér valakit, úgy tartják, hogy a sok hatására kiesik az emberből a lélek.

A kiesett lelket össze kell szedni és visszarakni a testbe. Ha úgy hagyják, belebetegedhet a lélektelenségbe.

Tudom, mitől esett ki a lelke akkoriban. Anyu halála miatt. Miután anyu elment, apu nem tudta mitévő legyen. Elmenekült mindentől, és csak fotózott mindenfelé, így került ide is.

Mikor Haruko-szannal találkozott, biztos akkor is csak kereste a kiesett lelkét.

– A te anyukád gondját viselte.

Egy kicsit még furcsa volt, hogy az anyukámnak nevezi Haruko-szant, de ezt külön nem tettem szóvá. Az igaz persze, hogy jogilag az anyukám, van is róla hivatalos papír. Gyerekes dolognak tartottam, hogy külön elkezdjem mesélni egy tinédzser mostohaanyjához fűződő lelki világát, így inkább ráhagytam.

Az ilyen gyerekes reakciókat meghagyom apámnak.

Az időjárás egy rövid időre hirtelen megjavult, de máris jött egy újabb vihar, a tenger morajlott és magas hullámok csapkodtak. Apám a zavaros tengerpart helyett inkább a házak vöröspalás tetejét kezdte el fotózni.

Apu akkor is ugyanebben a házban volt elszállásolva. Haruko-szan sajnálta, hogy nem tudott neki egy rendes szállást találni, ahol főznek is rá.

– Majd visszajövök önért később, az esti fotózás miatt, de addig kérem,

vacsorázzon meg! Van minden a hűtőben, de ha nincs kedve főzni, van zacskós leves is.

Állítólag annyira aggódott érte, hogy többször is elmondta ugyanazt, mielőtt elment.

– Még nekem is odaszólt útközben, hogy figyeljek rá – mesélte nevetve az öregasszony. Gondolom, másoknak is szólhatott a környéken, nem csak ennek a néninek.

Végül nem is a megbeszélte időpontban, hanem annál jóval korábban ment vissza apuért Haruko-szan. Vitt neki vacsorát is egy kis műanyag dobozban.

– Szakamoto úr!

Nyitva volt a bejárati ajtó, a lámpák égtek, de apu sehol.

Haruko-szan bement a házba, majd meglátott egy kis cetlit a nappaliban, az asztalon: Megyek, megnézem a tengert.

A sziget nyugati partjánál maradt nyitva az útikönyv térképe.

Haruko-szan a hozott vacsorát betette a hűtőszekrénybe. Úgy gondolta, megvárja, de nem jött. Még akkor sem tért vissza, amikor megbeszéltek, hogy elindulnak az esti túrára.

Haruko-szan elhatározta, hogy elmegy érte a nyugati tengerparthoz.

– Úgy alakult, hogy én is elkísérem – mesélte tovább

a néni. Egész jó fej ez a nyanyóka.

A sziget nyugati partszakasza nincs kivilágítva, vaksötét volt. Nemhogy a tengert nem látni, még a partot sem. Az egyszer-egyszer előbújó holdfény halványan megvillantotta a hullámverőről visszavonuló habzó hullámokat. Csupán ennyit lehetett észlelni, annyira koromfekete volt minden.

Apám ott üldögélt a parton, magába meredve, mozdulatlanul.

Haruko-szan megnyugodva lépett mellé.

– Szakamoto úr?

A megszólításra apám felnézett, Haruko-szan pedig ledermedt.

Arca csupa könny.

– Jaj, elnézést, bocsánat!

Apám gyorsan letörölte könnyeit.

– Csak eszembe jutott a feleségem – magyarázkodott szívgöngy. – Tudom, túl kellene már tennem magam.

Haruko-szan csak állt és hallgatta.

– A fiam stramm srác, ő sokkal jobban bírja, de én...

– Nagyon nehéz lehet, sajnálom – Haruko-szan együttérzően sóhajtott fel.

Ezután, mintha hirtelen kitört volna belőle minden, apám zokogva felordított.

Haruko-szan letérdelt mellé és a hátát simogatta. Úgy, ahogyan a gyermekeket szokás. Egy beteg vagy sérült embert látva ez a legtermészetesebb dolog, bárki ugyanígy tennie.

Apám zokogása nem hagyott alább. Szakadatlanul bőgött tovább.

Haruko-szan addig térdelt mellette, amíg alábbhagyott a sírással. Majd ezt követően ennyit mondott csak:

– Visszamegyek a szállásra, ott majd megvárom. – És visszaindult a faluba.

Apám rá sem nézett, csak tenyerébe temette az arcát, és öklendezve küzdött a könnyeivel.

Apám sokáig maradt el.

Egy óra múlva Haruko-szan ismét elment a parthoz.

Nyugtalan volt, aggódott az emberért, aki a viharos, sötét tengerparton küzd a bánatával.

Mire visszaért, apa a part szélén állt rezdületlenül.

Meglátta a hátát, majd látta azt is, ahogy belerohan a tengerbe.

Felsikített, majd ő is utánarohant.

Apám őrülten rohant tovább a habzó hullámok ölébe.

– Szakamoto úr! Ne!

De vissza se nézett, csak ment.

Haruko-szan fejvesztve szaladt utána, mire végre utolérte. Sekély ez a partszakasz, még mindig csak a mellkasáig ért a víz.

– Nem szabad! Jöjjön vissza!

A dühögő hullámok között, a viharos szélben Haruko-szan megragadta apám ingét, és a fülébe kiabált, hogy meghallja:

– Mi lesz a fiával? Gondoljon rá is!

– Nem, engedjen el!

– Nem engedem, nem!

– A macska!

Apa reakciója meglepte Haruko-szant.

– Egy macska! Meg fog halni!

Apám rámutatott egy pontra, ahol a hullámok máshogy, valahogy szabálytalanul törtek meg.

A tengerben fulladozva egy cica küzdött az életéért.

Apa és Haruko-szan együtt mentették ki. Az erős hullámveréssel küzdve kimenekítették a partra.

– Baj van, nincs jól.

Apám karjai között élettelenül feküdt egy vizes szőrpamacs.

– Megfulladt talán.

– Esetleg sok vizet nyelt, lélegeztetni kéne.

Apám megfogta a két hátsó lábát, és elkezdte fel-le rázni.

– Ne olyan hevesen!

– A kisbabákat is így kell, ha lenyelnek valamit. Ha minden jól megy, kiköpi.

Apa gyorssegélye bejött, a macska kihányta a lenyelt vizet, majd utána saját maga öklendezte ki a maradék tengervizet. Miután mindent kihányt, elgyötörten gubbasztott erőtlenül.

– Vigyük vissza a szállásra!

– Igen, elég hideg is van.

Apa és Haruko-szan is csuromvizes volt.

Visszatérve egy langyos tussal megmosdatták, majd együtt szárították meg a hajszárítóval.

Csináltak neki kartondobozból egy ágyat, és lefektették. Ezután mindketten egymás után lefűrödtek. Találtak a szekrényben egy hálóinget, Haruko-szan ezt vette fel az elázott ruhája helyett.

Mire mindketten rendbe szedték magukat, a cica is megnyugodott. Már nem egy meggyötört szőrpamacs volt, hanem egy átlagos, alvó cica.

– Elnézést... – Haruko-szan röstellően kezdett magyarázkodni. – Bocsánat, én teljesen félreértettem, és...

– Ugyan, dehogyis, ne kérjen elnézést! – Apám is teljesen zavarban volt. – Teljesen érthető, amire gondolt. Láttam, ahogy zokogok, majd beleszaladok a viharos tengerbe.

Apa az alvó cicára nézett.

– Beteg a szeme, talán nem lát rendesen.

– Igen, észrevettem én is, hogy vak. Biztos itt lakik a közelben.

– Haruko-szannal együtt jöttek el értem az előbb, de ő ugye nem ment vissza magával a szállásra. Egy darabig ott maradt mellettem, de miután abbahagytam a sírást elkezdett sétálgatni a közelben. Majd láttam, ahogy a hullámtörőről elsodorta őt egy nagyobb hullám.

– Igen, itt a közelben találkoztunk, majd elkísért a partig. Szegény öreg cica, miattam volt az egész.

– Nem, inkább énmiattam. Mintha vigasztalni próbált volna.

Miattam volt. Dehogy, én vagyok a felelős. Nem, inkább én.

A szuszogó macska mellett civakodtak, kié a felelősség.

Majd egymásra néztek és elnevették magukat.

– És mi legyen a ma esti sétával?

Apám nem akart már menni, fáradt volt.

– Inkább majd leközelebb, hozom a fiamat is.

– Természetesen. Várom önöket szeretettel.

Ezt követően Haruko-szan hazaindult, de az ajtóból még visszaszólt:

– Csináltam önnek egy kis vacsorát, a hűtőbe tettem, egye majd meg!

*

– Micsoda egy szánalmas, vén macska, megérdemelte volna, hogy ott fulladjon meg. Élt az már eleget. – Az öreg néni nem volt valami együttérző a cicával. – Szerencséje volt. Épp ott voltak és segítettek neki.

Apám és Haruko-szan logikája szerint vágtam vissza:

– Az is a természet része, hogy épp apu és Haruko-szan voltak ott.

Az emberlakta falu melletti kis vadonban létezhetnek ilyen csodák, amiben benne van az ember keze. Elvégre az ember is a természet része.

– Talán igazad van, mondhatjuk úgy is, hogy szerencséje volt a vén cicának.

Nem értett vele teljesen egyet, de elfogadta az érveimet. Az idős anyóka huncut kuncogással bólogatott.

– Annyi értelme volt legalább az egésznek, hogy apádba visszatért a lélek.

– Az is eredmény, hogy egy cicával több van a szigeten.

Felállt a nyugágyról a néni, menni készült.

– Idehívjam Haruko-szant és az apukámat?

– Nem kell, ne fáradj vele, már úgyis mennem kell, várnak otthon.

Azzal elballagott komótosan a kapuig. A kapunál visszafordult és kérdezett egyet:

– Miért nem hívod anyunak?

– Tessék?

– Biztos örülne neki.

– Tudom, hogy apám azt szeretné, ha anyunak szólítanám Haruko-szant.

– Ő egy türelmes ember, nem fog szólni érte, de nagyon szeretné.

Türelmes? Ez nem az apámra illő kifejezés.

– Mármint örülne neki Haruko-szan?

Kérdésekre nem érkezett válasz, az öreganyó már elballagott.

Néztem utána, hátha visszajön még, de helyette Haruko-szan jött ki értem.

– Rjó, ideje fürdened.

Majd apám jött ki utána, gondosan megszártott hajjal, kezében egy üveg sörrel, és elhessegetve beült a székembe.

– Hiszen ez olyan, mint egy királyi trón! Fenséges! – Apa ugyanazt mondta, mint amit én gondoltam az előbb.

Másnap is bejártuk a szigetet cicákat keresve.

Volt máshol egy partszakasz, ahol szintén sok macska élt, csillámhomokos partnak hívták. Ott is fényképezett mindenféle cicákat.

Versenyeztünk, ki tud több csillámhomokot szedni. Természetesen apámból megint előjött gyerekes énje és alig lehetett leállítani.

Aznap este elmentünk sétálni a holdfényben. A pavilonhoz érve láttuk, ahogy a sok cica ellazulva lustálkodik a parton.

– Cicák a holdfényben. Nem rossz, gyorsan csinállok pár képet!

Apa gyorsan elővette a statívot, rászzerelte a fényképezőgépet, és megfelelően beállította a blende sebességét.

Este extra lassúra kell állítani a gépet ahhoz, hogy jól látszódjon minden. A Hold fénye húsz másodperces exponálást követelt meg.

Miután megvolt a fotó, és apa elrakta a fényképezőgépet, ott maradtunk még egy kicsit a macskákkal.

– Végre megvolt az esti séta is.

Apám magában motyogott, de hallottuk mind.

Inkább majd legközelebb, hozom a fiamat is.

Várom önöket szeretettel.

Úgy tudom, így beszéltek meg legutóbb.

– Legutóbb... – ...kimentettetek egy öreg vak cicát a tengerből, ugye? Ezt akartam volna kérdezni, de inkább nem mondtam semmit. A mentés előtt apa hangosan bőgött anyukámra gondolva, amit nem illik egy ilyen családi kiránduláson firtatni.

– *Mi az? Mit akartál kérdezni?*

Apa nem engedte el az abbamaradt félmondatot, így muszáj volt valahogy befejeznem. Egy kicsit módosítottam a kérdésem második felén:

– *Legutóbb nem sétáltatok este? – Nem pont így hangzott a kérdésem eredetileg, de muszáj volt módosítanom. Elvileg nem tudok semmit a mentőakcióról.*

Apa és Haruko-szan összenéztek és elmosolyodtak.

– Hát, a múltkor nem tudtunk, mert vihar volt.

Ó, milyen elegáns kitérő válasz. Végülis nem hazudott, csak nem mondott el mindent. Nem is rossz válasz apámtól, igazi felnőtthez méltó válasz egy kényes kérdésre.

– De amúgy is, veled akartam ide visszajönni.

Igen, tudom, tudok mindent – böktem volna rá, de nem tettem. Inkább én is összeraktam gyorsan egy elterelő választ, mint az igazi felnőttek:

– Milyen jó, hogy eljöhettünk mindannyian!

Végülis én sem hazudtam, csak nem mondtam el mindent.

Nem kellett már újabb cicás kép – készült elég, – így megbeszéltek, hogy másnap visszamegyünk hajóval az Isigaki-szigetre körülnézni.

Korán indultunk el, mert reggel kilencre már Isigakira szerettünk volna érni.

Miközben pakoltuk be a cuccainkat az értünk jövő autóba, Haruko-szan eldugta a kulcsot a kőkerítés megfelelő részébe. A homokos utcán megláttam egy félig

vak, öreg macskát felénk sétálni. Egy kicsit megkopott, sárgába hajló fehér szőrzet, fekete foltokkal.

– Lám! – Haruko-szan kiáltott fel először. – Kacu-szan, nézd!

Apa is odanézett, észrevette az ismerős jövevényt.

– Rég láttalak, jó látni!

A vén cica engedte simogatni magát, sőt még hozzá is dörgölőzött apuhoz.

– Képzeld, amikor legutóbb itt voltam, kimentettem a tengerből, majdnem megfulladt.

Igen, tudom – gondoltam magamban, de csak bólintottam egyet.

– Láttam párszor.

A vén cica jobb szeme mattfehér volt, mint a döglött halaknak. Hályog, vagy valami ilyesmi.

– Még mindig itt laksz, valahol egy közeli bozótban?

– Képzeld, Kacu-szan, már van háza, egy környékbeli család befogadta itt azután.

– Hú, akkor jóra fordult a sorod, van fedél a fejed fölött! Gratulálok!

A vénség ismét odahízelgett apához, mintha megköszönte volna a gratulációt. Elballagott Haruko-szanhoz is egy simire, majd végül én következtem.

Köszönöm, hogy elmesélted a történetet.

Megígérem, nemsokára anyunak fogom szólítani.

Cirógatás közben ezt súgtam a fülébe, mire teljes testével odasimult hozzám, mintha megdicsért volna teljes szívéből.

Miután hazaértünk, apa előhívta a fotókat és elküldte a szerkesztőségbe.

Egy hónap múlva jelent meg a lap, amit azonnal fel is lapozott.

– *Jaj, de kár, nem került bele! – Apa sajnálkozva kiáltott fel.*

Mi is belenéztünk Haruko-szannal, és rögtön láttuk, mi a probléma. Apa kedvenc fotóját, ahol a fekete csíkos, barna nyámnyila elejtett egy parti lilét, nem választották ki.

Helyette a holdfényes tengerparton tanyázó macskákkal és a huncut kiscicákkal volt tele a képsorozat.

A honorárium szempontjából igazából mindegy, melyik fotó jelenik meg, de úgy látszik lelkileg és szakmailag megviseli, ha a – szerinte – legjobb fénykép pont nem.

– Ne lombozódj le, kedvesem, szerintem is az a kép sikerült a legjobban!

– Apu, nekem is nagyon bejött a kedvenced, nagy kár, hogy nincs benne, de annyi baj legyen!

Elkerülendő a teljes letargiát, apám felvidítésát egész jó csapatmunkában tudjuk már végezni.

Haruko-szannal kezdünk úgy lenni, mint egy igazi anya és fia.

Éreztem, hogy a nem is olyan távoli jövőben már biztos anyunak fogom hívni.

Nem kell sokat várnod – üzentem meg a lelkem mélyén a jobb szemére vak, öreg cicának, a kedves kis nyanyókának.

Tom, te kis csibész!

X hónap X napja

Az éj közepén a párnám mellett hallom a szuszogását, engem szimatol. A bajsza böködi a szememet. Kinyitom, mire látom, hogy nyújtózkodva épp az arcomba tenyerel, lábai a földön.

Fekete, telt szemeivel szuggerál, hogy keljek már föl. Megy előre, meg-megáll, és hátranéz, hogy jövök-e utána. Egyenesen a nappaliba, ahhoz a szekrényhez, ahol a rágcsálnivalója van. Megéheztem, adj kaját, most azonnal. Éjjel három óra.

Tom, te kis csibész, imádnivaló kisördög!

X hónap X napja

Mivel mindennap éjjel háromkor felébreszt, és kialvatlan vagyok, megfogadtam magamnak, hogy ma semmiképpen sem fogok felkelni. Hallottam a szimatolását, de úgy tettem mintha nem venném észre. Felugrott az ágyra, majd a párnámat kezdte el mellső lábával nyomogatni. Csak azért sem keltem fel, próbáltam színlelni a mély alvást. A párnanyomogatás helyett az arcomon kezdett el lépegetni, így már muszáj volt felkelnem.

Tom, te kis csibész, imádnivaló kisördög!

X hónap X napja

Ma nem fogok felkelni, most már tényleg így lesz! Szimatolt, de nem érdekelt. Elkezdett nyomkodni, de aludtam tovább. Tom abbahagyta és elment.

Ma végre reggelig alhatok – gondoltam magamban, mire Csip-csip! Csip-csirip! szólalt meg egy elektromos hang. A kiscsibés játék, amit ha megráznak, csiripel.

Ezt használta ébresztőnek, fel kellett keljek. Micsoda egy zseni, hihetetlen!

Tom, te kis csibész, imádnivaló kisördög!

X hónap X napja

Nem adom fel! Szimat – nem érdekel. Nyomkodás – az sem. Csip-csirip – fülem befogva. Tom megunt, elmegy.

De ő sem adja fel, visszajön. Felugrik a fejemhez. Hiába nyomkodja az arcomat, azt már ismerem. Újabb technika: átlép az arcomon úgy, hogy az orrom hegye pont a hasát érintse, majd ebben a pózban csikiz a szőrével. Az ember esze megáll, ezt nem lehet kibírni! Felkeltem.

Tom, te kis csibész, imádnivaló kisördög!

X hónap X napja

Nem veszíthetek. Szimat, nyomkodás, csip-csirip letudva. A hasával történő orrcsikizést egy oldalra fordulással kerültem el. Tom elment. Pár perc múlva a nappaliból hallatszík a Csip-csip-csip-csip. Meg a Csip-csirip-csirip-csirip, majd a csiri-csiri-csiri-csiri-csiri-csiri (a végtelenségig), egy szűnni nem akaró elektromos csibesikoly. Tom mindent beleadva rángatja jobbra-balra a csibéjét, nem hagyja abba. Felkeltem, ebben a ricsajban nem lehet aludni.

Tom, te kis csibész, imádnivaló kisördög!

X hónap X napja

Szimat kilőve, nyomogatás kilőve, az első csip-csirip után a csibe eldugva a pokróc alatt. Orr-csikizés hasi szőrrel kivédve. Tom felpattan az ágyra, majd dugóhúzóként imitálva a feje búbját körkörösén az arcomba nyomja. Ezek ultra aranyos mozdulatok, menten elolvadok. Ha rá se hederíték, lehet, soha többé nem csinálja. Kénytelen vagyok felkelni és elhíttetni vele, hogy bejött az újítása,

annyira cuki.

Tom, te kis csibész, imádnivaló kisördög!

X hónap X napja

Kompenzálnom kellett az álmatlanságot, lefeküdtem délután. Tom a szűnyoghálós, de nyitott ablak mellett napozott.

Hirtelen felállt a szőre, nyugtalanította valami. Odanézve láttam, hogy kedves vendégek járnak táncot a háló mögött.

– Milyen elbűvölő, nem?

Kérdésemet válaszra se méltatta, csak morcosan rám nézett, a tekintetéből értettem mi a véleménye. Mintha azt akarta volna mondani, hogy „milyen butaságokat hordasz te össze...!”

Tom, te kis csibész, imádnivaló kisördög!

A szűnyoghálóra a szellő ráfújta a cseresznyevirág szirmait. Vége van a cseresznye virágzásának, ez már a szirmok búcsútánca.

Tom egy macska.

2020-at írunk, a Föld még nem pusztult el a végső nukleáris háborúban, de azért vannak gondok bőséggel.

Viszont az idén is virágzott az illatos boroszlán, a magnólia, no meg a cseresznyevirág.

Jövő tavasszal is virágozni fognak.

És minden bizonnyal jövőre sem lesz vége éjszakai hadakozásunknak Tommal.

Eltelt egy év.

A japán szilva elvirágzott, a cseresznyevirág következik nemsokára.

Tommal éjszakánként még mindig hadban állunk.

Miközben Tom gazdája épp gépeli ezeket a sorokat, figyelmes lett valamire.

Grrr, brrr, vrrr, grrr. Alacsony frekvenciájú hangok jöttek hátulról.

Hátranézve a fotelon doromboló Tom éppen az éjszakai nyomkodást gyakorolta egy párnán. Tekintetünk összeért.

– Na mi van, kisördög? – mentem oda hozzá, mire a homlokát a homlokomhoz dörgölve nyomkodta a párnát, és dorombolt tovább.

Tom, az én kis csibész, imádnivaló macskám!

Felejtsetek el ezt az írást, csak hencegni akartam!

Schrödinger macskája

Miután Cukuda Kaori megszült a szülővárosában, és visszautazott az újszülött babával jelenlegi lakhelyére, egy nagy incidens várta.

Távolléte alatt férje, Készüke vigyázott a közös otthonra. Az általa rajzolt mangák Cukudakészke művésznéven egy tinédzsereknek szóló havilapban jelentek meg. Pár éve volt egy sikeres szériája is, utána inkább rövidebb sorozatokat, egyszeri mangákat rajzolt, és jelentetett meg. Nem tett szert országos ismertségre, de azért egy jegyzett, saját lábán álló professzionális mangairóról van szó.

Készüke minden létező és nem létező tehetségét beleadta a mangák világába. (Jellemző, hogy még ekkora energiabefektetés mellett sem tud az egyszerű halandó igazán sikeres bestsellert alkotni, kemény világ a manga világa.) Mielőtt az utolsó hónapos Kaori a szülés miatt elment volna a szüleihez, {18} megmondta a férjének, hogy próbálja fejleszteni a mangán kívüli képességeit is. A ház körüli feladatok elvégzésére gondolt, de azért sejtette, hogy nem lesz belőle semmi.

A hazaérkezés napján is megbeszéltek, hogy eljön értük az Ueno állomásra, de akkor jelentkezett csak telefonon sajnálkozva, hogy „bocs, de mégse”, amikor Kaori a babával együtt leszállt a sinkanszenről. Pedig nem volt semmilyen határidős feladata, de mit is kezdjen egy olyan emberrel, aki mindent a manga világának szentelt. Bizonyára az történhetett, hogy a feleség nélküli egy hónapban az édes otthonból egy disznóól lett, és ezt próbálta az utolsó percekben még helyrehozni. Még a manga határidejét sem tudja betartani rendesen, nyilván a takarítással sincs ez másképp.

A peronon felmérve a helyzetét, a kisbabát, a poggyászt és a távolságot hazáig, Kaori nem sokat teketóriázott. Beszállt gyorsan egy taxiba, és hazaindult.

Az újszülött holmijait már előzetesen megvette. Készükének előzetesen kiadta utasításba, hogy a csecsemő ágyát szerelje össze, különben halál fia. Amennyiben kész lesz az ágy, úgy nem fogja rögvest megfojtani.

A közös otthonukat még akkor vették hitelre, amikor egy viszonylag sikeres szériája volt a férjének. Minden megtakarított pénzüket beletolták, ezzel is csökkentve a havi részletek összegét.

Megérkeztek, csenget, de senki nem nyit ajtót. Elment talán vásárolni? Sebaj, fogja a kulcsát és kinyitja az ajtót.

Fel volt készülve a legrosszabbra, megfogadta, hogy nem fog semmitől sem megijedni. Legnagyobb meglepetésére – ugyan volt egy kis por, és az üres dobozok is csak úgy félre voltak dobva a folyosón – rendet talált. Nem volt csilivili, de azért egészen tűrhető volt a helyzet.

Az üres dobozok alapján látta, hogy az általa rendelt gyerekholmik – a pelenka, a tej, a popsitörő – rendben megérkeztek. És ott volt a cica WC-s doboz is...

Hogy mi?

Milyen cica? Kinek a cicája? Megnézte ismét, de az volt: egy üres cica WC-s doboz.

Kinyílt mögötte az ajtó.

– Ööö..., izé, sz... sziasztok!

Készüke teljesen zavarban volt.

Kezében egy táskaféle, de nem, nem táska az. Egy műanyag macskaszállító doboz volt a kezében.

A dobozból megszólalt valami élőlény magas hangon: miáu!

– Mi a franc van a kezében?!

Kaori visongva kiáltott fel, mire a baba is rázendített ijedten.

A kisbaba neve Siori.

A kislány nevét az apja választotta ki.

Kaori már korábban eldöntötte, hogy Készüke lesz a névadó. Ha már a mangán kívül semmihez sem ért, legalább ennyit tegyen meg. Még akkor sem volt képes

eldönteni, hogy örüljön-e vagy sem, amikor megtudta, apa lesz.

Képes volt megkérdezni, hogy tényleg az ő gyerekeke-e, mire kirobbant a háború. Persze csak pár másodpercig tartott, mivel a „most azonnal elválok” atombombája után azonnal letette a fegyvert, segélyért kiáltozva.

„Nem, nem, nem úgy gondoltam, nem úgy értettem, félreértesz, várj egy kicsit, ne csináld ezt, elmagyarázom.” Mint egy elromlott bakelit lemezjátszó, sírva könyörgött és „nem úgy értettem”-ezett. Egy kicsit lenyugodva Kaori rákérdezett, hogy akkor mégis hogy értette, mire ez a féleszű ismét azt tudta neki mondani, hogy „nem tudom elhinni”.

Rendben, hát akkor mégiscsak válás lesz a vége, sima ügy. Ha nem hiszed, akkor vizslát. Már épp ott akarta hagyni, de látta, hogy most már a kezeit is bevetve mutogatott, hogy „félreértesz”. Milyen félreértés? Teljesen egyértelmű.

Kaori olyannyira ki volt akadva, hogy nem emlékszik már pontosan, de valami olyasmit mantrázott Készüke, hogy sose gondolta volna, hogy apa lesz egyszer, és milyen hihetetlen ez számára.

Sokáig mondta még a magáét, hogy micsoda felelősséggel jár az apaság egy ilyen semmirekellőnek, mint ő. Van benne igazság, a mangán kívül valóban nem képes semmi másra ez a félkegyelmű szerencsétlen.

Még akaratlanul az adóhatósággal is meggyűlt a baja, pedig csak mangát rajzolt. Amikor épp jól ment az általa rajzolt sorozat, elfelejtette leadni az adóbevallását. Egy ideig még emlékezett rá, de sok volt a munka és kiment a fejéből. A sikeres szériáért – és nagyobb bevételért – cserébe egy summás összeget kellett volna leadóznia, amit nem tett meg. Aztán megkapta a hivatalos feljelentést az adóhatóságtól, mint notórius adókerülő.

Akkoriban a kiadónál Kaorit nevezték ki segédszerkesztőnek Készüke mellé. Első feladata az volt, hogy az ifjú mangaalkotó adóügyeit azonnal tegye rendbe. Az adózás állampolgári kötelesség. Érted? Do you understand?

Megengedhetetlen egy kiadó számára, hogy az általa kiadott havilap egyik sikeres vevőcsalगतó mangaszériájának alkotója nem fizet adót. Egyszerűen ciki, porba tiporja a kiadó nimbuszát is. Ez megengedhetetlen! „Csak adófizető, törvényt tisztelő emberekkel szabad dolgozni, vagyis Készüke azonnal fizesse be az adóhátralékot, mielőtt megírja valamelyik bulvárlap, és országos botrány lesz

belőle!” A kiadó igazgatójának dörgedelmes parancsát Kaori hajtotta végre.

Ezek után Készüke már sosem kérte közvetlenül a számlájára a honoráriumot. Kaori intézett mindent. Egyeztetett a könyvelővel, befizette a csekkeket, elszámolta a kiadásokat, összegyűjtötte a számlákat, és rendbe tette a pénzügyeket.

Kaori eleinte a könyvelő minden kérdését és felvetését tolmácsolta Készükének, de miután kizárólag a „nem tudom, rád bízom” választ kapta, kezébe vette az ügyeit. Még az egyéni vállalkozós igazolvány kiváltását is Kaori végezte el Készüke helyett egy meghatalmazással. A sikeres mangaszéria befejeztével Kaorit áthelyezték. A kiadó pénzügyi osztályán kapott asztalt, érthető módon. Cukudakészke segédszerkesztőjének lenni felért egy könyvelői iskola intenzív képzésével.

Az áthelyezést elfogadva próbálta átadni Készükének a saját pénzügyeit, mire az pityeregni kezdett. Készüke viszonylag gyakran szokta elsírni magát.

– Fogalmam sincs, mit és hogyan kell csinálni... – sírdogált könnybe lábadt szemekkel.

Hihetetlen, hogy egy felnőtt ember, egy férfi ennyire nem tud mit kezdeni a saját ügyeivel.

Kaori már-már arra gondolt, hogy tettelegességgel próbálja jobb útra terelni ezt a rakás szerencsétlenséget, és lekever neki pár pofont, mire a kókler kinyögte, hogy „szükségem van rád”. Majd azt is hozzáfűzte gyorsan, hogy elvenné feleségül. A leánykérés időzítése és módja is egy ékes bizonyítéka annak, hogy ez a Cukuda Készüke nevű ember mennyire alkalmatlan a normális társadalmi életre.

Kettejük között semmilyen csöpögős romantika nem volt se előtte, se utána.

De.

Kaori szerette a Cukudakészke által rajzolt mangákat. Még a befutott sorozata előtt felfigyelt rá és rendszeresen olvasta.

Miután segédszerkesztőként előben is találkozott az alkotóval, látta, hogy emberileg egy problematikus lényel van dolga. A munkakapcsolatban együtt

töltött pár év tapasztalata elég volt ahhoz, hogy belássa: nélküle a mangaalkotó Cukudakészke halálra van ítélve. Főleg

a pénzzel lesz gondja; vagy ismét feljelenti az adóhatóság, vagy dörzsölt ismerősök és csalók veszik el az összes pénzét. Nem tudni hogyan, de az biztos, hogy előbb-utóbb vége lesz.

Egy icipicit megfordult a fejében, hogy kár lenne érte.

És ez a kis bevillanás készítette Kaorit arra, hogy a váratlan leánykérésre egy igennel válaszoljon.

Mekkora felelősség, mennyire hihetetlen, hogy apa leszek! Milyen szülőnek lenni, azt hogyan kell, vajon képes leszek rá?

Készüke szokásához híven pityergett.

Ne hitetlenkedjél, hanem fogadd el a tényeket végre. Vedd észre magad, változz meg.

Lelki vergődésére végül Kaori tett pontot. Itt már nem tűnődni kell az apaságon meg bizonytalankodni.

– Fogadd el, hogy apa leszel! Értetted?

Látszott rajta, hogy az igen válaszon kívül Kaori semmi mást nem tűr meg, így Készüke rábólintott, hogy igen.

Persze ez a bágyadt „igen” még nem jelentette azt, hogy ezután minden simán ment volna. A várandósság alatt is gyakorlatilag hasznavehetetlen volt, mint férj. Egy kipréselt fogadalom még nem idéz elő metamorfózist, főleg egy ilyen ember esetében nem jellemző.

A lányok megszületése után is látszódott rajta, hogy inkább fél az egésztől, mint örül. Persze lehet ezt úgy is interpretálni, hogy „féli”, azaz tiszteli az új élet születését, elvégre mindent meg lehet magyarázni.

Summa summarum, Kaori elhatározta, hogy legalább a kislány nevét ő találja ki.

A Siori elég jó választás, a ri rímel a Kaorira, tehát az anya-lánya névkapcsolat is megvan benne. Nem rossz egy balféktől. Kaori és Készüke szülei is nagyon-nagyon megdicsérték a névadást. A szülők tudták, hogy ritkán adódik alkalom, hogy dicséretben tudják részesíteni, így kihasználták eme ritkán visszatérő alkalmat.

Készüke szülei tudják, hogy a fiuk mekkora egy balfácán, ezért is adták Kaorinak a jótanácsot, hogy „csak türelmesen”. Meg is fogadta, hogy türelmes lesz, de...

Siori, kedves egyetlen kislányom, a te apukád lükébb, mint gondoltam.

– Na akkor magyarázd el, mi ez a szőrpamacs!

Adott egy kis langyos tejet a síró kislánynak, megnyugtatta és lefektette, majd leültek elbeszélgetni.

– Hát igen. Elmagyarázok mindent, de előbb kiengedhetem? – A világosbarna kiscicára gondolt természetesen.

Rózsaszín az orra, vagyis talppárnája is rózsaszín lesz, ennyit még Kaori is ki tud következtetni. Vannak tapasztalatai a cicákkal, a szüleinek még most is van egy macskájuk.

– Nem, a cica ott marad! – Nem akarta, hogy a komoly beszélgetést megzavarja egy ide-oda bóklászó kiscica.

– Mikor?

Mikor, hol, ki, mit, miért, hogyan. Egyelőre a ki és mitre tudta csak a választ.

Mikor, hol, Készüke egy cicát, miért és hogyan – szedte össze.

– Hát, úgy három hete. Azt hiszem.

Legszívesebben leordította volna a fejét, hogy „Már három hete itt lakik, te agyatlan idióta barom?!”, de nem tette, mert nem akarta felriasztani Siorit, és Készüke már amúgy is reszketett félelmében.

– Hol?

– A szemétkerakónál.

A szemétkerakó ott volt a házzal átellenben. Micsoda csapda kb. húsz-harminc méterre a kaputól!

– Azt mondtad, a szemetet mindig időben vigyem ki a kukákhoz.

Három hete, a szemétkerakónál, Készüke, egy kiscicát szedett össze, mert Kaori azt mondta, hogy a szemetet mindig vigye ki időben. Hát ez így nagyon sántít.

– A szemétkerakónál volt kirakva a kiscica.

Ugye nem azt akarja mondani, hogy azért szedte össze, mert én azt parancsoltam neki, hogy mindig vigye ki a szemetet időben?

– Egy mandarinos dobozban volt.

Részletkérdés.

– Aznap is én voltam az első, aki a környékeliek közül kivitte a szemetet.

Készüke éjszaka szokott dolgozni, így érthető, hogy a munka után hajnalban ő viszi ki aznap elsőnek a szemetet.

– Elsőként láttam, hogy valaki már odarakta a mandarinos kartondobozt, pedig aznap a szelektív gyűjtőponton nem papíros nap volt. Gondoltam, valaki eltévesztette a napot.

Kaori egy kicsit meghatódott, hogy Készüke, aki általában mindenre alkalmatlan fajankó, végre megjegyezte a szelektív hulladék napjait. Ez hatalmas előrelépés.

– Ha már észrevettem, gondoltam, legalább összehajtom a dobozt, hogy ne legyen útban.

Ez már egy kicsit bonyolultabb helyzet. Ha nem is ő vitte ki, mi lett volna, ha valaki meglátja, ahogy egy kartondobozt hajtogat össze? Nem azt fogja gondolni, hogy valaki más helyett teszi, hanem azt, hogy ő vitte ki. Az ilyen félreértések elkerülése végett a normális felnőtt magatartás ilyen esetekben az, hogy nem vesszük észre, és gyorsan eliszkolunk. A nem aznapi szelektív szemetet a kukások nem viszik el, de ráragasztanak egy TÉVES NAP matricát,

majd az illető hazaviszi és kidobja a megfelelő napon.

Na mindegy, ez neki már túl bonyolult magatartás, a lényeg, hogy megpróbálta összehajtani a dobozt, amit akár elkönnyvelhetünk pozitív fejlődésnek is.

– Mikor felemeltem, találtam benne két mandarint. Pontosabban azt hittem, hogy mandarin, de egy narancsszínű cica volt az egyik. A másik, kisebb és penészes mandarinnak hitt kerek golyó is egy szürke kiscica volt.

– Nem narancs, hanem rozsdabarna. Ezt úgy mondják.

Elmondása szerint a penészesnek hitt szürke mandarincica már nem élt. Ő volt a kisebb, biztos kihűlt a hidegben.

– Nyomban elmentem velük az állatorvoshoz.

Az elpusztult kiscicát átvette az állatorvos. A másikat megvizsgálta, de egészséges volt. Kapott egy gyorstalpaló kurzust az etetéséről és a tisztán tartásáról. Szép volt a szőre, nem volt bolhás, vagyis feltehetően fogságban születhetett, csak az anyamacska gazdája nem tudott velük mit kezdeni és egyszerűen kidobta.

– Ha a szabadban született volna, biztos bolhás lett volna, főleg miután meghalt a testvére.

A bolhák és tetvek a gazdaállat halála után átköltöznek a legközelebbi meleg testre. Az, hogy egy másik döglött kiscica mellett egy dobozban éjszakázva nem lett se tetves, se bolhás, azt jelenti, hogy emberi környezetben születtek.

– Azt mondta az orvos, a szoptatási időszak végén majd vissza kell vinnem kontrollra, lesz vérvétel és székletvizsgálat.

Szoptatási időszak? Apa vagy már, van egy igazi embergyereked, helló!

– De nekünk itt van egy újszülött kisbabánk, aki szintén szoptató.

Kaorit a szülés után tejben-mézben fürösztötték a szülei az alatt a pár hét alatt, de az újszülött kisbabával még így is sok volt a feladat. Most, immár itthon, a saját házában, egy házimunkára teljesen alkalmatlan férjjel, szülői segítség nélkül, újdonsült anyaként egy szoptató kiscica már túl sok volt neki.

A dobozból nyávogás hallatszott, majd egy kis mancs jelent meg, rózsaszín talppárnákkal.

Engedj ki, engedj ki!

Maradj veszteg, nem tudok koncentrálni.

– Két szoptató csemetét nem tudunk egyszerre felnevelni, ez nem fog menni!

– Szupi már nem szoptató, lassan áttérhetünk a rendes cicakajára, nagyon ügyes kiscica.

Vagyis már neve is van. Ez egyre nehezebb. Névadás után már bonyolultabb lesz tőle megválni.

Mit gondolsz, miért te adtál nevet a lányodnak? Pont az érzelmi kötődés végett.

– A lényeg, hogy itt nem maradhat, találjunk neki gazdit!

Utolsó mentsvárként ott vannak a szülők. Régen két macskájuk is volt, most csak egy. Vagyis elfér mellette még egy. Ha nem jönnek ki egymással, legfeljebb külön szobában lesz a két cica.

Készüke keze a kiscica irányába lendült, mintha védeni próbálná. A kézmozdulat ugyanolyan beszédes, mint a száj.

– De ha nem neveljük fel, nem lesz jogom.

– Mihez nem lesz jogod?

– Hiszen most született meg a kislányunk, Siori. – Kérlelő szemekkel nézte Kaorit. – Ha a sorsára hagyjuk ezt a kiscicát miután megszületett a lányunk, úgy érzem nincs jogom az apaságra.

Milyen logika alapján? Nem a sorsára hagyjuk, hanem gazdit keresünk neki, az nem elég? Különben sem biztos, hogy meghalt volna, ha nem hozod el – gondolta magában, de ezt inkább nem mondta ki, mivel a kistesót holtan találta meg Készüke.

Elég egyoldalú a következtetés, hogy csakis nála maradhat életben a kiscica,

meg párhuzamot vonni a cica sorsa és a saját apasága között, de ezek az érzelmi rezdületek teszik Cukuda Készükét Cukudakészkévé. Nem tud jó sztorit rajzolni egy olyasvalaki, aki otthagyná a szemétkerakónál a cicákat azzal, hogy majd valaki biztos csinál velük valamit.

Van ott egy doboz, de majd ráragasztják a matricát a kukások. Ezzel a hozzáállással nem lenne most itt a kiscica. Összehajtom, mert útban lehet másoknak. Ilyen egy manga főszereplője, kezébe veszi az ügyet. Egy nem főszereplő csak látja a dobozt, nem nézi meg, nem tesz vele semmit, nem veszi észre benne a cicákat.

– Schrödinger macskája.

A dobozban vajon él-e vagy sem a macska? Nem derül ki, csak ha kinyitják. Ha aznap Kaori vitte volna ki a szemetet, a kiscicák vektora nem metszette volna a Cukuda családját. Nem is szereztek volna tudomást egymásról.

Kellett hozzá egy Cukudakészke, aki kinyitotta, elhozta és még nevet is adott neki. A mandarindobozos cica ma már egyértelműen a Cukuda család részévé vált.

Na jó. Ezt a lelki finomságot, az érzelmek rezzenését szeretném majd látni Siori esetében is. Különben halál fia vagy!

– Hova vitted az előbb a cicát?

– Az állatorvosnál voltunk, hívott telefonon, hogy mehetek érte. – A felelet végét nehezen lehetett hallani, mivel elcsukló hangon, nagy cseppekben kezdte el hullajtani a könnyeit. Hiába, érzelmileg olyan labilis, mint egy gyerek.

– Tegnap reggel hányt szegény Szupi.

Evés után, ivás után, vagy a bunda nyalogatása közben a macskák gyakran szoktak hányni, ez egy természetes jelenség náluk. Persze érthető, hogy bepánikolt, ha először látott hányni egy kiscicát.

– A hányásából láttam, hogy megevett egy radírt.

Ajjaj, az nem jó!

– A röntgen alapján nem láttunk semmit. A kihányt radírdarabokat összerakva majdnem kijött az egész, vagyis talán sikerült mindent kihánynia. Ha esetleg mégsem, akkor se maradt benne annyi, hogy az veszélyt jelentsen az egészségére. Azt mondta a doki, hogy azért a biztonság kedvéért nála marad egy éjszakára. Az előbb hívott, hogy mehetek érte, és nincs semmi gond.

Ezt egy szuszra mondta el, majd szipogott párat. Majd folytatta:

– Arra gondoltam, mi lesz majd velünk, ha elpusztul... – Ezután hangos zokogásban tört ki.

Arcát a tenyerébe temetve, elcsukló sírás-rívás közben még motyogott valami olyasmit, hogy miatta történt, mert nem rakta el rendesen a radírt.

Úgy tudom, még sosem volt házikedvence. Ha az élete első macskája, akit ő maga mentett meg a haláltól, az ő felelőtlensége miatt döglik meg, az nagy nyomot hagyhat. Egy hozzá hasonló túlérzelgős mangaszerző esetében garantált a lelki trauma.

A kiscica integet a cicahordó hézagos ajtaján. Te, kis rozsdabarna csöppség, annyira örülök, hogy bírod a gyűródést, és nem patkoltál el.

– Sajnálom, hogy nem tudtam értetek menni.

– Jól van, na! Megbocsájtok.

Egy ilyen szituációban természetesen már nem lehetett tovább haragot tartani, elvégre ő nem egy szívtelen törzsőrmester egy katonai kiképzőtáborból.

– Szupi a neve?

– Spin, becézve Szupi{19}.

Micsoda? Forog körbe-körbe? Piruett? Érdekelte, miről kapta a nevét, miközben az ujjával folytonos körmozgást mutogatott. Esetleg talán az a mozgás ihlette, ahogyan a játékát kergeti körkörösén?

– Nem, nézd!

Készüke rámutatott egy könyvre az asztalon. Kaori könyve volt. Még nem

olvasta végig, de elfelejtette magával vinni, amikor elment a szüleihez. De hiszen annak már egy hónapja, igazán lett volna ideje elpakolni.

– Mikor először kinyitotta a szemét, és elkezdett játszani, a könyvből kilógó könyvjelző{20} volt a játékszere.

A könyv aljából valóban kilógott pár arasznyi kék fonál.

Sokáig piszkálta a kis mancsával és körbe-körbe táncikált. Eszméletlen aranyos volt.

– Na, akkor mutasd meg végre azt az aranyos jószágot!

Ahogy Készüke odanyúlt kinyitni a macskaszállító doboz ajtaját, a kis mancs megveregette a kézfejét. Barátságos cicusnak tűnik.

Rég érezte a kezében a kiscicák puha szőrét. A popsija alatt nem volt ott az a fiúkra jellemző dolog; hátsóját lágy egyenes vonalak – mint amikor a kiterített gyurmát megkarcoljuk egy ecset végével – jellemezték, golyócskák nélkül.

– Azt hiszem... ő egy kislány. Vagyis Siori húga.

– Látom, értesz hozzá!

– De nem fiús egy kicsit a Spin név?

– Meglehet, de attól még jó név, passzol a Siorihoz is.

Kétséges, hogy mennyire passzol, de ha a névadásnál gondolt a saját lányára is, akkor azt el kell ismerni, hozzá képest nagy eredmény.

– Nézd Siori, itt a húgod!

Siori párnája mellé emelték Spint. A kiscica nyomban szaglászni kezdett, Siori haját szimatolta lankadhatatlan érdeklődéssel. Mindkettőnek vékony, újszülött haja és szőre volt.

Talán az anyatej illatát szippanthatta magába; Spin dorombolásba kezdett és nyalogatni kezdte Siori finom, puha haját.

A kényeztetésre Siori felébredt és Spin felé fordult. Az újszülött csecsemők ilyen

korban még nem látnak, de érdekes módon tág szemekkel figyelte a hűgát. A kisbabák nem szoktak ennyi idősen nevetni sem, de egy elégedett mosoly jelent meg az arcán.

Az első találkozás jól sikerült, szimpatikusak voltak egymásnak.

Mint utólag kiderült, hazaérkezésekor azért is fogadta Kaorit a vártnál nagyobb rend, mert Spin lenyelte a radírt. Az állatorvos jól ráijesztett Készükére az esetleges következményekkel, így – mialatt a cica az állatrendelőben pihent egy éjszakát – éjt nappallá téve takarított el minden kis apróságot a szobából.

– Takarítás közben vettem észre, hogy mennyi minden lehet veszélyes potenciálisan. Kész csoda, hogy nem lett belőle komolyabb baj. Ha mondjuk cérnát nyelt volna le, azt mondta a doki, hogy fel kellett volna vágnia a hasát. Kész horror!

Nem volt nehéz észrevenni, hogy a nappaliban egy áttetsző akrildobozba került minden egyes Lego-alkotóelem és műanyag játék. Kaori talpát legalább tízezerszer szúrta meg egy-egy apró alkatrész miután belelépett. A fájdalom általában veszekedéssel folytatódott, majd ultimátummal fejeződött be: vagy ki lesz dobva minden, vagy elpakolja. Pár éve Kaori vette meg az akrildobozt is, de mindhiába. A doboz csak egy újabb porfogó volt éveken át.

Tízezer fenyegetés a feleségtől tehát kevesebbet ért, mint egy veszélyeztetett kiscica. Ez persze érthető, hiszen nincs olyan felnőtt nő vagy férfi, aki meggyőzőbb lenne egy cuki kiscicánál.

– Amit Szupi lenyelne, veszélyt jelenthet Siorinak is. Az volt a fő cél, hogy mindkettőjük számára biztonságos legyen a házunk.

Jé! Készüke fejlődik! Egy kicsit még gond van a sorrenddel, hiszen elvileg Siori kell, hogy az első legyen, de már összekapcsolta a macska rizikóját Sioriével.

– Már csak össze kell porszívóznom és kész.

Magától állt fel, nem kellett utasítani. Hú, ez már valami!

– Talán jobb, ha most csak összesepersz, nehogy felkeljen Siori.

A fejnyalogatás után Siori ismét álomba merült a babaringatóban.

– Igazad van, Szupi sem szereti a porszívót.

Észrevett még valamit.

– Honnan van a babaringató? Nem emlékszem, hogy megrendeltem volna.

Mikor megvette a szükséges portékákat a babának, a ringató ágyat végül nem rendelte meg költséghatékonysági okokból, úgyse lenne sokáig használatban.

– Vettem egyet, nehogy véletlenül Siorin masírozzon át Szupi, amikor épp futkározik.

A kiscica egyre mozgékonyabb kezd lenni, szeret hancúrozni a szobában.

– Pár napja rendeltem meg, szerencsére maradt időm összeszerelni.

– Hé-kás, te kezdesz felnőni! – Kimondta végre.

Készüke pironkodva elmosolyodott. Jólesett neki a dicséret. Igazából nem is dicséret volt, hanem beszélés, de mindegy.

– Nem eshet baja Szupinak és Siorinak, vigyáznunk kell mindenre!

A sorrend még mindig inverz, de ez részletkérdés.

A cica biztonsága a gyerek biztonsága, és fordítva. Nap és Hold, yin és yang, biztonságos ház és boldog család.

Készüke épp a partvissal a kezében tüsténkedett, mikor Spin jellegzetes hangon kezdett nyivákolni. „Mííí-míí”

– nyivákolta, amit Kaori is azonnal megértett.

– Hol van a cicakaja?

– A mikró alatti fiókban. Elég a fele, egy kicsit megmelegítve adjál neki, kérlek!

Készüke elkerekedett szemekkel csodálkozva válaszolta meg a nedves eledel helyét, mintha azt kérdezné, „honnan tudtad, hogy éhes?”.

– Tök ugyanúgy sírt, mint Siori, amikor éhes.

Talán mert egyikük sem beszél emberi nyelveket, az ösztönös hangok hasonlítanak egymásra.

Ahogy Kaori kiment a konyhába, Spin már szaladt is utána. Nem egy türelmes lény, az biztos. Talán már el is fogadta Kaorit, mint az új mamát. Az állatok és a csecsemők ösztönösen ismerik fel a családtagokat, nem kell külön elmagyarázni nekik ki kicsoda.

Spin etetője ott volt a konyhában kikészítve, még saját tálcája is volt. Nem valami ideiglenes edény, hanem egy igazi, klasszikus, direkt erre a célra vásárolt macskaetető. Leszűrte, hogy Készüke részéről már előzetesen megszületett a döntés a macsek befogadását illetően.

Kaori lábai körül egy nyolcast írva döngölőzik Spin, miközben égbe nyúló farkincája hegyét remegteti. A maximális boldogság jelei. Bármilyen cicafarok eszméletlen aranyos, a hosszú, a rövid, a vastag, vagy a hajlított, de talán a hosszú egyenes farok fejezi ki leginkább az érzelmeket.

Amint megkapta a langyosra melegített nedves kaját, elkezdte majszolni elégedetten. A rendelőben biztos nem volt olyan hangulatban, hogy felhőtlenül falatozzon.

Felülről nézve két összenőtt szőrpamacsot látni, a kisebbiken két szimmetrikus háromszög, kis bajusszal. Akárhogy is nézzük, egy természeti csodával felérő, nagyon ütős design. Ráadásul csak pár hónapig élvezhető ekkora méretben. Bárki, bármeddig szívesen nézegetné, az embernek megszűnik az időérzéke.

– Te kis időrabló gézengúz!

Kaori sietve elmenekül a bűvköréből.

– A kartondobozokat az előszobában összepakolom, jó?

Indul a bejárati ajtó felé, de Készüke visszaszólt:

– Ne fáradj, mindjárt megcsinálom! Fáradt lehetsz, még csak most vonatoztatok haza. Pihenj le egy kicsit, majd hívlak ha Siori is felébredt.

Ez a kis kamasz tényleg felcseperedett. Hirtelen kezd férfi lenni.

Ha már ennyire segítőkész, élt a lehetőséggel, és elindult a hálósobába, ahol szintén nem a megszokott látvány fogadta. Nem csupán a babaágy lett összerakva és szépen elhelyezve, hanem a franciaágy is ideális helyre került. Látszott, hogy végig lett gondolva a legapróbb részlet is.

A babaágy legyen összerakva, különben halál fia. Ez volt az eredeti parancs, de a megvalósítás minden képzeletet túlszárnyalt. Kitüntetést érdemlő kivitelezés!

A paplan és párnahuzat nem lett lecserélve mióta elment szülni, de ez csak egy marginális probléma, semmi sem lehet tökéletes. Eleve azért lett a franciaágy beszerezve, hogy ne kelljen minden reggel a futonágyat elpakolni, majd este ismét elővenni. Meg hát eleve az átlagnál ritkábban cserélték a huzatokat.

Az ágyban szenderegve hallotta a közeledő puha, könnyű lépteket. Rövid bóklászás után a kis tappancsok szapora ritmusban vonultak ki a szobából.

Nem rossz dolog megneszelni, hogy van egy örökmozgó kisállat a lakásban az embereken kívül. Melegséggel tölti el a szívet. Talán azért is, mert rég volt cica a közelében.

Ez a kis melegségérzet talán jó hatással bírhat a gyereknevelésben is – gondolta magában, majd álomba merült.

Siori körmét mindennap levágta. Az újszülött baba körme annyira vékony, mint egy szike pengéje. Ha egy kicsit is hosszabb a kelleténél, éles vágást tud előidézni a gondviselő bőrén. Egy szoptató anya dekoltázsa ezért van tele karmolásokkal. Nem beszélve arról, hogy akár saját magában is kárt tud okozni véletlenül. Ilyen idős korban természetesen nem annyira mozognak a csecsemők, de az arcukat például már simán eléri.

Az újszülött kisbaba körme akkora, mint egy Swarovski-kristály, ha nem kisebb. Egy ilyen törékeny, mini kristálydarab trimmelése igazi kihívás. Hiába a célszerszám, az újszülött gyermekek körmének levágására kifejlesztett speciális, mini körömvágó olló, rémisztő volt számára az alkalmazás. Az eszköz mérete fordítottnan arányos a használatával járó idegőrlő stresszel.

– Hát ez egy borzalom! Vérfagyasztó! Félelmetes! Horrorisztikus! – a nagy nyomást enyhítendő, mantraként így duruzsolt magában, mire Készüke abbahagyta a firkálást, és felnézett. Amolyan irkafüzetben szokott rajzolgatni, feljegyezni pár soros ötleteket, amit majd fel tud használni a mangákhoz. Több ilyen is van mindenfelé a házban, hogy ihlet esetén bármikor le tudja jegyezni. Amolyan munkaeszköz, a nappaliban is van belőle pár darab.

– Segítsek? Szívesen levágom.

Ez most komoly? A házasság harmadik évében önként felajánlotta segítségét.

– Igazán? Megpróbálnád? Nem baj, ha nem megy elsőre.

Már az is elég eredmény lenne, ha egy-kettőt sikerül neki levágnia. Nem egyszerű feladat.

Készüke átvette Siorit, és törökülésben elhelyezte őt a két lába közé. Egyik kezében az apró kézfej, a másikban a körömvágó olló.

– Az ujjára vigyázz, figyelj, hogy ne túl mélyen!

– Nem lesz gond.

Lehet, ő is félt egy kicsit, de pontosan és biztosan végzett sorra a körmökkel. Eleinte csak egyet-egyet, a vége felé már két-három ujjvéget is meg tudott tisztítani egy szuszra a felesleges körmöktől.

– Fergetegesen jól csinálod, le a kalappal!

– Sokat gyakoroltam, a mangához is kell a kézügyesség.

Mostanság már sokan inkább számítógépes grafikákat használnak háttérnek, de Cukudakészke még mindig analóg módon, sniccerrel vágja ki a megfelelő mangahátteret aprólékosan.

– Ügyesebb vagy mint én.

– Á, dehogy! De ez könnyebb, mint gondoltam. Szupi körme nagyobb kihívás.

A szóban forgó Spin épp a fotelon szundikál.

– Egy kiscica körmei élesebbek.

Ha egy éles szikéhez hasonlítjuk az újszülött kisbaba körmét, egy kiscicáét joggal nevezhetjük horognak. Egy vékony, hegyes horog, ami mindenbe beleakad. Ahogy erősödnek az izmok és vastagodnak a karmot mozgató inak, egy felnőtt macskaét már inkább jégcsákányként lehetne jellemezni.

– Mióta Szupi itt van, utána néztem a dolgoknak. Mivel a macskák karmai görbén nőnek, gyakran előfordul, hogy a hosszú karom felsérti a tappancsot. Ugye jól tudom?

– Igen, hallottam már ilyet. Persze főleg a házicicusoknál fordul csak elő, ahol nem tudják maguknak lereszelni a végét.

Macskafüggő is a dolog; valamelyiknek jobban görbül, a másiknak kevésbé.

– Még belegondolni is szörnyű, hogy abba a kicsi, puha, rózsaszín talppárnákba belefúródik egy éles karom. Mindjárt sírok...

– Ok, de most tudnál a kicsi, puha, rózsaszín ujjacskákra koncentrálni inkább?

– Ráadásul a cicák körmében erek futnak, ha mélyebben vágom, eleredhet a vére. És sokat mozognak is vágás közben, nincsenek nyugton. Mindig félek, nehogy rossz helyen vágjam.

– Ugye tudod, hogy halál fia vagy, hacsak egy kicsit is belevágsz Siori ujjába?

A finom nyomásgyakorlás ellenére sem bizonytalanodtak el Készüke mozdulatai. Profi módon végzi a rábízott idegőrlő feladatot.

– Szupi karmaihoz képest ez gyerekjáték. Siori jó kislány, ő legalább nem hadonászik a kezével.

Már megint a cica. Nála most minden a cicához viszonyul. De sebaj, Siori kezei, lábai már nem életveszélyesek. Készüke lett az új körömfelelős.

Az új jövevény több váratlan, pozitív hatást gyakorolt a család életében.

Evidens, hogy egy újszülött kisbabát két-három óránként kell szoptatni. Nyilván éjjel is. A legmélyebb álomból riasztja fel az embert könnyörtelenül, akárcsak egy

vekkeróra.

Anyatej csak a legelején jött bőséggel, mostanra áttért a helyettesítő tápra. Félálomban próbált feltápáskodni az ágyból.

Ahogy mozgolódik, hallja, hogy Készüke is mocorogni kezd.

– Aludj csak tovább, majd én elkészítem a tejet!

Ez nagyon kedves, de visszaaludni ilyenkor már nem lehet, egy ilyen ébresztőórát nem lehet figyelmen kívül hagyni. Felvette Siorit az ölébe, és babusgatni kezdte.

Eközben hallja a halk neszeket, ahogy lent a konyhában készül a tej.

„Az apák nem kelnek fel úgyse” – mesélték a tapasztaltabb nők a munkahelyén. Számtalanszor került szóba már, hogy a férfiak mennyire hasznavehetetlen lények, ha az éjszakai szoptatásról van szó. Egyelőre Készüke eddig még egyszer sem hagyta figyelmen kívül a gyereksírást.

„Mert Szupi is...” – hivatkozik még mindig a kiscicára.

Spin is egy szoptató kicsi volt, mikor elszakították az anyjától. Két hétig Készüke adott neki tejet. Szupi ébresztője is ugyanúgy két óránként riasztott. A kiscicák szirénája sokkal magasabb frekvenciájú, akárcsak egy gépi sípoló hang, a jelzést nem lehet nem észrevenni. Hozzájuk képest Siori sokkal lágyabban bög, nem bántja annyira a fület.

Meghal, ha nem vigyázok rá, rajtam múlik az élete.

Mielőtt kapott az optimális hőmérsékletű tejből, langyos kendővel megtörölte Spin popóját, hogy ne legyen székrekedése. Nem hanyatt fektetve, hanem ültetve – mint egy Szfinx – kapott tejet a cicacumiból, hogy még csak véletlenül se nyeljen félre. A szoptatás után – fertőtlenítés céljából – leforrázta a cumisüveget, ahogy kell. Maga a tökély, szinte már félelmetes, mennyire kifogástalan.

Kaori szüleinél, ahol mindig is voltak macskák, sem volt ennyire makulátlan egy kiscica szoptatása. Egyébként nem ő, hanem mindig is Kaori anyukája viselte a gondjukat.

Csodálatos, ahogy egy apró, védtelen szőrnök gondozása ennyire meg tud változtatni egy embert. Hozzá tartozik persze, hogy egy apró hiba, egy kis figyelmetlenség is komoly következményekkel járhat.

– *Derék dolog. Egyszerűen fantasztikus vagy, büszke vagyok rád.*

Miután beszámolt neki őszintén, mennyire lenyűgözte a metamorfózis, a kissé elpirult Készüke egy mosollyal válaszolt.

– *Vannak ezek az internetes portálok, onnan szereztem infókat – mondta.*

Pusztán kíváncsiságból belenéztem a közösen használt tablet böngészési előzményeibe. Az ipszilonnal kezdődő portál kérdezz-felelek rovatában megszámlálhatatlan macskás előzmény volt.

Kérdező: Találtam egy kiscicát. Az állatorvos azt mondta, nedves vattával töröljem meg a popsiját, hogy pisiljen, de nem találok vattát, nincs kéznél. Mit csináljak?

Válaszadó1: Jó lesz a papír zsebkendő is.

Válaszadó2: Egy női neszesszeres táskában mindig van, mert kell a sminkhez. Ha nincs hölgy a közelben, akkor bármelyik éjjel-nappaliban beszerezhető.

Válaszadó3: Langyos vízzel kell megtörölni! A hideg víz nem jó, megfázhat a kiscica.

Kérdező: Bocsánat, a vizes vattás kiscica gazdija vagyok ismét. Nem issza a tejet, hiába teszem oda a szájához a cumit, elfordítja az arcát. Mit tegyek?

Válaszadó1: Milyen hőmérsékletű a tej? Az átlagos emberi testhőmérsékletnél egy kicsit melegebb kell, hogy legyen (38–40°C). A csuklón érdemes mérni, ott a legkönnyebb.

Válaszadó2: Nem lehet, hogy túl meleg volt? A felmelegített forralt-hűtött vízzel való elkeverés után rázni kell a cumit, ha túl forró.

Kérdező: Mi az, hogy forralt-hűtött víz?

Válaszadó1: Nézz utána, te balfácán.

Válaszadó2: Felforralt, majd lehűtött víz. Pár percig 70°C felett, utána a cumit hideg vízben kell lehűteni.

Kérdező: Az nem jó, ha a mikróban felmelegítem 40°C-ra?

Válaszadó1: A klórt és egyéb anyagot forralva vonod ki. Forrald fel és hűtsd le.

Válaszadó2: Meg akarod ölni a cicát?

Válaszadó3: Az elektromos vízforralót állítsd be 70 fokra. Ezután válts automatikus üzembe, az kb. lehűti a megfelelő hőfokra.

Kérdező: Ezt nem tudtam, ezek szerint van automata üzemmódja?

Válaszadó: Nem láttál még elektromos termoszt?

Kérdező: Eddig mindig a feleségem kezelte, aki most pont nincs itthon. Addig amíg az anyósoméknál van, nekem kell a cicával foglalkoznom.

Válaszadó1: Nélküle még vizet sem tudsz forralni? Uramatyám, szerencsétlen feleség!

Válaszadó2: Az már egy válási indok, ha mindent

a feleségedre hárítasz.

Kérdező: Tényleg válással járhat?

Válaszadó1: Persze, kapsz majd egy üzenetet az asszonytól: „Találkozzunk a bíróságon!”

Válaszadó2: Arra szavazok, hogy a cica halott lesz, mire megjön a feleség.

Kérdező: Nem akarom megölni, komolyan igyekszem. A tejet akkor melegítsem vagy hűtsem?

Válaszadó1: Gondolkozz már! Honnan tudjuk mi, hogy meleg-e vagy hideg a tej, ami ott van előtted?

Válaszadó2: Ez biztos valami átverő show. Nem lehet, hogy ennyire buta legyen valaki.

Válaszadó3: Ne lógj itt a neten, hanem menj vissza

a konyhába és csináld meg a tejet!

Válaszadó4: Mondom, ez átverés. Nincs is kiscicája, max. csak az agyában.

Válaszadó5: Ha nem átverés, a kiscica a halálán van. Én a létező cicát szeretném megóvni.

Az internet népe felfokozott hangulatban válaszolt Készükének és üzengetett egymásnak is. Valaki elhitte, valaki kétkedett a kiscica létezésében. Bocs, fiúk és lányok, hogy ennyire balek férjem van.

Kérdező: Elnézést, itt ismét a cicapisis...

Óriási! Itt már ő maga mutatkozik be az újdonsült becenevén.

...köszönöm az elmúlt napi tanácsokat. Most már mindennap pisil rendesen, de kakit még nem láttam. Nem lehet, hogy beteg?

Válaszadó1: Issza a tejet? Ha igen, nem lehet gond.

A kiscicák nagyon vékonyat kakilnak, lehet, hogy csak nem vetted észre.

Válaszadó2: A Golden Cat Milk termék szinte teljes egészében felszívódik, így lehetséges, hogy nincs széklete a szoptatás alatt.

Válaszadó3: A vizes vatta vagy zsebkendő, amivel a seggét töröld, nem szokott sárgára beszíneződni? Na, az a széklete. Más: elmondtad már a feleségednek, hogy van egy cicád?

Kérdező: Vagy úgy! Az a sárga vonal a nedves zsebkendőn! Igen, ezek szerint volt kaki is. A feleségemnek még nem mertem elmondani...

Válaszadó: Mondd már el neki! Mi lesz, ha nem engedi, hogy megtartsad?

Kérdező: Ő nem olyan. Ő nem hagyja, hogy bajba kerüljön egy kiscica.

Válaszadó: Akkor miért nem mondd el neki?

Kérdező: Biztos, hogy kikapok.

Válaszadó1: Magadra vess!

Válaszadó2: Lehet, hogy új gazdit kell keresned.

Kérdező: Nem leszek rá képes... már annyira a szívemhez nőtt... a jövő héten jön haza a babával, addig valahogy keríték rá időt meg erőt, hogy megbeszéljem...

Válaszadó: Te mindent mindig tologatsz magad előtt?

A válaszadók nem tudják, de igen, ilyen típus. Ezért akarta megbüntetni az adóhivatal is anno.

Válaszadó: Szerintem biztos nem fogja tudni elmondani. Egymillió zimbabwei dollárt arra, hogy nem mondja el.

Végülis lehetett volna japán jenben is fogadni, egyértelmű volt a kimenetel. Nyilván nem mondta el, ezért is volt a balhé. A cicapisis rovatban azóta is írogatnak a többiek, nem lankadt a figyelmük. Főleg Készüke további sorsa érdekelte az idegen ismerősöket, olyan beírások voltak, hogy „Vajon mi lehet Cicapisivel?”, és találgatták a helyzetét, hogy „Biztos egy családjogi ügyvéd mellett ül a bíróságon”.

Egy kis tappancs hangját lehetett hallani, ahogy felszalad a lépcsőn.

– Szervusz, Spin!

Éjszakára a nappaliban szokott aludni a saját ketrecében, de ezek szerint Készüke kiengedte. Lehet, hogy dolgozni fog éjjel. A leadási határidőig van még egy kis ideje, de talán ihletet kapott.

Spin a kis mancsait Kaori lábfejeére rakva érdeklődött, mi van fent. Épp Siori sírdogált a tejért. De nappal is, ha meglátja Siorit, mindig odajön hozzá. Nem szokta bántani vagy molesztálni, így a babaringató helyett egyre többször csak a földre leterített pokrócon szokta elaltatni a gyereket. Ilyenkor odakuporodik mellé, és ő is elszendereg. Eléggé jóban vannak.

Srácok, itt idilli állapotok vannak, nem kell aggódnotok – üzenete meg gondolatban az aggódó internetes haveroknak, miközben imába foglalta őket a sok segítségért.

– *Tessék, itt van.*

Készüke termelt ott, kezében a tökéletes tejjel. A hőmérséklete mindig optimális. Tulajdonképpen a szoptató kiscica tökéletes leckét adott neki.

Amint a szájába került a cumi, Siori már nem nyomatta a szirénát. Nagyokat kortyolgatott, lehetett hallani a torkát.

– *Nézd, Szupi, ugye milyen ügyesen cumizza a tejet? – Készüke felkarolta Spint, és Siori közelébe emelte. Megérezve a tej illatát, Spin a kezével odanyúlt a cumisüveghez. – Te már nagy vagy, neked nem kell cumiból innod!*

Spin fogai szépen kifejlődtek, akár le is tudná harapni a cumi hegyét. Az emberekhez képest sokkal gyorsabban nőnek fel.

– Dolgozni fogsz?

– Aha, úgyse tudnék már visszafeküdni.

Eleve éjszakai bagoly. Ez így pont jó, mivel így legalább Kaori tud pihenni ilyenkor, és napközben cserélnek.

– Át kell gondolnom az új mangát. Nem egyszerű.

Ez egy kicsit érzékeny téma. Volt pár éve az a nagysikerű sorozata, de azóta elmaradt a komolyabb elismerés. Születtek persze jól sikerült könyvek, de viszonylag rövidek lettek, csak pár kötet. Az interneten mindenféle önjelölt kritikusok már rá is nyomták a bélyeget, hogy ennyi volt, többre nem lesz képes. Ő meg nem olyan erős ember, hogy fittyet hányva a kritikákra ne szálljon magába. Egy kreatív ember alapvetően azért tud kreatív lenni, mert mindig keresi önmagát. Ez egy tulajdonság, egy alkotói ösztön.

A szerkesztők hozzáállása is sokat változott az elmúlt években. Régen inkább azt szajkózták, hogy nem kell figyelni a kritikákat, az alkotó ne is olvassa el azokat, mert káros lehet. Manapság már hiába mondják ugyanezt, az író fogja magát és rákattan az internetre, egyedül. Olvassa a bejegyzéseket, beszélásokat, és kiakad. A fiatalok főleg, de a tapasztaltabbak is beleesnek ebbe a csapdába. Nem olyan időket élünk, hogy az olvasói levelek közül a szerkesztőség kiválogatja a kritikusabbakat, és félrerakja. Számos tehetség tűnt el a süllyesztőben, mire rájöttek a szerkesztők, hogy nem szabad egyedül hagyni az alkotóművészeket.

Kaori a könyvelésben jeleskedett inkább, de azért belekóstolt a szerkesztői feladatokba is.

– Én szeretem Cukudakészke mangáit.

Ez a felismerés eredménye lett a házasság is, kimondatlanul.

Cukudakészke mangáját bármiről szól is, elolvasnám.

Az előző sikersorozat egy emberfeletti képességekkel rendelkező főhősről szólt, de akár szerelmi komédiáról, akár valami üzleti életről szóló manga lenne, Kaori tényleg szívesen olvasná el.

– Nem feltétlenül kell a sikerhez, hogy megint sci-fi legyen.

Régebben rajzolt egy szerelmi komédiás rövid mangát, Kaori azt is szerette. Úgy gondolja, a férje más témákban is tudná kamatoztatni a tehetségét.

– Szeretném, ha végre ismét valami hosszabb munkán tudnék dolgozni. Korábban már bejött a sci-fi, ezért erőltetem még mindig, hátha...

– Ne ebből indulj ki, ne számíts, hallgass a belső

énedre!

Nem szabad gondolkoznia, inkább csinálja azt, amit szeret. Egyszer csak megtalálja azt a témát, amiben ki tud teljesedni ismét.

Kezdett lelkizős hangulat lenni a hálósobában, mire Siori megitta a tejet.

– Jól van, ügyes voltál, gyere, most böfizünk egyet, jó?

Kaori letette a cumisüveget, és felvette a babát. A félrerakott cumit Készüke felvette, és már ment is vissza. Be lett tanítva rendesen.

– Visszamegyek dolgozni. Pihenj csak, remélem vissza tudsz még aludni!

– Köszí!

Készüke lépteit követi a kiscica aprócska tappancsa.

A betanítómester. Kaorit is megkedvelte, de a háromhetes együttlét érezteti hatását; Készükéhez talán egy kicsit jobban kötődik.

Kaori betanítómestere a nővér volt a szülészetén. Saját édesanyja már sokat felejtett az évtizedek során, ő csak a betanítósegéd volt. A nővér adta ki az első instrukciókat.

WC, táplálkozás, rendes öltözet, majd a síró baba.

Fontos a sorrendiség betartása. Ha sír a csecsemő, egy újdonsült anyuka azonnal oda akar menni, ami helytelen. Az „akkor sír, ha él és egészséges” alaptézis alapján egy anya előbb végezze el saját szükségleteit, táplálkozzon, és öltözzön fel rendesen, mielőtt babusgatja szeretett kisbabáját.

Ha komolyabb baj van, a baba nem úgy sír. Akkor lehet gond, ha fura hangokat ad ki magából. Vagy néma. Olyankor életbe vágó is lehet a szituáció.

Rossz belegondolni!

Mintha sírna, de nem igazából.

Tapasztalat kell ahhoz, hogy meg lehessen különböztetni az igazi sírást a sírásnak tűnő jeltől egy vészhelyzetben. Sokat kell hozzá hallgatni a normál bömbölést, meg kell szokni azt. Hiába sír, egy anya előbb menjen el a WC-re, ha kell, egyen sokat, és vegye fel a ruháját. Ha ezek után még mindig pityereg, elég csak utána dédelgetni. Meg kell szokni, hogy bög. A végén még azt is mondta, hogy a sírás jó jel.

Nem értette, miért van benne az első háromban az öltözködés is, hiszen az talán nem annyira jelentős tényező, de állítólag igen. Ha nincs egy anya felöltözve, hogyan tudna hirtelen vendéget fogadni? Mi lenne, ha becsönget a postás, vagy érkezik valami csomag és ki kell menni az ajtóhoz? Bármilyen történhet, amire reagálni kell, ezért egy anya legyen mindig ugrásra készen!

A mester szerint rengeteg olyan eset fordul elő, hogy egy anyuka székrekedéssel vagy húgyhólyagproblémákkal kerül kórházba. Vagy elszédül a szoptatástól, mert nem evett eleget. Egy újszülött babával nem könnyű orvoshoz menni, főleg ilyen állapotban. Egy szédelő, székrekedéses anyuka veszélyes a csecsemőre nézve is.

Gyermeke védelmét csakis egy erős, egészséges anya tudja biztosítani. Ahogy a terhesség alatt, ugyanúgy kell figyelni azután is. Elmondása szerint gyakori probléma a friss anyukáknál, hogy nem figyelnek magukra.

Bár az elején nehéz volt nem odamenni a bömbölő babához, az instrukciók alapján Kaori megtanulta, hogy előbb végezzen a három kőbe vésett dologgal. Sőt, arra is volt példa, hogy a síró csecsemő mellett megittak egy teát az anyukájával, vagyis Siori nagymamájával.

Szerencsére még nem hallotta, milyen az, ha nem normálisan sír, de úgy tért vissza a pár hetes kiképzésből, hogy akár egy Készüke-szerű ember mellett sem eshet baja a kisbabának. Közepesen képzett anyukaként azonban nem kellett minden elsajátított technikát bevetnie, mert mindeközben az ügyifogyi, dedós férjből felnőtt férfi, azaz apa lett, akire lehet számítani.

Őt Spin mester képezte ki, csodálatos hatékonysággal és eredménnyel.

A csecsemők hátán van egy láthatatlan érzékszerv. Vagy kapcsoló. Siorinak is van egy ilyenje: hiába alszik el, amint lefektetik a babaágyba, felriad, mert bejelez a háta, hogy már nem az anya ölében van.

Nem volt mit tenni, Kaori megtanult úgy feltörölni, hogy közben Siori a másik kezében alszik. Alkarján a teste, tenyerében a feje, melynek hatására egész szépen kifejlődött a bal bicepsz. A testsúlya elérte az öt kilogrammot, ideális az izomgyakorlatokra. Mérete révén nem tűnt már annyira sérülékenynek, kiegyensúlyozottá kezdett válni, mint élőlény. Már nem kellett aggódni érte minden percben, hogy vajon rendben van-e.

Persze egy kiscica ennél sokkal gyorsabban fejlődik. Spin már a függőnytartó rúdra is felmászik a függönyön keresztül. Senki nem örült neki, főleg a függöny nem.

De talán ő maga sem, mert lejönni még nem tudott. Mindig a rúd tetejéről szokott valakit odahívni. Nem kétségbeesett „segíts!” rinyálással, hanem parancsoló, „szedj le azonnal!” nyávogással.

– De mi lesz vele, ha nehezebb lesz? Nem fog kiakadni a körme?

– Akarod tudni? – Kaori beletörődve kérdez vissza a válasz előtt. – Kiszakad a függöny.

Otthon a szüleinél minden új kiscica után függönyt kellett cserélni. Néha szúnyoghálót is, az sem bírta sokáig. Függönyből van olcsóbb is, de egy szúnyogháló cseréje azért nem fillérekbe kerül.

– Vegyünk talán fém árnyékolót a függöny helyett?

– Azon is felmászna, és használhatatlan lesz.

Minden kipróbálhatót kipróbáltak már. Az emberi környezet a cicáknak csak egy játszótér, nem fognak különösképpen vigyázni a berendezésre.

– Csináljak ebédet? – Készüke kedvesen felajánlotta, miután látta, hogy Kaori alkarja lassan már egy órája mobilágyként funkcionál.

– Nem kell, köszi, talán már nem működik a láthatatlan gomb a hátán. Megpróbálom lerakni.

Örült Készüke figyelmességének, de amíg az ételkészítés annyit jelent, hogy vizet forral, majd három perc múlva kész a zacskós leves, inkább nem kért belőle. Kaori sem az a kimondott mesterszakács, de egy fokkal azért ügyesebb. A mélyhűtőben le volt fagyasztva egy kis gyúrt tészta, amihez csak egy tojás és némi szójaszósz kell, és máris kész a kamatama{21}. Kihagyhatatlan egy kis apróra vágott metélt hagyma a tetejére, de a szárított alga vagy fehér szezám is illik hozzá. Meg lehet bolondítani reszelt sajttal is, az mennyei tud lenni. A tempuragolyó is illene hozzá, vannak, akik arra esküsznek.

A korgó gyomor hatására nagyon beindult a fantáziája, miközben az ösztönei próbáltak amolyan egyensúlyi pontot találni az éhség és a gasztronómiai kalandozások között.

Figyelmesen, finom mozdulatokkal megpróbálta letenni az alvó babát az ágyba. Háta alig ért hozzá a paplanhoz, máris tágra meredt szemekkel nézett vissza anyukájára. Mintha azt akarná mondani: te is, fiam, Brutusz? Miután pár másodpercig erőt gyűjtött, beindult az eget rengető bömbölés.

– Normális, hogy sír.

– Azért sír, mert egészséges.

– Sír, vagyis él.

A varázsige közös mantrázása ilyenkor erőt ad.

Megjött Spin is. Először azt hitték, talán tisztálkodik egyet kényelmesen elernyedve, de nem. A bömbölő Siorihoz szaladt oda, és a szőrös kis fejével – lendületből – nyomott egyet az oldalán. A váratlan irányból jövő impulzus hatására egészen fura, madárszerű magas hangot adott ki a kisbaba.

Spin nem hagyta annyiban: tappancsával masszírozni kezdte a gyerek hasát. Annyira kedves jelenet volt, hogy a két felnőtt alig győzte fényképezni a telefonnal. Mire a féltucat fotó után videóra váltottak, Siori már nem bömbölt. Az imént még tágra meredt szemei kezdtek szépen lecsukódni.

– Húha... – sóhajtották mindketten egyszerre.

Spin belefáradt a masszírozásba, majd együtt aludtak tovább.

Ilyen jelenet után nehéz volt elhagyni a helyszínt, de Kaori csöndben felállt, és némán settenkedett el a konyhába.

Fagyasztott tészta tojással és szójaszósszal be a mikróba, rá egy kis metélt hagyma, reszelt sajt és bors. Máris fogyasztható a japános carbonara, udon tésztával.

Nem egy komoly étel, de egy kora délutáni ebédnek tökéletes volt egy szoptató baba és kiscica mellett.

Spin masszírozós altatása azóta többször is megfigyelésre került. A tappancsok valamilyen idegnyugtató hatással rendelkezhetnek, mivel Siori százból százszer elalszik a nyomkodásra. A két szülő is próbálta eltanulni a technikát, de hiába. A felnőtt ujjak nem érték el ugyanazt

a hatást. Csak Spinnek sikerült.

Addig lehet takarítani, míg alszanak a gyerekek.

Az emeleti padlót törli fel, mikor hallja, hogy valaki nem éppen csendesen csörtet föl a lépcsőn. Fel fognak kelni, ne ilyen hangosan! Kaori épp rá akart szólni Készükére, mire ő:

– Kaori, mit csináljunk? – kért segítséget kétségbeesett hangon.

– Mi történt?

– Hát ez!

A tablet képernyőjét mutatta. Az ipszilonos kérdezz-felelek portál.

Látta azonnal, mi a gond. A képernyőn egy ismerős stílusú grafika. Cukudakészke rajzán Siori és Spin volt látható. Egy szunyókáló baba, kiscicával.

Mi a fenét csináltál?! – akarta volna kérdezni tőle, de inkább tovább nézte a kommenteket.

Kérdező: Kedves mindenki, köszönöm a sok tanácsot! A kiscica immár családtag lett. Jóban van a lányunkkal is. Hálám jeléül küldöm nektek a következő grafikát, amit én rajzoltam.

Válaszadó1: Ez túl jó!

Válaszadó2: Örülök, hogy megoldódott. Nagyon jól rajzolsz.

Válaszadó3: Ez nem lehet amatőr.

Válaszadó4: Profi munka. Képzőművész. Esetleg mangarajzoló.

Válaszadó5: Hálája jeléül küld egy rajzot. Ez azt jelenti, hogy tudja, hogy jól rajzol.

Válaszadó6: Házasság, nemrég született gyereke. Férfi, vagyis a lányos mangák kizárva.

Ezután a válaszadók egyre jobban szűkítik a kört. Hát ez nem valami biztató.

Végigolvasva a kommenteket szerencsére még Cukudakészke neve nem bukkant fel. Talán azért nem jöttek rá, mert csupán egy odafirkantott grafika volt, nem lett teljesen, profi módon befejezve. Szerencsére a Cicapisi becenévből nem

tudtak semmire sem asszociálni, de a lebukás esélye elég közeli volt.

– Meg vagy te örülve? Milyen „hálám jelül” rajzolsz te a világhálón?

Készüke kapott egy pöckölést a homlokára.

– Csak meg akartam nekik köszönni, hogy...

– Te profi vagy, kötött szerződéssel. Sokkal szebben rajzolsz, mint mások, felfogtad?

– De most mit csináljak? Töröljem ki? Még nem jöttek rá.

Töröljük vagy várjunk? Nem szabad kitudódnia, hogy ő volt. Csigavér, nyugodtság. Nem szabad elhamarkodott döntést hozni, az csak olaj a tűzre! Szemléld meg kívülállóként! Mi a helyes út?

– Ne töröld ki! – Nehéz döntés volt, nehezen nyögte ki, főleg, hogy a családi intimitás forgott kockán. Lehet, rájönnek, ha marad a kép, de talán feledésbe merül. Hiába törli ki, már biztos elmentették. A törlés gyanús, az internet nem felejt. Talán Cukudakészke már ott motoszkál a fejükben, de még csak egy feldobott név a sok lehetőség közül. Ha nem kelt több feltűnést, le fog csengeni.

– Soha többé ne írd ide, ne is nézz rá! A másik, hogy Cukudakészke nem lesz blogger, nem lesz közösségi oldala. Soha! Megértetted?

– Persze hogy nem! Nem is akarok, mert félek.

Készüke alapvetően fél az emberektől, nem tud normálisan kommunikálni. Mentálisan annyira puha és törékeny, mint egy tofu. Főleg a többi mangaalkotó kollégával fél kapcsolatot tartani. Tudja önmagáról, hogy nem alkalmas a kedélyes szakmai beszélgetésre, csak elrontja a hangulatot. Az is valami, hogy ezt felismerte, sokan még ennyi önkritikával sem rendelkeznek. A portálra szerencsére nem az igazi nevén regisztrált, de a biztonság kedvéért minden hozzászólást és kérdést a „k@ROM”{22} névre keresztelt át a felesleges feltűnés elkerülése végett. Az üzenőfalat ezzel lezárta, hogy ne lehessen már hozzászólni többet.

Készüke nem brillírozik az emberi kapcsolattartásban. Könnyű elképzelni, mennyire kétségbe volt esve a remete életmódra teremtett művész, amikor arra

kényszerült, hogy az ipszilonos portálon kérdezte a többieket. A kommentjei alapján is érezhető naivitása. Hab a tortán, hogy még a saját grafikáit is kilövi a világhálóra.

Miután befejezte a takarítást az emeleten, és lement a nappaliba, látta, hogy Készüke Siori és Spin mellé kuporodva szunnyadt el. Biztos hatalmas stressznek volt kitéve, hogy esetleg rájöhetnek a kilétére.

Nem akarta őket felkelteni, inkább későbbre halasztotta a földszint feltörlését. A mosógép lankadatlanul forgatta a szennyest.

Hol is az eredeti grafika? Kezéhez vette Készüke noteszét. A vége felé lapozgatta az oldalakat.

Egy igazi szülő lett belőle.

Viszketett a szeme. Nem is a szeme, hanem a szívében érzett valami furcsa bizsergést.

Minden oldalon Siori és Spin. Szinte kicsordulnak a papírról, annyi rajz van róluk.

Látta a szeme sarkában, hogy megmozdult a barna szőrpamacs. Mint egy megfeszített íj, megmozgatta

a hátát, majd Kaori irányába bandukolt.

Intett neki az ujjával, mire az szaporábban szedte a lábát és magasra nyújtotta a farkát. A farkinca hegyét megremegtetve fejezte ki önfeledt örömét.

– Sokat köszönhetek neked.

Schrödinger cicája, aki csak azért létezhet, mert Készüke talált rá a kuka mellett. Mennyire abszurd, hogy a boldogság megléte is csupán ennyin múlik, ennyire bizonytalan állapotban kell rátalálni.

Az asztalon lévő tolltartóból elővett egy filctollat, majd Készüke irkafüzetében az utolsó rajz után odaírta, hogy tetszik!. Egy kicsit megszaladt a toll; odabiggyesztett mellé egy love-ot is egy szívecskével.

Azonnal megbánta, mert akár félreérthető lehet az üzenet. Ki akarta törölni, de a papír már magába szívta a pigmenteket. Ugye tudod, a képeidet szeretem, ez nem neked szól – mondta magában mentegetőzve.

A füzetet visszarakta a helyére. Pár nap múltán nézett bele ismét. Sokat kellett visszalapoznia, mert a rövid idő ellenére rengeteg új grafika került bele. Úgy látszik, nagyon termékeny időszakát éli. Kicsit félve megtalálta saját filctollas megjegyzését. A szív mellé manga stílusban odarajzolta saját arcát, aki azt mondja, én is szeretlek. Ezek szerint mégis félreértette. Én nem úgy értettem, a képeidnek járt a szív.

Néha Kaori is jegyzetelt a noteszba. Ha látott valami érdekeset, ami Siorival és Szupival történt, megüzente Készükének. Az irkafüzet kezdte betölteni az üzenőfal funkciót is. A Kaori által néhány sorban leírt élethelyzetek pár nap múlva mangaként születtek újjá.

– Hogy volt a farka összetekeredve? Jól rajzoltam le?

– Néha visszakérdezett, ha nem értette pontosan.

Imádnivaló, cuki, aranyos. Szeretem. Szeretem, szeretem, szeretem.

Szeretetreméltó rajzokkal és tüneményes üzenetekkel hamar betelt az egész füzet.

Az újból már az első oldaltól kezdve áradt a szeretet.

Siori testsúlya a duplája lett. Pelenkából is az eggyel nagyobb méretű volt jó, már nem az újszülött XS, hanem az S-es méretet kellett neki megvenni. A nyakát meg tudta tartani. Már mosolygott is.

Jaj, ne, a pelenkából kicsúszott a kaki, mindjárt sírok! Látod te is a katasztrófát? Figyelsz rá úgy, ahogy Spinre figyeltél? Igen, figyelsz, máris összeakadt a szemünk.

Eddig bírta a függöny, három hosszú körömnyom fentről egészen le, a padlóig. Száraz cicakáját is eszik már. Most pánikol, mert hozzáragadt a kaki a baba popsijához, rohan felém, hogy mit csináljon. Kérlek, ne gyere hozzám, mindjárt

sírok én is! Siori lábai között a feje. Nem hiszem, hogy ideális párna lenne Siori pelenkája. Nem büdi?

Nem minden ilyen idilli, vannak azért elfuserált helyzetek is. Van, amikor semmi sem jön össze. Veszekedés? Hát persze, miért is ne. Ki így, ki úgy tenné boldogabbá Siori vagy Spin mindennapjait, ami néha összetűzéssel jár. De az irkafüzetben ezeknek nincs nyoma.

Egyszer majd, ha Siori felnőve belenéz, csak azt lássa, hogy mennyire szerették őt a szülei.

A mangasorozatnak egyelőre vége lett, Készükének végre van egy kis ideje kigondolni a következő könyv témáját. Kaori egyelőre még szülési szabadságon van, de majd valamikor szívesen menne vissza dolgozni.

Spin meg lett mívte. Nincs egyéves se, de muszáj még időben beavatkozni a természet rendjébe. A felmetszett hasú kamaszlány olyan bágyadtan jött haza, mintha a világ összes bánatát a hátán kellene hordoznia. „Gonosz emberek, sosem bízom meg bennetek többé.” De egy óra múlva már dorombolva döngölözött a család minden tagjához. Gyertek ide, vigasztaljatok meg, fáj a hasam, mert egy szívtelen valaki bántott engem, simizzetek, simizzetek, simizzetek!

Siori elkezdett négykézláb mászni, nem lehetett róla levenni a szemet. A tapasztaltabb anyák mondták már neki előzőleg, hogy az igazi gyereknevelés akkor kezdődik majd, amikor ide-oda mászkál a baba. Mennyire igaz! Kaori ötpercenként talált ki magának egy új technikát az öngyilkosságra. Vajon egy műanyag kanállal is lehet valaki öngyilkos?

Kövezték egymást a sűrű napok, mikor egyszer Készüke megkereste.

– Meg szeretnék veled beszélni valamit.

Elég komolynak tűnt, de nem tudta mire vélni.

– Azt mondták a kiadónál, próbáljak szerencsét a Szuku-szuku Every{23}-ben.

A Szuku-szuku Every egy gyermeknevelési tanácsadással és információkkal teli havilap. A maga nemében a legkomolyabb lap, sok éve adják ki sikeresen.

Mikor bement a szerkesztőségbe egyeztetni a következő munkát, rákérdeztek, mi most a kedvenc témája, milyen történetet rajzolna szívesen, de nem volt semmi kiforrott ötlete. Ezt így el is mondta őszintén, majd állítólag azt fűzte hozzá, hogy „bezzeg a gyerekről vagy macskáról bármennyit tudnék rajzolni”. Kaori utódja, a jelenleg Készüke ügyeit egyengető szerkesztő beszélt a főszerkesztővel, aki beajánlotta ezután a Szuku-szuku lapba, úgyis cégen belül van ez is.

Szinte komédiába illően vicces, hogy épp a gyereknevelési tanácsadóban fut majd egy sorozata. Kaori elröhögte magát a hír hallatán.

– Ezek szerint szerinted se? Én is úgy gondoltam, hogy inkább nem.

– Dehogy, szerintem fogadd el!

Csak azért nevette el magát, mert olyan távolinak tűnt a gyereknevelési tanácsadás Készükétől, de maga az ötlet tényleg nem rossz.

– Próbáld meg! A grafikák és történetek az irkafüzetben szerintem zseniálisak.

Pontosan nem emlékszik mikortól, de egy ideje már nem csupán egy-egy illusztrációt rajzolt a füzetbe, hanem rövid mangákat is. Jól bánik a jelenetekkel, érdekes minitörténeteket örökít meg. Épp arra gondolt, micsoda luxus, hogy összesen csak egy rendszeres olvasója van, Kaori. Kapóra jött tehát a Szuku-szuku.

– Egy rövid mangasorozat a mindennapokból ihletet merítve. Egész jó ötlet, menni fog!

A mangasorozat címe Schrödinger papája lett.

Jó napot kívánok mindenkinek! Cukudakészke vagyok, általában sci-fi mangákat szoktam rajzolni.

Az első történet monológja ezzel a mondattal kezdődött. Majd a következőkkel folytatta:

Schrödinger macskája egy köztes állapotban létezett, vagyis a lét és nemlét határán. Az, hogy egy férj apaként megállja-e a helyét, avagy mint apa létezik-e egyáltalán, csak akkor tudhatjuk meg, ha belenézünk abba a bizonyos dobozba.

Megjegyzem, a feleségem arra számított, hogy nemhogy apának, de még férjnek is kétbalkezes balek vagyok.

Viccesen megrajzolta, ahogyan a terhesség legelső fázisában épp a válás lett a legfőbb közös téma, de őszintén beszélt arról is, hogy hiába találkozott az újszülött kisbabával, valahogy nem hitte el magáról, hogy valaha is apa lehet belőle. Majd a végén megrajzolta, ahogy talált egy kiscicát a kuka mellett. A rövid történet az olvasói elégedettségmérés alapján az első helyen végzett.

A következő, az ipszilonos kérdezz-felelek portálos szereplését bemutató rész végén szépen megköszönte a válaszadóknak a sok segítséget. A lap megjelenése után volt is egy kis zshivaj az interneten, senki nem gondolta, hogy maga Cukudakészke mangairó volt a híres balfék delikvens, aka Cicapisi.

Eleinte – mivel a gyermeknevelési szaklapban viszonylag alacsony volt az ismertsége – úgy mutatták be, mint akció- és sci-fi-mangairó, aki gyermeknevelési tanácsadó céllal is rajzol mangákat. Az idő múltával a szerkesztőség aktuálisnak vélte átírni a bemutatását úgy, mint életvezetési és gyermeknevelési mangairó, aki amúgy akció- és sci-fi-mangákban is jártas.

Készüke így talált magának egy kiaknázatlan bányát, elmerülve az általa olyannyira kedvelt mindennapi témákban. Talán nem egy aranybánya, sosem lesz igazi kasszasiker, de hosszan tud majd rajta munkálkodni.

A Szuku-szukuban megjelenő mangákra más lapok is felfigyeltek. Így kapott felkérést egy kifejezetten cicás mangára. Sőt, a cicás manga szerzője szerepelt egy TV-műsorban kedvencével, Spinnel. A forgatócsoport az otthonukban készítette a felvételeket. Szerették volna, ha Kaori és Siori is szerepelnének, de ezt a hölgyek nem vállalták.

A műsorban bemutatták a mangairó korábbi alkotásait is, melynek hatására némileg jobban fogytak a régebbi kötetek is. Senki sem tiltakozik, ha akár egy kicsivel is több szerzői jogdíj fut be a családi kasszába...

– Szupi, te egy igazi maneki neko{24} vagy, szerencsét hoztál a házra. Annyira hálás vagyok, hogy itt vagy nekünk! Na, gyere ide a papihoz, mindjárt megdöngönyözlek! Add csak ide a kis tappancskádat, hadd egyem meg azonnal!

Mint egy kisbabához, úgy szólt Spinhez Készüke, majd valóban jól meg is döngönyözte. Viszonzásul kapott egy-két macskapofont. Ráadásul a pofon után

Sioritól is kapott egy beszélést viselkedéséért.

– Tuom, hod igazából nem isz eszi meg a tappancokat, de szajnálom Szupit.

Az újszülött kisbaba jövőre kiscsoportos lesz az óvodában. A lányok nyelve jól pörög már ennyi idős korban is. Csak úgy rohan az idő!

– Ész papa oan dedószan beszél, mint a kiszbabák. Ude, mama?

Annyira kedvesen tüneményes, ahogy még nem tud rendesen artikulálni, de nem veszi magáról észre. Persze tapasztalt anyaként Kaori tudja, nem szabad a kiejtésére rávilágítania, mert a kicsike „nagylány” felháborodottan duzzogna ki tudja meddig.

Természetesen ebből az iménti jelenetből is manga lesz egyszer. Készüke ilyen kis bájos pillanataiból merít ihletet Cukudakészke. Számára ma már a mindennapok jelentik a kifogyhatatlan aranybányát, melyből kiváló alkotások születnek.

Néha – csak egy pillanatra – elgondolkozik azon, hogy mi lett volna, ha Készüke nem talál rá Spinre. Rossz is belegondolni, gyorsan elhessegeti ezt a képtelenséget.

Mandarinos doboz a kuka mellett. Nemcsak egy árva kiscica volt benne a szerencsétlenül járt tesójával, hanem egy vidám jövő is, egy boldog családdal.

Költségvetési kirakatrendezés{25}

Apu nem szerette a macskákat különösebben.

Akkor sem tanúsított különösebb figyelmet, amikor a gyerekek az újság apróhirdetéseit böngészték befogadható kiscicák után kutakodva.

Egy nyolchetes, barna foltos, fehér cicust választottak ki. Bizonyára volt is annyi

idős egyszer régen, de gyakorlatilag egy sokkal idősebb kandúr érkezett a házhoz. Legalább háromszor akkora volt, mint a hirdetésben.

A macska eredeti gazdája még halat is ígért mellé mikor elhozta, mivel elmondása szerint a horgászat volt a kedvenc hobbija. „Meglássák, sok finom halat hozok majd nemsokára.” – mondta búcsúzóul, nyávogós tájszólással. Azóta se látta senki. Apropos tájszólás! Érdekes a helybéliek kiejtése; vagy nyávognak, vagy cincognak, mint az egerek. Macska-egér nyelvnek is szokták gúnyolni, ami a helyi fiatalokat is zavarja kissé.

Visszatérve a jövevényre, az eredeti gazdája elmesélte, hogy egyszer már örökbe lett fogadva, csak visszaadták valamiért. Biztos emiatt érezni rajta, hogy kissé bizalmatlan az emberekkel szemben. Érkezése másnapján kiválasztott egy napfényes ablakot, és fagyos arckifejezéssel onnan figyelte a külvilágot. Mintha csak azt akarná mondani: ki tudja, meddig maradhatok itt, ez is csak egy ideiglenes otthon...

Nem karmolt, de nem is barátkozott. A gyerekek, akik egy cuki-muki játékos kiscicára számítottak, lelombozódva sóhajtottak a mindenre szkeptikusan reagáló, barna foltos kandúr láttán. Utólag anyu is bevallotta, hogy meglehetősen furcsállotta a méretét.

– Gondoltam én, hogy nem nyolchetes, de mit is tehattünk volna, ha már elhozták. – Anyu kissé félénk típus, nem merte megmondani, hogy nem kell, mert túl nagy.

Nem szeretnék igazságtalan lenni apuval szemben, próbálok pontosan fogalmazni. Valójában a családból senki sem gondolta, hogy ez egy aranyos cica, de egyedül ő mondta ki konkrétan.

Mikor hazajött a munkából, és megpillantotta, majd anyu elmesélte hogyan került hozzájuk, véleményét nem rejtette véka alá.

– Kizárólag azért küldhették vissza, mert csúnya.

Sejtették, csak nem hangoztatták. Apu egy akkoriban híres férfi énekest is hasonló szavakkal illetett. Sokan dúdolták a slágerét, mely az öblös, mély hangja miatt futott be. Rá azt mondta, hogy „ezt sem az arca miatt szeretik”. Sarkasztikus módon bizonyára azt akarta mondani, hogy szépen énekel.

– Biztos örült az eredeti gazdája, hogy nem vágátok hozzá azonnal, és végre megszabadulhat tőle.

Talán elképzelte magában, milyen megnyugvással iszkolhatott el innen a hobbihorgász. Hangosan kuncogott közben, majd folytatta:

– Úgyse lenne más, aki örökbe fogadná ezt a rusnyaságot.

Lefordítva közérthető nyelvre: apu azt akarta mondani, hogy tartsák meg. Apu áldásával a barna foltos macska végérvényesen családtag lett. A színe miatt tigris, azaz Tora lett a neve.

Ha már befogadunk egyet, miért nem egy kedvesebb cicát? – gondolták mindannyian, még anyu is. Aput eleve hidegen hagyta a kérdés, nem érdekelte semmilyen házikedvenc.

Apu kedvenc állata a hiéna volt. Nem éppen egy átlagos választás. Az indoklás sem volt mindennapi: azért, mert nem válogatósak és eltakarítják azt, amit mások nem.

Nekünk embereknek is tanulnunk kéne tőlük. Nem szabad kényeskedni, együk meg azt, ami van.

Megjegyzendő, hogy a hiénák a testfelépítésüknek köszönhetik, hogy nem kell válogatniuk. Főleg az erős állkapocs tölt be jelentős szerepet.

A szerencsétlenebb külsejükből fakadó mélabús hangulat miatt a foltos hiénákat még a csíkos hiénáknál is jobban kedvelte.

Egy átlagos ember számára a hiéna az hiéna, mindegy, hogy foltos-e vagy csíkos. Nem így apu esetében. A szomszéd megyében volt egy állatkert, ahol mindkettő fajtából voltak példányok. Emiatt gyakran járt át a megyehatáron, annyira megkedvelte őket. Persze ez is csak egy alkalmi időtöltés volt számára. Igazából nem is szerette annyira az állatokat, csak ideiglenesen épp a hiénákra kattant rá. Amúgy ügyesen tudta elütni az idejét, mindig talált magának valamilyen témát, ami épp érdekelte.

Régebben Szeto Óriáshídja{26} is egy ilyen téma volt számára, amikor elkészült. Kíváncsiságának apropója az volt, hogy az építési vállalat, ahol apu dolgozott, az egyik beszállítója volt a híd megépítésével megbízott

generálkivitelezőnek. Az még csak hagyján, hogy képeslapokat és posztereket kezdett el gyűjteni róla, de a család minden tagját befizette egy vezetett túrára, ahol az elkészült hídon – a hivatalos megnyitót megelőzően – végig lehetett menni gyalog, mivel még nem adták át a közúti forgalomnak. Minderről egy szót sem szólt előre, csak aznap hajnalban közölte, hogy kelés van és pakolás, mindenkinek mennie kell. Mondani sem kell, mennyire örültek a meglepetésnek. Ráadásul nem lehetett közben leválni a csoportról, mindenkinek végig kellett baktatnia a frissen aszfaltozott, végtelen hosszú óriáshídon.

Anyu általában csak némán tűri az ilyen szituációkat. Nem úgy a három gyerek. Sorrendileg lány, lány és végül egy fiú. A nagyobbik lány feldúlt lelkiállapotban, a világ legszigorúbb tekintetével grimaszolva menetelt előre.

A kisebbik pont ellenkezőleg: üveges szemű arca meg sem rezsent, akár egy ókori görög maszk. A legkisebb, a még nem tanköteles fiú folyton csak nyafogott, be nem állt a szája. A túra a híd feléig tartott és vissza, ami esetükben annyit jelentett, hogy egészen estig kellett cammogniuk. Manapság már simán meg is büntethetik a szülőt egy ilyenért gyermekbántalmazás jogcímen.

Slusszpoén, hogy alvállalkozóként melyik részt kivitelezte a vállalat, ahol apu is dolgozik: nem is a híd építésében vettek részt, hanem a hidat a szárazfölddel összekötő útszakaszból aszfaltoztak le párszáz métert csupán. Így utólag talán nevezhetjük akár komoly eredménynek is, főleg, hogy egy ikonikus beruházásról

volt szó.

Nem apu volt az egyetlen, aki benevezett a túrára. Sok más család is jelentkezett, ezért a híd hamar megtelt a rengeteg báméskodó turistával. Hazafelé a buszon mindenki kidőlt, alig volt, aki ébren maradt. A legnagyobb lány egyszer felébredt, amikor egy nagyobb huppanón kelt át a busz. Láta, hogy valamiért a tavalyi mozis kasszasiker Hacsikutya történetét kezdték el sugározni a monitorok a buszban. Meg is nézte volna, de semmire sem emlékszik, mivel legközelebb akkor kelt fel, amikor már vége volt az egésznek.

De a történetem nem a kutyákról szól, térjünk tehát vissza Torára, a macskára. Akkoriban még nem voltak ölebek meg szépen fésült cicusok, más idők jártak. Torát sem babusgatták, kapott hideget-meleget egyaránt, akárcsak a többi, átlagos cica. Nem volt külön macskahordozó ketrece sem, így amikor anyu el akarta vinni az állatorvoshoz ivartalanításra, berakta egy kartondobozba.

A doboz fedelét átfedve úgy hajtogatta egymásra, hogy az ne nyíljon ki, majd felrakta a mopedre, és elindult vele a rendelőbe. A hirtelen dobozba rakott Tora természetesen pánikba esett, és megpróbált kitörni a tömlőcből. Ide-oda mocorgott, még a motor is beremegett a lökésektől. Sikerült is kinyújtania az egyik mellső lábát az egymásra hajtott fedelek között. Ha egy lámpányival messzebb lett volna a rendelő, ki is szökött volna.

Apu volt az, aki azt javasolta, hogy megteszi bármilyen doboz, nem kell külön macskás ketrecet venni, kész kidobott pénz, de a műtét után anyu azért vett egy erre a célra kitalált rendes macskaszállító ketrecet, biztos, ami biztos alapon. Valószínűleg sokat nyomott a latba, hogy az állatorvos elképedve hápogott, hogy:

– El sem hiszem, hogy így hozta be ezt a szerencsétlen cicuskát.

– De a férjem azt mondta, jó lesz a karton is – mentegetőzött.

Anyu feldúltan mesélte el, mennyire kellett szégyenkeznie apu miatt az állatklinikán.

– Belegondoltál egyáltalán, hogy mi lett volna, ha kiugrik az út közepén? Elüti egy autót és vége.

– De nem lett vége szerencsére. Minden jó, ha jó a vége. Ügy lezárva.

Manapság megkövezik az embert, ha így bánik a cicájával, nem hagynák annyiban az állatvédő szervezetek sem. Persze nem arról volt szó, hogy apa ne szeretné Torát.

– Hova lett a szép kerek kis golyócskád, hékás? – Majd ujjjaival megbökte a fenekét ott, ahol lennie kéne valaminek.

A görbe farka is kedvenc játékszere volt. Sebváltó, sebváltó – szajkózta, majd azt ráncigálva úgy tett, mintha autót vezetne. Láthatólag Tora nem élvezte, de nem is ellenkezett. Nem volt egy játékos macska, de nyugodtságát és tűrőképességét nem lehetett kétségbe vonni.

Egyszer fel volt akasztva egy szatyorban az ajtófélfára. Természetesen apa volt a tettes, nem a gyerekek.

– Úgy szagolgatta a nejlonszatyrot, hogy a feje már benne volt. Gondoltam, belerakom, ha annyira érdekli. Nem ellenkezett, sőt elég kényelmesen gubbasztott benne, majd fogtam, és felakasztottam.

Nem nyivákolt, de még meg sem szólalt addig, míg anyu rátalált, és levette onnan. Csöndben viselte a megpróbáltatást. Még akár az is lehet, hogy élvezte. Vagy ki tudja, talán határtalan a tűrőképessége. Mindenesetre mintha mi sem történt volna, kimászott és komótosan elballagott.

A nyugodt és határtalan tűrőképességű macska tizennyolc évet élt. A gyerekek felnőttek, és kirepültek, de ő még egy darabig életerősen, egészségesen járkált fel-alá a házban. De egyszer csak – mintha leugranánk egy emelvényről – hirtelen elgyengült.

Sosem volt erős a hátsó lába, futás közben gyakran gabalyodott össze még fiatal korában is. Az izmok sorvadásával elkezdett bicegve járni. A lépcsővel is küszködött; egyenként vánszorgott rajta úgy, hogy közben meg-megpihent egy időre.

A macskatoalettal is bajai támadtak. Bicegő lábaival gyakran nem tudta átlépni a peremét, ilyenkor mellé piszkított. A keretes toalett helyett odatettek neki egy nedvszívó kendőt, de hiába. Nem tudta megszokni, inkább a szőnyegen vagy a pokrócon végezte el piszkos teendőit. Ezt már nem lehetett tovább tolerálni, kapott inkább egy pelenkát. Akkoriban nem lehetett kapni cicapelenkát, ezért anyu az újszülött pelenka közepére vágott egy lyukat a farkának, majd azt adta fel neki.

Mikor látták, hogy közeledik a vég, szóltak a gyerekeknek. A nagyobbik lány és a fiú messzire költözött, ők csak néha, főleg a szünidőben tudtak jönni. A kisebbik lány – az ókori görög maszkos – viszont szinte mindennap eljött meglátogatni Torát.

Hazatérve a munkából apa első dolga az lett, hogy odamenjen hozzá és megkérdezze: „Na, ma sem patkoltál el?” Anyutól mindig kikapott, mennyire otromba dolog ilyet mondani, de apu ilyen volt, csak így tudta kifejezni magát.

A nagyobbik lány továbbtanulása végett Kobéban lakott, amikor a Nagy Hansin földrengés^{27} volt. Az óriási rengéstől menekülve a közeli parkban gyűltek össze a környékbeliek. Miután vége lett, a lány első dolga volt, hogy hazatérve az albérletébe felhívta a szüleit. Azt hitte, egész Japán elsüllyed a tengerben,

akkorát remegett a Föld. Biztos otthon is nagy kár keletkezhetett.

Alig múlt reggeli hat óra, a telefont anyu vette fel egy kicsit ingerülten, amiért felébresztették. Nem is értette, miről beszél a lánya, amikor azt kérdezte, jól vannak-e, rendben van-e minden. Miért ne lenne minden rendben? Náluk nem történt semmi különös, aludtak, mint a bunda. A lány gyorsan elmondta, hogy az imént volt egy nagyobb földrengés, de vele minden rendben, nem kell aggódniuk, majd letette a telefont. Miután lerakta a kagylót, a nagyobbik lány egy kicsit már nyugodtabban konstataálta, hogy mégsem süllyed el egész Japán. Nagy, de szerencsére csak lokális földrengés lehetett.

Pár perc múlva már égtek a vonalak, lehetetlen volt telefonálni.

Apa később sokat dicsérte lélekjelenlétéért a lányt.

A reggeli hírek sorra mutatták a katasztrófa erejét, az égő házakat, leszakadt hidakat, összetört autókat. A szülők hiába hívták utána már az albérletet, a telefon ki sem csengett.

Ha nem telefonált volna akkor hajnalban, aggódhattak volna egész nap. Évekig dicsérték miatta, apu különösen sokáig emlegette, hogy van esze ennek a lánynak.

A lány csak aggódott és pánikban volt, nem is értette, miért mondja rá az apja, hogy van esze. Egy átlagos apa talán nem pont ezekkel a szavakkal illetné a lányát.

Egyébiránt amikor valamelyest visszaállt a telefonos kapcsolat, és tudtak végre beszélni közvetlenül, apu annyit mondott, hogy „Elég nagy rengés lehetett, de a fő az, hogy élsz. Meglásd, később majd sokat mesélhetsz róla az unokáidnak.” Egyrészt hiába gondolta valóban így, egy megakatasztrófa után nem illik ilyeneket mondani senkinek sem. Másrészt a víz nélkül maradt albérletben – az utóregéstől félve – cipőben alvó lányát nem azzal kellene megnyugtítani, hogy majd mesélhet az utókornak. A kisebbik lány keményen kritizálta is miatta, szerinte apu egyáltalán nem tud senkivel sem szolidáris lenni. Nincs benne semmiféle érzelem vagy együttérzés.

A pelenkázás után nem sokkal Tora anyu karjaiban ment el. Nem szenvedett sokat, álmában érte utol a vég.

A hír hallatán apu nem reagált, csak bólintott egyet. Vagy talán mondott valami olyasmit, hogy „jó sokáig élt” vagy valami hasonló, de senki sem emlékszik már rá.

– A hiénákat szereti, mindegy neki, hogy él-e vagy sem egy cica, hidegen hagyja
– jegyezte meg megvetően a kisebbik lány.

Apu ilyen alkat volt, nem tehetett róla. Miután Tora elment, valóban nem látszott rajta semmilyen szomorúság vagy bánat.

A házikedvenc elvesztése anyut viselte meg igazán. Eredetileg a gyerekek hozták a házba, de végül anyu viselte gondját. Az ő karjaiban pusztult el.

Apu ugyan nem sínylette meg Tora halálát, aggódott anyuért, akit majd elnyelt az elkeseredettség. Akkoriban nyugdíjazták aput, de félállásban megtartották a cégnél. Heti háromszor kellett már csak bemennie, így a szabadidejében gyakran vitte el kocsikázni anyut abból a célból, hogy felvidítsa. Általában apu találta ki, merre mennek.

Aznap medúzáért mentek. A helyi posta vagy valami lokális szövetkezet kifejlesztett egy otthoni medúzanevelő csomagot, amiből apu rendelt is egyet. Egy műanyag akváriumban érkezett meg egy élő medúza. A tengervizet mindennap kellett cserélni ahhoz, hogy életben maradjon. Ha legyengülne, eresszék vissza a tengerbe – ennyi volt még odaírva a használati utasításban. A csomag tartalmazott egy adag tengervizet is, az első cserére. Elég abszurd termék volt, bizonyára ma már nem lehetne ilyet forgalmazni.

Apu azonnal lecsapott rá. Talán azért is, mert közel volt a tenger, így a tengervíz elég könnyen – nem utolsósorban ingyenesen – volt beszerezhető. Szinte mindennap járt ki a kikötőbe tengervízért. Érdekelte, meddig élhet egy medúza. Érdeklődése hasonlított azokhoz

a gyerekekéhez, akik a lábatlan szöcskét vizsgálják vagy megtépnek egy lepkét kíváncsiságból.

A legyengült medúzák egyre kevesebbet lebegnek, és áttetsző színüket is elvesztik. A kékes-feketés medúzák

a nyílt tengerben akár rendbe is jöhetnének, de apuban a kíváncsiság erősebb volt; tudni akarta meddig

bírja még.

Hiába szólt anyu, hogy vigye vissza a tengerbe, nem hallgatott rá. A sanyarú sorsú medúza a műanyag akvárium egyik sarkában végezte.

Apunak ennyi nem volt elég, ezúttal a medúzákra kattant rá. Rájött, hogy nem erre kell külön pénzt kiadnia, kedvére halászhat élő példányokat a hullámtörők közelében. Fogta a hálót, és medúzákra vadászott a tengeren.

– Nem hozok túl nagyot, elég a kicsi, mert nem elég az oxigén, és hamar megdöglik – kezdett tapasztalt medúzanevelő lenni.

– Micsoda egy szívtelen termék. Hogy forgalmazhatnak ilyet? – sóhajtozta anyu.

Olyan ez, mint a selyemhernyó. Általános iskolások voltak a gyerekek, amikor apu egy selyemhernyós szettel jött haza. Volt abban egy legyező és egy élő selyemhernyó. Adtak hozzá eperfalevelet, azzal kellett etetni. A koncepció az volt, hogy amikor a hernyó készült bebábozódni, rá kellett rakni azt a legyezőre, hogy fújja rá a selyemfonalat. Nem lehetett valami okos ember, aki ezt kitalálta.

Ez nyilvánvalóan nem működött ilyen formában.

A szerencsétlen selyemhernyónak ág vagy valami hasonló kell, hogy bebábozódhasson. A vízszintes felületen csak összevissza hányta ki a fonalat, amibe belegabalyodott, és meg sem bírta moccanni.

Nem segített rajta, de ez még apunak is sok volt, és szólt, hogy kezdjenek ezzel valamit. A saját fonlától mozdulni nem bíró hernyót anyu szabadította ki, majd elhelyezett neki egy kis ágat, hogy végre bebábozódhasson.

Nem tudni, mi a különbség, apu megsajnálta a selyemhernyót, de a medúzát nem. Aznap tehát medúzát ment fogni anyu kíséretében.

A rizsföldeken túl volt a kikötő, ahova készültek. Egy ponton azonban lelassult a forgalom, az autók valamit kerülgetve mentek tovább lépésben.

– Mi lehet előttünk, nem értem. Vajon baleset történt? – Apu előrehajolva nézte, de nem látott semmit.

Anyu szemfülesebb volt:

– Nézd! Egy macska!

Az egyik rizstábla melletti bozótból bukkant elő egy öklömnyi kiscica. Az autók ezt kerülgették.

Apu nem ment tovább, helyette leállította az autót, és odament megnézni. Anyu is kiszállt.

A kiscica brutális hangerővel visított. Egy barna, vagy inkább krémszínű, pofás kinézetű cicus szirénázott torkaszakadtából.

Anyu próbálta visszatolni a bozótba, nehogy elüssék, de hiába, jött ki az útra azonnal.

– Vigyük haza, itt nem marad életben!

Anyu nem hitt a fülének. Épp most indultak medúzát kínozni. A selyemhernyót sajnálja, a cicát sajnálja, a medúzát nem. Nem tudni, mi alapján különbözteti meg őket.

Tora után úgy gondolta, soha többé nem lesz cicájuk. Nem akart még egy tragikus búcsút. De miután felmerült egy lehetőség, hogy esetleg akár haza is vihetné az ujjába kapaszkodó kiscicát, már nem volt ereje otthagyni az út szélén.

– A cicatolett is megvan még.

Nem dobták ki még Tora WC-jét, mert nem akartak – de nem is tudtak – minden emléktől megszabadulni.

Aznap elhalasztódott a medúzakínzás, helyette egy cicával tértek haza.

Annyi bolha volt rajta, hogy látszott, ahogy a kis bajszán ugrálnak. Kapott az állatorvostól bolha elleni szereket. Még alig nyíltak ki a szemei, de megállapította, hogy egy újszülött kislány. Az egész vizsgálat során úgy viselkedett, mint egy igazi vadállat.

A közelben lakó kisebbik lányuk jött el először. Hozta az unokát is, épp most tanul járni.

– Nevet kéne adni neki. Mi lenne, ha Ten{28} lenne, mint az ég? Hisz az égből pottyant, nem igaz? Annyira aranyos név szerintem.

Olyannyira tetszett neki, hogy az unoka neve lett volna eredetileg, csak a férje vezetéknevével kombinálva nem hangzott túl jól, ezért a gyerekeknek végül mást találtak ki közösen.

Mivel nem volt egyéb javaslat, a macska neve Ten lett.

Eleinte tejet adtak neki egy cumisüvegből, de leharapta a cumit. Áttértek konzervre, ami láthatólag nagyon ízlett neki, alig bírta abbahagyni a majszolást.

A legnagyobb lányuk is eljött megnézni a kis jövevényt, pedig nem lakik közel. Jó, ha évente egyszer haza tud jönni, mert sokat kell dolgoznia, alig van szabadideje. Csapot, papot, pontosabban a férjét is hátrahagyva sietett szemügyre venni a cicát.

– Alig jössz haza, sose érsz rá, de most bezzeg hazarohantál egy szempillantás alatt! Hogy van ez?

A kiscicák csak egy ideig kicsik és cukik, muszáj volt még most megnézni. Ez halaszthatatlanul fontos.

Körbezsongták a cicust, de a váratlan családi összejövetel legfőbb témája mégis apu volt. Suttogva dumálta ki a három nő, hogy vajon mi történhetett vele. Egyszerűen nem vall rá, hogy hazahoz egy kóborcicát.

– Vajon Torát is szerette?

– Nem hiszem, amikor elment, még annyit se mondott, hogy nahát.

– A medúzákat is állandóan kínozta, egy csomót megölt az akváriumban.

Anyu főleg a medúzakísérleteket próbálta száműzni kevés sikerrel, de a cica egy csapásra megoldotta a kérdést. Élő medúza híján le volt eresztve az akvárium, amit Ten lefoglalt magának. Belemászott és ki sem akart belőle jönni. Egy macska számára a száraz akvárium csupán egy átlátszó doboz, egy játékszer.

– Apu, nézd! Ten elfoglalta az akváriumodat.

Ten kedvenc helye lett egy ideig az akvárium, apu pedig befejezte a medúzák kínzását. Miután a cica megunt, anyu gyorsan elpakolta, de apu nem szólt érte semmit.

Amit a három lány sehogyan sem tudott kitalálni,

a kicsit később hazatérő fiuk fejtett meg.

„Szegény anyátok annyira el volt szomorodva, jobb neki, ha van egy másik cicája.”

A fiú szerint ezzel indokolta, hogy hazahozták a kiscicát. Apu nem képes egyedül kiscicát szerezni, ezért kapóra jött neki, hogy találtak egyet az út szélén.

Ten nagyon szerette aput. Bármerre ment, a lábához dörgölözött. Apu egyáltalán nem foglalkozott vele, soha sem etette meg, sőt, amikor útban volt még félre is lökte a lábfejevel. Fura, de ennek ellenére valamilyen megfeythetetlen okból a kiscica apuhoz kötődött leginkább.

A kiscica apu iránt tanúsított egyoldalú szerelme meghozta gyümölcsét. A pöttyös hiénákat kedvelő, mogorva, szarkasztikus humorú bácsi elkezdett mindenféle játékokat vásárolni Tennek.

Ten általában minden ajándéknak örült, ezért apu folyton-folyvást vett neki valamit. Volt olyan is, ami kevésbé nyerte el tetszését, de az is az egyik kedvenc időtöltésévé vált, hogy megfeytse, miért nem játszik vele. Rákattant a százjenes boltra{29} is. Háromnaponta ment beszerző körútra, és vásárolt fel egy zacskónyi csecsebecsét, aminek Ten igen, de anyu kevésbé örült.

Apu szeretett autózni, de eljött az idő, hogy leadja a jogosítványát. Eladták az autót is.

– Gyakran veszem észre, hogy nem tartom be a féktávolságot. Megöregedtem – már pár éve, hogy ezt mondta.

Egykoron még rendre az előzősávban haladt olyan sebességgel, hogy még épp nem kapcsolták le a rendőrök. Aztán már szinte sosem indexelt, a külső forgalmi sávban vezetett komótosan. Itt-ott gyakran karcolta meg az autó karosszériáját.

Tulajdonképpen a fia vette el tőle a jogosítványát, és adta el az autót, miután sikerült végighorzsolnia a jármű bal oldalát. Egy környékbeli ház kőkerítése sínylette meg a balesetet, még szerencse, hogy nem volt a közelben járókelő.

Hirtelen tört rá az öregség, miután eladták az autót. Ha nincs autó, jó lesz a busz vagy villamos is – gondolná az ember, de apu nem ilyen volt. Nem ment már sehová, inkább otthon fordult az egyik oldaláról a másikra.

A lábizmai elsorvadtak. Hetvenéves volt csupán, de a dereka meghajlott. Ilyen idősen ennyire meghajlott dereka senki másnak nem volt, csak apunak és a Japán Népmesék mangasorozatban szereplő nagyapónak.

A rossznyelvű kisebbik lány viccelődött is vele. Egyszer, amikor hajtűnek nevezte, anyu röhögőgörcsöt kapott. Természetesen nem olyan volt valójában, mint egy igazi hajtű, de úgy tűnt, mintha örökkön örökké fel akarna venni valamit a földről.

Javasolták azt is, hogy sportoljon. Persze apu nem ilyen volt. A fiuk – aki elvette tőle az autót és jogosítványt

– csak annyit mondott, hogy „azt csinál, amit akar, szabad ember, hagyjuk élni úgy, ahogy szeretné”. A biztonság kedvéért azért hozzátette, hogy „csak embert ne öljön”.

Mivel volt korábban egy medúzás periódusa is, anyu kitalálta, hogy vigyék el aput Jamagatába{30}, a medúzás akváriumba. A nagyobbik lány vállalkozott, hogy férjével együtt segítenek oda eljutni. Lakhelyükről nem volt közvetlen járat Jamagatába, ezért útközben megszálltak a kisebbik lánynál, Kansai régióban{31} és másnap utaztak repülővel tovább.

Az idősebbik lány férjével együtt a jamagatai repülőtéren várták a szülőket. Aggódtak, mert hiába vártak rájuk, nem jöttek. Már minden vendég, aki a Kansai–Jamagata járáttal érkezett, elhagyta a repteret. Vártak még öt vagy tíz percet, hátha.

A lányok először nem vette észre, hogy ők azok.

– Azt hittem, egy ismeretlen öregapó és a gondozója. Nem gondoltam, hogy ti vagytok.

A neheze csak ezután következett. Az öregapót a szintén idős gondozójával együtt kellett elcipelni a medúzákhoz és vissza. A lány a férje nélkül egyedül képtelen lett volna véghezvinni a tervet. Szerencsére sikerült épségben letudni a kirándulást.

A nagy terv füstbe ment, apu már nem érdekelték a medúzák. Nem mutatott különösebb figyelmet az akvárium iránt.

A kis Tenből nagy macska lett. A kiscica korában az állatorvosnak már bemutatott vadállatias mentalitása is szépen kifejlődött a természetével arányosan. Nem lehetett a macskahordozó ketrecbe betessékeltetni, de mivel az erőszak sem jelentett semmilyen megoldást, anyu feladta. Meg is mondta neki, hogy „ha beteg leszel, ápollak, de nem tudlak elvinni az állatklinikába, ha nem akarod”.

Pár éve tudta utoljára elvinni az állatorvoshoz. A doki nem örült neki, mert tudta, hogy se ő, sem az ápolók nem fogják megúszni száraz bőrrel.

Visszagondolva Tora egy sokkal szelídebb, jobb cica volt. Nem bántott senkit.

Ten el lett kényeztetve, mindent megkapott, és mégis milyen agresszív. A nagyobbik lányt már akkor is megkarmolja, ha csak néha elsétál mellette. Mesélte, hogy egyszer, amikor ledőlt fáradtan, rátámadt a nyakára. Éles körmeivel gyakorlatilag el akarta vágni a torkát. Igazi gyilkos hajlam lakozott benne.

Anyu adott a lánynak egy cicakonzervet azzal, hogy:

– Adj neki enni, hátha működik. Ez a kedvence.

Próbált a lány kedveskedni, de Ten rá sem nézett. Ki nem állhatlak. Ne is igyekezz a kedvemben járni, úgyse fogadok el tőled semmit! – üzentte meg fújtatva. Legalábbis a lány így értelmezte Ten ellenséges magatartását.

– Az állatok jól ismerik az embereket. Tudja ő, kit kell szeretni és kit nem. – Apu csak azért poénkodott a nagyobbik lányával, mert tudta, Ten őt szereti.

Nehezére esett fellépcsőzni az emeletre, ezért apu leköltözött a nappali mellé, a földszintre. A tatamis szobában ágyaztak meg neki, ez lett az állandó fészke. Csak étkezéskor bújt elő a fekhelyéből, no meg akkor, ha ki kellett mennie a mosdóba. Akárhányszor kikászálódott az ágyból, Ten máris ott termett

ügyetlenül botorkáló lábánál. Szokás szerint apu félrelökte lábfejevel, de Ten szerelme nem ismert határokat.

– Haszontalan, buta cica, nem is jó emberismerő.

– A nagyobbik lány nehezen emésztette meg az ellenségeskedést, kölcsönösen utálták egymást. – Az arcán kívül egy dolog sincs, ami stimmelne.

Az arca valóban átlag feletti volt. Kicsi korában aranyos, most pedig kifejezetten szép.

– Biztos emlékszik, hogy apu hozta haza kiskorában. Okos cica ez, nem felejt.

Talán igaza van anyunak, szokták mondani, hogy

a bizalmatlanság a magas intelligencia jele.

A nagyobbik lány megunta, hogy Ten nem fogadja

a szívébe, szerzett hát magának egy cicát. Nincs olyan szép feje, mint Tennek, de aranyos a pofácskája.

– Apu, nézd milyen aranyos az én cirmim!

Elővette a telefonját, hogy megmutassa saját macskáját. Még nem is mutatott semmit, de apu rávágta:

– Nincs e világon cica, amelyik ne lenne aranyos.

Tessék?! Mindenki megrökönyödött. Most komolyan? Erre a csöpögős, cicaimádó szövegre senki nem számított tőle. Tegyük hozzá, úgy áradozott a macskákról, hogy közben a lábfejehez dörgölőző Tent arrébb rugdosta.

Cszozogás, dörgölőzés. Cszozogás, dörgölőzés. Cszozogás, dörgölőzés. Nagyapó és a szerelmes cicus együtt vánszorogtak örökkön örökké.

Helyi speciálitás, hogy minden férfi iszik, mint a gödény. Apu sem lógott ki a sorból: ivott is, dohányzott is. A környékbeli öregeket általában a tüdejük vagy a májuk vitte el, apu esetében egyszerre mindkettő közrejátszott.

Észrevették, hogy kevesebbet iszik. Meg azt is, hogy sokáig krárog a bagó után. Nem volt rosszul, ugyanúgy cammogott a hajlított derekával, ezért senki sem gyanakodott. Azt hitték, ezek is csak az öregség jelei.

A családnak nagyobb problémát jelentett a lába. Egyre nehezebben járt, azaz csoszogott. Egyszer be kellett fektetni a kórházba, mert nem bírt már lábra állni, napokig az ágyában maradt.

Sokan lemondtak már róla, ezért a csodájára jártak, hogy a kórházi kezelés és a gyógytorna hatására ismét tudott haladni, azaz csoszogni. A rehabot egy vonzó külsejű ápolónő végezte, ami kellőképp motiválta aput.

Ez a vonzó külsejű ápolónő javasolta, hogy érdemes lenne egy átfogó egészségügyi szűrést megejteni, ha már itt van a kórházban. Az eredmény alapján nem volt menekvés, mindkettő végstádiumban volt. Az orvosok értetlenkedtek, miként maradhatott eddig életben ilyen májjal és tüdővel.

A végstádium azt jelentette, hogy nem is próbálták szűrni-vágni, nem volt már értelme. A családi kupaktanács úgy döntött, inkább hazaviszik. Mindig is szabad ember volt, jobb lesz neki otthon. A kórházban mindenféle szabályt be kell tartani, ami kényelmetlen lehet számára.

Nem közölték vele, minek is feleslegesen gyötörni

a rossz hírekkel.

Világéletében ivott, mint a kefekötő, és hányta a füstöt, mint egy gőzmozdony. Benne volt a pakliban. Úgy voltak vele, hogy ha már mennie kell, menjen el méltósággal.

Anyu a tenyerén hordozta. Úgy bánt vele, mint annak idején Torával. Jó volt a közérzete, nem érzett fájdalmat. Az is sokat nyomott a latba, hogy hazaköltözött a fiuk, aki sokat segített az ápolásban.

Feküdt, majd felkelt, feküdt, feküdt, feküdt, majd felkelt. Teltek-múltak a napok és a hetek, mire előjött az időskori demencia. Elkezdődtek az éhes vagyok – hiszen az imént ettél típusú párbeszéddek. A demencia velejárója, hogy a jóllakottságérzet híján folyton éhes a páciens. Így volt ezzel apu is.

Ha anyu csörömpölést és zörejeket hallott a konyhából, apu volt az. Állandóan

keresett valami harapnivalót. Gyakran még Ten nasija is a prédája lett, nem tudta megkülönböztetni, mi micsoda.

Egy évig ment így.

A fiú, aki eredetileg csak ideiglenesen költözött vissza segíteni, felmondta az albérletét, és maradt anyu mellett. Hármásban laktak a házban, anyu, a fiú és Ten.

Anyut nem viselte meg annyira, mert nem volt magányos.

A fiú nem volt egy beszédes típus, de beszélgetőpartnernek ott voltak a lányok. A kisebbik rendszeresen átjött csevegni, a nagyobbikkal sokat dumcsiztak telefonon. Megbeszélték, hogy ha majd eljön a jó idő, elmennek együtt a Kobe Állatkertbe. Anyu pár éve megnézett egy természetfilmet a manulokról^{32}, amit azóta is meg akart nézni élőben.

Évek óta gyűjtögeti az újságcikkeket és fotókat a manulokról. Ha nem lett volna apuval semmi, már rég elment volna megnézni, elvégre Kobében a lányánál bármikor ingyenesen megszállhat.

– Jut eszembe, mi van a félelmetes fenevaddal?

– A nagyobbik lány Ten emberölési kísérlete óta nem szólítja a nevén.

– Ne bánts, jó kis cica, tud ő kedves is lenni! – Anyu mindig védelmébe veszi, számára családtag. – Képzeld, mit csinált a minap!

Elmesélt egy új történetet a macskáról. Hogy ne kelljen feleslegesen fűteni, a nappali melletti tatamis szoba – ahol apu is feküdt – elhúzható ajtaja be lett húzva. Míg apu élt, mindig nyitva volt, hogy a légkondi melege átjárja az ő szobáját is.

– Egyre csak kaparja a tatamis szoba ajtaját, hogy nyissam ki.

Elmondta, hogy miután elhúzta neki az ajtót, Ten pontosan oda ballagott, ahol apunak meg volt ágyazva. Leült és sokáig ábrándozott.

Míg a halál el nem választ, de még azután is. A szerelem az szerelem.

– Hát nem aranyos? Annyira kötődött apuhoz. Talán ő a legszomorúbb miatta.

A család emberekből álló része fel volt készülve a végre. Tudták, mi várható, ezért miután a temetésen jól kisírták magukat, aránylag gyorsan tovább tudtak lépni. Nem úgy Ten.

– Mindig is mondtam, ostoba ez a macska. Nem ismeri az embereket. Apu sosem adott neki enni, de még egy simogatást sem kapott tőle.

– Bizony. Csak én etettem, apu nem olyan típus. De mégis, Ten aput szerette a legjobban.

Apu a kénye-kedve szerint élte le az életét. Mondott furcsa dolgokat, kedvelte a foltos hiénákat, kísérletezett a medúzákkal. Olyan szabadon élt, hogy néha megszólták, de nem érdekelte.

Mikor a suliban megvitatták az apukák témakört, a két lánytestvér barátnői mindig egybehangzóan jelentették ki, hogy a legviccesebb apuka az övék. Persze csak azért tartották viccesnek, mert nem a saját apukájuk, irigykedésről tehát szó sem volt, sőt.

Ettől függetlenül talán nevezhetnénk jó apának, hiszen nem szokványos, hogy egy macska ennyire erős kötődést érez egy bizonyos ember iránt.

Nem szerette annyira a macskákat, de idős korára olyan mondása is volt, hogy „nincs e világon cica, mely ne lenne aranyos”. Családi szállóige lett belőle, annyira meglepett vele mindenkit.

Kegyetlen volt a medúzákkal, kegyes a macskákkal. Vajon pozitív vagy negatív a mérlege? Plusz és mínusz elvileg nulla.

Konok és fura volt, okozott galibákat is, de a cicák szerették, tehát jó ember volt apu. Maradjunk ennyiben.

A búcsúzó macska

Az étkezőasztalon egy kis tányér volt, benne szójaszósszal.

Pár kiszóródott rizszem, biztos a reggeliből maradt ott. Ennyi elég is lesz.

Virágmintás a terítő. A kis virágok között elegendő fehér felület van, ez is rendben.

Szakuraba Kóta belemártotta a tenyerét a szójaszószos tálba, majd azt finoman az abrosz virágmentes, fehér részére helyezte. Mikor már megérezte a textúrát, testsúlya segítségével visszavonhatatlanul megpecsételte

a szójaszósszal.

Egy darabig rajta hagyta a kezét, majd a megfelelő pillanatban felemelte. A világoskék, apró virágok között született egy szójaszószszínű virágszirom.

Meg volt elégedve az alkotással.

A művészi alkotást nem lehetett félbehagyni, következett hát egy újabb adag szójaszósz.

A második, majd a harmadik szójaszószszínű szírom is elnyerte tetszését. A szójaszószbarna csodálatos kontrasztot alkotott a kék háttérben.

Ma nagyon jól megy neki, kiváló formában van.

– Hiromi! Nem szabad! – Anyu az, mérges, most lebukott. Teste összerezzen és a fülei hátrasimulnak.

– Bocsi, de itt sem voltam, mi a gond, anyu? – Hiromi nézett be a folyosóról. Ő a második legidősebb fiú a Szakuraba családban.

Korban Kóta, a kandúr következett elvileg, de Kóta szerint ő a második és Hiromi csak a harmadik gyerek.

Anyu odanézett Hiromira és elkezdett kacagni.

– Ne haragudj, nem neked szólt, már megint összekevertem a neveteket! Kóta megint festőművészt játszott az étkezőn, azért szóltam rá.

Kóta nem értette, az emberek miért mondják, hogy festőművészt játszik, holott ő csak pecsételni szokott, nem festeni.

– Már megint?

Hiromi odajött és megpöckölte Kóta homlokát.

– Az összes abroszom tele van Kóta mancsának nyomaival, ezt tényleg abba kéne hagynia már!

Anyu elkapta Kótát, és egy nedves törlővel szépen letörölte mancsáról a szójaszószt. Nem tetszett neki

a hidegvizes törlő érzése, ezért gyorsan lenyalogatta a tappancsát.

– Anyu, légy szíves te is hagyd abba, hogy állandóan összekeversz Kótával! Ártatlanul vádolsz meg állandóan! Az égvilágon semmi rosszat nem csináltam.

– Jól van, na! Valahogy mindig összekeverem. Nem is értem, pedig Maszahirót sosem téveszttem el.

Anyu mindig Hiromit keveri össze Kótával. A legidősebb Maszahiro rendre kimarad a kavarodásból.

– Azt mondják, a legkisebb gyerek nevét gyakran keverik össze a házikedvencsel. Lehet, bele kell törődnöm.

– Valóban?

– Csak szerintem. Nincs tudományosan alátámasztva. A gimiben szóba került egyszer a téma, és kiderült, hogy kizárólag a legkisebb tesók nevét szokták otthon összekeverni.

Anyu nem nagyon kapta fel a témát, csak egy félig automatikus naháttal válaszolt, miközben a nedves ronggyal próbálta eltávolítani a szójaszószos foltot

az abroszból.

– Talán az is van, hogy Maszahiro családot alapított és már nem lakik velünk. Csak ti maradtatok, vagyis valahol természetes, hogy összekeverem.

– Ne már, ez milyen mondvacsinált mentség... – Hiromi vihorászva folytatja: – Gyerekkorunk óta folyton összekeversz minket, nem csak mostanában.

Erre már anyu is elnevette magát, teljesen jogos az észrevétel.

– Irány a mosógép – mondta, mivel hiába dörzsölte, a vizes ronggyal már nem lehetett megmenteni a terítőt. – Csak tudnám, Kóta kitől tanulta el ezt a csínytevést.

Anyu megjegyzésére Kóta sértődötten ráncolta össze az orrát. Ez nem csínytevés, hanem ujjgyakorlat.

Kótának gyakorolnia kell az ujjlenyomat-készítést, mert még szüksége lesz rá.

*

A legrégebbi emléke, hogy csontfagyasztó hideg volt.

Húsz évvel ezelőtt, az esős évszakban{33} egyszer csak elhagyta az anyja.

Épp, hogy kinyíltak a szemei, nem látott rendesen, még nagyon kicsi újszülött cica volt. Az anyamacska melegét keresve kászálódott ki a kuckóból, de nem volt ereje továbbmenni. Érezte a testén a dermesztő esőcseppeket.

A biztos haláltól apu mentette meg, a családfő.

Szakurabáéknál már volt egy macska. Az íriszével volt valami genetikai gond, amiért el akarták altatni. A beteg perzsát is apu mentette meg a végzetétől. Egyszerűen nem tudott csak úgy elmenni mellettük, ilyen ember volt.

Diana, a perzsa macska elmagyarázta neki mennyire szerencsés, hogy apu talált

rá, nem más. Dianának nem volt teje, de megengedte, hogy szívja a hasát. Tejet pedig aputól kapott egy cumisüvegből. Jó lett volna ezt a kettőt kombinálni, vagyis igazából egy szőrös hasra vágyott egy kis tejjel, de elvégre semmi sem tökéletes.

– Én is adok neki tejet!

Maszahiro volt az, a legidősebb fiú. Diana elmesélte, hogy nemsokára születik egy kisöccse.

Megosztotta vele továbbá azt is, hogy a várandós anyu jelenleg már a kórházban várja a szülést.

– Inkább ne, ez nem annyira könnyű, mint gondolod!

Egyszer már adott neki Maszahiro tejet, de majdnem megfulladt, olyan erővel nyomta a szájába a cumit.

Mialatt apu elment dolgozni, napközben anyu közelben lakó barátnője viselte gondját.

A háromóránkénti tejből ötóránként lett, majd napi három. Akkorra már látta szépen a külvilágot.

Épp kezdett ismerkedni a környezetével, mikor anyu hazaérkezett az újdonsült kisbabával.

– Jé, ez olyan, mint egy majom! Milyen fura feje van!

Az óvodából hazatérve Maszahiro észrevételével Diana is egyetértett, csak nem mondta ki hangosan. Hozzáfűzte csendesen, hogy pár éve Maszahiro is pontosan ugyanígy nézett ki, amikor megszületett.

Anyu már alig várta, hogy láthassa azt a kiscicát, akit apu hozott haza, mialatt a kórházban volt. Lefektette a csecsemőt, és már jött is szemrevételezni.

– Milyen szép kiscica! Gyönyörű a tigrismintás szürke bundája!

Akkor tudta meg először, hogy tigrismintás bundája van.

– Van már neve?

Apu nem tudott konkrét választ adni.

– Csak gondolkodtam rajta – motyogta.

– Már két hete itt van, és még nem adtál neki nevet?

– Egyelőre még nincs neve, mert nem is biztos, hogy megtartjuk.

Apu a döntéssel meg akarta várni anyut, aki azonnal rávágta:

– Miért is ne? Egyértelmű, hogy marad.

A kérdés nyomban eldőlt.

– A kiscica szereti Dianát, mert Diana egy kedves, jó cica, ugye?

Diana büszkén kihúzta magát.

– Mi is legyen a neve...

– Előbb a gyerek nevét kellene kitalálni.

Az embereknél szabály, hogy két héten belül ki kell találni a nevet, és anyakönyveztetni kell. Apu és anyu sokat gondolkoztak már a névadáson, egyelőre annyiban állapodtak meg, hogy Maszahiro nevéből a hiro kandzsi jelét megtartva találják ki az új keresztnévet.

Apunak a Hiromi név tetszett, anyu pedig a Kóta mellett állt ki. (A hiro kandzsiját kiejthetik kónak is.) Egyikőjük sem engedett, így egy kő-papír-ollóval döntötték el, melyik lesz a befutó. Apu nyert.

Anyu sajnálta a végeredményt.

– Nem rossz a Hiromi, de nem lányos egy kicsit? Szerintem sokkal jobb a Kóta.

– Ne vitatkozz, egy nagyon is demokratikus kő-papír-olló szent végeredményét nem vonhatod kétségbe!

Ha annyira tetszik a Kóta, kapja meg a kiscica!

Így lett a tigrismintás szürke neve Kóta.

Kóta már ide-oda szaladgált, mikor Hiromi, a kisebbik emberfiú még csak mocomogni tudott a rugdalózójában.

Alig nőtt valamit, biztos, hogy rendben van vele minden?

A kissé aggódó Kótát Diana nyugtatta meg, hogy nem lesz gond.

Maszahiro is sokáig volt kicsi, az emberek lassan fejlődnek.

Hisz már itt van pár hete, de még menni sem bír, csak mocomrog egész nap. Hiába csitította Diana, Kóta számára változatlanul aggasztó volt a helyzet, gyakran ment megfigyelni Hiromit.

Felállt már? – csak mocomrog. És ma? – még mindig mocomrog. Kótát frusztrálta a tempó.

Állj fel végre, kelj már fel, különben elhagy az anyukád! Kóta meg volt győződve, hogy azért hagyta ott a cicamamája, mert gyenge volt, túl sokáig nem tanult meg járni.

Drukkolva, de a párnája mellett egyszersmind szorongva vizsgálta Hiromi állapotát közlről, nap mint nap. Egyik nap a kisbaba hirtelen tágra meredt szemekkel kezdte el figyelni a környezetét.

Eddig csak bamba szemekkel bámult ki a fejéből, de most valahogy már lehetett érezni, hogy lát. Koromfekete szemével fókuszált a világra.

És jókedvűen felnevetett.

Bejött anyu, felfigyelve a szokatlanul vidám kacarászásra.

– Nem, nem! Nem szabad, ne rágd meg a fülét!

Micsoda rágalom! – Kóta nyomban elizskolt Hiromi mellől, mire a baba elkezdett torkaszakadtából bömbölni.

– Jé? Szeretnéd, hogy Kóta itt legyen melletted?

Anyu bocsánatot kért Kótától.

– Ne haragudj, kérlek bocsáss meg! Látom, te csak barátoktál vele.

Jól van, anyunak megbocsátok kivételesen. – Kóta visszaült Hiromi párnája mellé. A bömbölés helyét újra

a kedélyes kacarászás vette át.

– Ugye milyen jó, Hiromi? Kóta szívesen marad veled.

Ujjbegyével megnyomkodta Hiromi puha pofikáját, majd megvakarta Kóta nyakát. Anyu szinte elolvadt az örömmámorban, annyira boldog volt kettejük látványától.

Kóta már nem izgult annyira Hiromiért. Anyu mosolya alapján egyértelművé vált számára, hogy hiába nem tud még járni, nem lesz magára hagyva még egy darabig.

Megnyugvásképp megnyalta egy kicsit Hiromi homlokát. Hiromi kuncogással viszonzta a baráti gesztust.

Kóta fáradhatatlanul figyelte Hiromi fejlődését. Ott volt, amikor először fordult önerőből a hátáról a hasára. Látta, ahogy forgolódik jobbra-balra az ágyban. Hónapokig sétálgattak együtt négykézláb, majd alig azután, hogy végre felállt, már együtt kergetőztek mindenfelé a házban.

Hiába tudott futkározni, Hiromi még mindig csak egy kisbaba volt. Bezzeg Kóta már egy kifejlett, serdülő kandúrrá nőtte ki magát.

Tényleg, ahogy megmondtad. Az emberek nagyon lassan nőnek.

Kóta megjegyzésére Diana helyeslően bólogatott: Bizony, bizony.

Egy macska ötször válik felnőtté, míg egy ember akkora nem lesz, mint Maszahiro.

Kiscica korában Kóta még egy gigantikus óriásnak érezte Maszahirót, de most már csak egy kisfiú számára.

– Két zshivány lakik ebben a házban.

Akkoriban anyu egyre gyakrabban panaszkodott a két rosszcsontra. Maszahiro az iskolába, Hiromi az óvodába kezdett el járni. Telefirkált falak, kiszakadt rizspapír ajtók és ablakok{34}. Hiába papírozatták újra és újra, a gyerekek rögvest beletenyerelek. Egy idő után már hagyták úgy, ahogy van.

Maszahirót egyre gyakrabban kezdték el bátyónak vagy nagytesónak hívni. Általában fegyelmező céllal, hogy „egy bátyó nem mond ilyet”, vagy „egy nagytesó nem csinál olyat”. Maszahiro pont ezért nem szerette, hogy ő az idősebb.

– Bezzeg Hirominak mindent szabad, mert ő nem nagytesó! Ez így igazságtalan!

A szülők jogosnak vélték Maszahiro észrevételét.

– Rendben, akkor Hiromi is legyen mostantól nagytesó.

– Nem is lehet igazi nagytesó, mert nincs öccse – duzzogott tovább Maszahiro, nem tetszett neki anyu legújabb felvetése.

– De itt van neki Kóta – vigasztalta tovább anyu.

Na, álljon csak meg a menet – akadt ki Kóta. – Akárhogy is nézzük, én vagyok a nagyobb. Előbb születtem meg Hirominál, ráadásul már felnőtt vagyok, ő pedig még gyerek. Ez így nem lesz jó – tiltakozott Kóta, de a macskanyávogást nem értették meg az emberek.

– Hiromi, akkor te vagy Kóta bátyja. Mostantól te is nagytesó leszel, rendben?

– Rendben!

Nincs rendben semmi! – Kóta tiltakozását másodszor is ejtették.

Törődj bele, az emberek nem értik a macskák nyelvét – vigasztalta őt hahotázva Diana. – Olyan nagytesó kell, hogy legyél, hogy Kóta felnézzen rád!

Kóta megsértődött, mert apu még rá is tett egy lapáttal. Hogy nézzen fel rá, mikor ő mindenben jobb Hirominál, akár a futásról, akár az ugrálásról legyen is szó.

– Maszahiro, Hiromi, gyertek ide, pakoljatok el gyorsan! Már mindketten nagytesók vagytok, meg tudjátok csinálni, ugye?

Hatásos lehet ez a bátyós szerepjáték, mindketten duzzogás nélkül pakolták el a szanaszét heverő játékokat, könyveket a szobában.

Lényeg a lényeg, így lett Kóta a harmadik fivér a Szakuraba családban, a legkisebb tesó.

*

Azóta azért már nőtt egy keveset – morogta Kóta Hiromit látván, aki most, az ebéd előtt kelt ki végre az ágyából.

Apunál is, de az önálló családot alapítva elköltöző Maszahirónál is nagyobbra nőtt meg.

Hiromi „Jó reggelt!”-jére anyu egy „Már dél van” -nal válaszolt.

A fridsider felé útközben Kóta kapott egy fejkavarást, majd Hiromi közvetlenül a tejesflakontól kezdett jóízűen hörpinteni a hús tejből.

– Mondom mindig, hogy ne úgy! Töltsd ki pohárba!

– Nem mindegy? Úgyis megiszom mind.

Ahogy jelezte, mind megitta azonnal. Az üres flakont kiöblítette, majd összehajtva betette a háztartási szelektív hulladékgyűjtőbe.

Hahó, üres a hátad, bátyóka!

Kóta felkelt a fotelból és felszaladt gyorsan Hiromi hátára.

– Áu! Ez fáj! – Hiába visít fel, Kóta már Hiromi vállán csücsül. – A hátamba vajtad a körmödet, Kóta. Figyelj már egy kicsit, hé!

Milyen butaságokat hordasz itt össze? A körmöm nélkül nem is tudnék felmászni rád.

A magasból teljesen más látkép tárulkozott elé. Épp a leveleket és szórólapokat szortírozta anyu a mélyben, az étkezőasztalnál. Jókedvűen kacagott rajtuk.

– Ez már hagyomány, naponta legalább egyszer fel kell másznia a hátadra.

– Kóta kicsi kora óta szeret felmászni. Régen apu hátát mászta meg állandóan.

Hoppá, van itt egy aprócska félreértés! – Kóta Hiromi feje tetejére tenyerelve berzenkedett nyávvogva.

Tisztázzunk valamit. A „kicsi kora óta” itt csupán annyit jelent, hogy Maszahiro és Hiromi még kicsi volt, de nem úgy Kóta. Kóta már akkor felnőtt volt, amikor apu hátára mászott fel rendszeresen.

– Rejtély, hogy vajon miért alakult ki nála ez a szokás.

– Nem Dianától tanulta, az biztos. Diana nem csinált ilyet.

Kóta csendben megjegyzi, hogy egyrészt nem szokásról van szó, mert mindig tudatosan mászik fel saját elhatározásából, másrészt az indok pedig Hiromi (és Maszahiro).

Nem érti, hogy lehet, hogy ők már elfelejtették, miért kell minduntalan felmásznia.

Mindez arra az időszakra vezethető vissza, amikor Kóta zokon vette, hogy ő lett a legkisebb fivér a családban.

Akkoriban a két nagyobbik testvér azon versengett, hogy kit vesz fel apu a nyakába. Apu csak egy volt, aki idővel elfáradt, és egyikőjüket sem vette fel. A gyerekek sokáig nyafogtak, mire ismét erőt vett magán és folytatódott tovább a játék.

A játékszabályokat megismerte Kóta is. Az nyer, aki ráteszi apu feje búbjára a kezét.

Ez érthető is, hiszen ez annyit jelent, hogy ő a főgóré, mert elérte a legmagasabb

pontot.

Kóta úgy gondolta, passzív hozzáállással nem érhető el kellő eredmény. Nem nyafogni kell, hogy felvegyen végre apu, hanem fel kell mászni rá, az az igazi!

Vigyázz, kész, rajt! Kóta végigfutott apu hátán, és elérte körmével a feje búbját. Apu egy hangos jajgatással ünnepelte az új bajnokot. A gyerekek elismerő szemekkel bámulták a káprázatos teljesítményt.

Miután Maszahiro nagyobbra nőtt, mint apu, a megfelelő tisztelet és elismerés elnyeréséhez az új magaslatokat is meg kellett másznia. Én vagyok a legmagasabb, vagyis én vagyok a főgóré.

Pár év múlva Hiromi lett az új hegycsúcs. Maszahiro valószínűleg értette a játékszabályokat, hogy a legmagasabb pont a nyerő, ezért sajnálkozott is, amikor Kóta már nem az ő hátára akart felmászni.

– Elég már, szállj le rólam, nehéz vagy!

Hiromi le akarta venni a hátáról, de Kóta nem engedte. Hopp – leszökkent könnyedén a padlóra.

Anyu tapsolt, annyira tetszett neki a mutatvány.

– Senki sem gondolná, hogy már húszéves.

Simogatóak voltak számára az elismerő szavak. Kóta nem érezte a korát.

– Mi legyen az ebéddel? Eszel a suliban?

– Nem. Harapnék valamit, ha lehet.

– Udon{35} jó lesz?

– Bármilyen jó.

Anyu felállt főzni, a felszabadult székre ült le Hiromi. Elkezdte lapozgatni az étkezőn maradt újságot.

Na lássuk, mi hír van ma! – pattant föl az asztalra Kóta is. Hiromi elé ült le, az újság szélére.

Te csak nézd a hátamat! Nem árt, ha a gyönyörű, tigrismintás szürke bundámon pihenteted a szemed. Meg is érintheted a puha szőrömet, ha nagyon akarod.

– *Miért mindig oda ülsz, amit épp olvasni szeretnék?*

– *Emlékszel? Diana is pont ugyanezt csinálta.*

Anyu keze alatt a kés még nosztalgiázás közben sem pihent; apró darabokra vágta a zöldségeket. Érezni lehetett a friss illatot, de a macskák nincsenek oda a metélőhagymáért.

Diana tanította meg neki, hogy a macskák óvakodjanak a metélőhagymától, mert gyomorgörcsöt okoz.

Percek múlva a dashi{36} finom aromáját érezték mindhárman. Két forró udonos tészta érkezett az étkezőasztalra.

– Jó étvágyat!

Egyet maga elé, egyet Hiromi elé rakott anyu.

Az újságolvasást hátrahagyva Kóta összegömbölyödve foglalt helyet Hiromi combján. Hiromi a bal kezét Kóta hátára helyezte, hogy ne veszítse el egyensúlyát.

– Ez is valami régi szokás, emlékszem.

Anyu kuncogva mutat rá Kótára.

Még hogy szokás? – Kóta kikelt magából. Anyu kérte meg még hajdanán, hogy segítsen Hirominak az étkezésben.

Ez akkor volt, mikor Hirominak végre kinőttek a tejfogai. Egy alacsony kisasztalon és gyerekszéken gyakorolták az evést, de Hiromi nem tudott egy percet sem egyhelyben ülni, mindig elszaladt valamerre. Megunva a fogócskát, anyu megkérte Kótát, hogy üljön az ölébe.

– Látod, kedvesem, még Kóta is itt van melletted, egyél csak szépen!

Az ötlet bevált. Csecsemő kora óta Hiromi mellett mindig ott volt Kóta.

Elválaszthatatlanok voltak, immár evés közben is.

Mikor megunta a majszolást, anyu megengedte, hogy egy kicsit játsszon Kótával. Ezzel tudta elérni, hogy Hiromi már nem állt fel az asztal mellől annyiszor.

Elég tragikomikusnak tartotta, hogy a kisebbik nagytesó még enni sem bír nélküle, de azért segített neki. Elvégre a családtagok azért vannak, hogy támogassák egymást bármilyen helyzetben.

Ahogy az évek során Hiromi átült a rendes székre, a nagy étkezőasztalhoz, valahogy abbamaradt ez a hagyomány. De később meggondolta magát, mert úgy érezte, nem volt szép dolog abbahagyni eme nemes feladatot. Folytatta tehát a missziót, elvégre anyu kérése parancs.

– Nem kényelmetlen?

– Nem annyira, már megszoktam. Kóta is idős már, biztos szüksége van egy kis szeretetre, azért ül az ölembe.

Te nem tudsz enni nélkülem, kisbátyókám!

De nem túl illedelmes félkézzel enni. Valamit ki kellene találni.

Anyu mindig ezt mondja, de semmilyen konkrét megoldást nem talált ki eddig. Hiromi ma is félkézzel étkezik, ahogy mindig. Az is mindennapos, hogy a végén – miután felszabadult a jobb keze – megvakargatta vele Kóta nyakát.

Jól csinálod, egy kicsit arrébb, jobbra. Igen, azaz!

– *Lassan elindulok.*

Hiromi lerakta az öléből Kótát a földre, és felállt. Anyu szólt, hogy várjon egy kicsit.

– Tessék, ez neked jött. – Egy halom postát nyomott a kezébe, azokat, amiket az ebéd előtt válogatott szét.

– Mostanában sok leveled jön.

– Mindenféle állásbörze meg szeminárium. Sok helyre regisztráltam.

Az első levelet megnézve összeráncolta a homlokát.

– Ez nem kell, valami szórólap egy szépségszalonból.

– Már megint?

Anyu megmondta előre, hogy a Hiromi név lányos. Máig gyakran kap szegény nőknek szóló promóciós anyagokat.

– Emlékszem, a Szeidzsín-sikire{37} is rengeteg női kimonós cégtől kaptál levelet.

– Nem tudom, honnan szerzik be az adatokat, de legalább megnézhetnék, hogy nő-e vagy férfi az illető. Biztos csak a név alapján küldözgetik ezeket. Dobd ki légszti! – Hiromi visszaadta anyunak a szépségszalonos küldeményt.

– Nézd, ezen van egy engedményre jogosító kupon is. Felhasználhatom? Add nekem!

– Persze, menj csak el, megérdemled! Simíttasd ki a ráncaidat!

– Vajon kisimulnak?

Anyu széthúzta két oldalra az arcát, hogy eltűnjenek a ráncai.

– Szép név a Hiromi, de ezek a tévedések azért még mindig fel tudnak bosszantani.

Anyu elengedte ujjával az arcát és Hiromira mosolygott.

– Szereted a neved?

– Igen, nem rossz.

– Mondd el apádnak is, örülni fog!

Kóta is egyetértett anyu javaslatával. Mondd el neki, örülni fog!

Hiromi elhagyva a konyhát a folyosóról szólt vissza, hogy majd.

*

– Utálom ezt a nevet, hogy Hiromi!

Az általános iskolába kezdett el járni, amikor kijelentette.

Az első nap, a névsorolvasáskor az osztályfőnök azt hitte, kislány.

Úgy olvasta fel a nevét, hogy Szakuraba Hiromi-csan{38} – majd az ezutáni mentegetőzés csak rontott a szituáción.

– Elnézést, azt hittem, kislány vagy, annyira szép hosszúak a szempilláid.

Több se kellett a többieknek, mindenki Hiromi-csannak kezdte el csúfolni fiú létére. Nagyon meg lett bántva az iskola első napján.

Hirominál talán csak apu lelke sínylette meg a dolgot jobban.

– Utálom a nevemet!

Akárhányszor mondta Hiromi, apu mindig majdnem sírt. Amikor megszületett, egy kő-papír-ollóval dőlt el, hogy az apu által kitalált Hiromi lesz az új jövevény neve.

– Ne mondj ilyet, szép neved van! Anyádtól is van benne egy betű.

Anyu neve Akemi. A nagyobbik gyerek Maszahiro apu nevéből – az ő neve Kazumasza volt – a masza részt kapta meg. Úgy gondolta, hogy a második gyerek nevében legyen folytonosság a testvérével – így jött a hiro (avagy másképp kiejtve a kó) – amit az anyu nevének mi részével kombinált. Így lett Hiromi.

Örült, hogy rátalált egy olyan névre, ami illeszkedik a családtagok nevéhez, ráadásul – mivel még nem tudták a kisbaba nemét – kapóra jött, hogy adható lánynak és fiúnak egyaránt.

– Adhattad volna az Akihiro vagy Hiroaki nevet is, ha már fiú.

Anyu vigyorogva vetette föl az egyéb, fiús neveket ugyanazon logika{39} alapján.

– De miért nem jutott az eszembe a Josihiro{40}, még az is jobb lett volna.

– Ne bánkódj miatta, jó nevet választottál! – Anyu próbálta vigasztalni. – A szülőktől egy darab és a testvérétől is egy. Teljesen logikus, szép név. Szerintem nagyon jó választás.

– Nem jó! Nem szeretem! – szólt közbe Hiromi. Hiába magyarázták az etimológiát, nem tetszett neki és kész.

– Jobban tetszik a Kóta! Én akarok Kóta lenni!

Kóta meglepődött. Nem számított rá, hogy ő is belekeveredik a vitába.

– Kóta legalább fiús név. Anyu, ugye te a Kóta nevet akartad nekem adni?

Apu nem bírta már tovább hallgatni, kiment a szobából.

– Szegény apu, most nagyon kiakasztottad.

Maszahiro is bekapcsolódott. Hiromi is látta, hogy apunak fájdalmat okozott a kirohanásával, ezért próbált visszavenni tüzes hangulatából, de a bátyja öntött egy kis olajat rá.

– Hiromi egy rossz gyerek!

– Nem vagyok rossz!

Kezdődött megint.

– Nevet cserélek Kótával!

– Nem lehet – Anyu nem engedte a névcserét. – Gondolj bele, már hat éve a cicánk neve Kóta. Nem veheted el tőle csak úgy!

– De elvehetem, Kóta csak egy cica, neki mindegy!

– Nem szeretlek, amikor így beszélsz. Kóta családtag. Attól, hogy egy cica, még nem tehetsz meg vele

bármit.

A „nem szeretlek” anyutól megviselte Hiromit. Nem szólt már többet. Kóta lentről figyelte, de ő elfordította az arcát. Szeme könnyekkel volt tele.

Anyu egy kicsit megsajnálta, és felvette az ölébe Hiromit.

– Kótát már hat éve Kótának hívja mindenki. Szeretettel szólították a nevét, ezért ő biztos nem szeretne megválni tőle. Ugye érted?

Hiromi úgy tett durcásan, mintha nem értené még mindig.

– A te nevedet is hat éven át töltöttük meg sok-sok szeretettel. A Hiromi névvel együtt te ezt a rengeteg szeretetet is el akarod dobni?

Anyu nem volt valami jó színész, de az imitált – és nagyon mesterkélte – sírásától Hiromi visszahőkölt.

– Nem ezt akarom! – kiáltotta kissé zavarodottan.

Nem fogadta el egészen, de legalább már próbált megbékélni a nevével. Elsősorban azért, mert anyut nem akarta megríkatni.

Mekkora melodráma egy név miatt – nevette ki őket az orrával Kóta.

Diana viszont értette, hogy mire ez a nagy felhajtás.

Az embereknek nagyon fontos a név. Az én Diana nevem esetében is nagy felfordulás volt anyu és apu között.

Diana még Maszahiro születése előtt szegődött

a Szakuraba családhoz.

Akkor is kő-papír-ollóval dőlt el a névadás.

A Diana az Anne otthonra talál{41} című regény egyik főhőse, Anne barátnője. Anyu egyik kedvenc könyve.

Apu más nevet akart adni eredetileg. Furama, vagy valami ilyesmi. Furcsa név volt, az biztos.

Állítólag a nászúton szálltak meg ebben a Furama nevű külföldi szállodában.

Apu közvetlenül a nászút után kapta meg egy ismerősétől Dianát.

Az esküvő és nászút emlékeit szerette volna ilyen módon megőrizni, de anyu csak annyira emlékszik vissza a szállodából, hogy nem találta a kulcsot és kizárta magát a szobából. Nem egy olyan emlék, amit feltétlenül meg akart volna őrizni magának. Ezért vetette be a Diana nevet alternatívaként és szerencsére megnyerte a kő-papír-ollót.

Mindig is romantikus típus volt apu.

Valóban, Hiromi névadása is a túltengő romantika miatt csúszott egy kicsit félre.

Aznap este apu lehajtott fővel búslakodva ment be Hiromi szobájába. Igen nehezen kezdett bele, komor hangon így szólt:

– Hiromi, kedves fiam. Most azonnal nem tudsz nevet változtatni, de van egy lehetőség. Ha egyszer nagykorú leszel, és még mindig nem szereted a nevedet, te magad indítványozhatod a névcserét a bíróságon. Ha megadják az engedélyt, lehet új neved. Most még nem lehet, de később már igen. Sajnálom, ha nem tetszik, de van remény. Várnod kell egy kicsit, rendben?

Az ágy végén fekvő Kóta megpiszkálta orrával Hiromi talpát.

*Tudom, hogy ébren vagy, mondd el apunak, hogy nem akarod már a névcserét!
Nem nagy ügy, hogy az osztálytársaid kinevettek, téged sem érdekel már igazán.*

Hiromi próbálta elpiszkálni Kóta fejét a lábával, vagyis biztos ébren volt, de apu felé próbálta azt színlelni, hogy már alszik.

A még később is néha kiújuló névmizéria az egyik nyári szünetben végleg megoldódott. Az unokatestvérük, Szacuki jött át hozzájuk vendégségbe.

Szacuki első éves volt a középiskolában. Szép és kedves lány, akit szívébe zárt a Szakuraba család minden tagja.

Természetesen Maszahiro és Hiromi között nagy rivalizálás volt Szacuki kegyeiért. Próbálták minél jobb oldalukat mutatni, ami gyakran torkollott verekezésbe.

Lényegtelen, hogy milyen apropóból, de Maszahiro szemére hányta az öccsének, hogy mennyire gyerekesen reagál arra, ha a nevével csúfolják.

– Annyira kínos, hogy még mindig azon rágódsz, hogy az első nap lánynak hitt az osztályfőnököd!

Hiromi a pipától és a szégyentől elvörösödött, majd indult is a harc. Ütötték-vágták egymást.

Szacuki jött kibékíteni őket. Szép sorjában meghallgatta őket, majd ezután Hiromihoz fordult.

– Hiromi, te tényleg nem szereted a nevedet?

Bólintott, hogy nem.

– Mert ez olyan lányos név. Folyton kinevetnek miatta.

– Én szeretem a Hiromi nevet. – Majd Szacuki szégyenlősen elmosolyodott. – Elárulom, hogy az oviban volt egy szerelmem. Ő volt az első fiú, akit megszerettem. Más kandzsival írták, de Hiromi volt a neve. Azóta is kedvelem ezt a nevet.

Hiromi számára ez volt a non plus ultra, névkomplexusát azonnal el is temette.

Szacuki első óvodai szerelmét úgy jellemezte, hogy egy jóképű, okos fiú volt. Ez volt a hab a tortán, Hiromi még a csillagokat is megjárta.

– Ne értsd félre, Szacuki nem téged szeret, hanem csupán egy névrokonodat szerette réges-régen, ráadásul nem is volt Hiromi, más betűkkel írták a nevét!

Maszahiro kardoskodott még, de Hiromit már nem érdekelte a körítés, teljes mértékben meg volt elégedve a nevével.

– Megmenekültünk az átoktól, köszönjük Szacuki!

– Anyu imába foglalta a nevét, nagyon hálás volt. – Az osztálytársai csúfolták őt a neve miatt. Nagyon érzékenyen érinthette, mert már hónapok óta nyüglődik emiatt. Apu meg depressziós lett, mert ő volt a névadó.

– Hát akkor kérj bocsánatot az apukádtól, rendben?

Szacuki ráparancsolt Hiromira, hogy kérjen elnézést, de ő csak annyit mondott, hogy majd, és gyorsan eliszkolt.

Azóta sem panaszkodik Hiromi a nevére. Nem is próbálja kicserélni a nevét Kótával.

Az új félévben már nem csúfolták többé a többiek. Eddig is csak azért heccelték, mert mindig túlreagálta, ami vicces volt. Miután már nem vette a lapot, a többiek megunták.

Szacuki egy igazi angyal Hiromi számára, aki segített rehabilitálni saját nevét. És persze apu is hálával tartozik neki, mivel őt talán még jobban nyomasztotta a névkérdés.

Szacuki a következő év nyarán megmentette Kótát is.

Abban az évben baljósan kezdődött Hiromi nyári szünete.

Elpusztult a nyúl, amit az iskolában gondoztak közösen. Pont akkor, amikor Hiromi osztálya volt a soron, ők következtek volna a gondozásban.

Beosztották, hogy ki mit hoz majd neki, Hiromi is csomagolt neki répát és káposztát. Szép tisztán tartották a ketrecét, szinte versengtek érte, ki takaríthatja ki legközelebb.

A jól tartott és szeretett nyuszi az egyik reggel hirtelen megdöglött. Az egész iskola gyászolta, de Hiromi osztálya különösen szomorú volt az eset miatt.

– Anyu, mi az, hogy élettartam? – Hazatérve az iskolából Hiromi ezt a kérdést tette fel anyunak.

Egyik délután az osztály összeült és próbálták kideríteni, mi lehetett az oka a

nyúl halálának, mire az osztályfőnök elmondta nekik, hogy eddig tartott az élettartama, nem tehet róla senki.

Idős volt, várható volt, így kellett lennie.

Hiromi egyrészt megnyugodott, hogy nem ők követtek el valami fatális hibát, de szöveget ütött a fejében az élettartam szó.

Anyu nehezen tudta elmagyarázni a szó igazi értelmét úgy, hogy ne okozzon álmatlan éjszakákat Hirominak, kereste a szavakat. A lassan serdülőkorba lépő Maszahiro viszont elég nyersen lökte oda a választ:

– Az élettartam az élettartam. Ha eljön az ideje, mindenki meghal. Világos?

Maszahiro már túl van rajta, de kicsit régebben még ő volt az, aki esténként pityergve jött át, hogy „anyu, apu, ugye ti nem haltok meg soha?”.

Szándékosan akart ráijeszteni a testvéreire.

– Nem csak a nyulak, Kóta és Diana is egyszer meg fognak halni, és még...

– Maszahiro!

Anyu mérgesen vágott közbe, és kergette ki Maszahirót a szobából. Nem akarta, hogy Hiromi meghallja a mondat folytatását. „Apu és anyu is” – folytatta volna, ha nem állítja le.

Hirominak már ennyi is bőven elég volt. Lesokkolta, hogy Kóta és Diana is elpusztulnak egyszer úgy, mint az iskolai nyuszi.

– Nem igaz! – Hiromi elkezdett bömbölni. Úgy, mint csecsemő korában utoljára.

– Kóta! Ne halj meg! Diana! Te sem! Nem engedem!

Nem azért említette Kótát előbb, mert Dianát kevésbé szereti. Csupán azért, mert Hiromi és Kóta között különlegesen szoros volt a kapcsolat. Majdnem egyszerre születtek, együtt nőttek fel. Kisbaba kora óta együtt aludtak és együtt ettek. Ember és macska, de szinte testvérek voltak. Ki ne sírná el magát, ha hirtelen azt mondják, hogy meg fog halni a testvére?

Ez azért nem volt szép dolog Maszahiro részéről – gondolta magában Kóta is.

Nemtetszése jeléül ide-oda hadonászott a farkával.

– Nincs semmi baj! Diana is, Kóta is még nagyon-nagyon sokáig fognak élni egészségesen. Nem kell aggódni, ne sírj!

Anyu próbálta megnyugtatni Hiromit, de nem tudta. Végül a kimerültség oldotta meg ideiglenesen a helyzetet. Hiromi kifáradva, rekedten, karikásra sírt szemekkel hagyta abba a sírást.

A sírás nem oldott meg semmit. Hiromi rettegett még a gondolattól is, hogy egyszer majd Kóta és Diana elhagyja őt. Sehogy sem tudta megemészteni. Ilyen letargikus hangulatban kezdődött el a nyári vakáció.

Olykor alvás közben, álmában is rátört a sírás. Kóta az éjszakai őrjárat során többször is lenyalta arcáról a könnyeket.

Figyelsz? Diana! – Kóta megszólította Dianát a nappaliban, az éj közepén. – Mi nem élhetünk tovább, mint Hiromi? Ha akár csak egy nappal is tovább élénk, mint ő, Hirominak nem lenne miért szomorkodnia.

Diana szerint sajnos nem.

Az emberek – ha nem jön közbe valami – akár száz évig is élnek. Sosem hallottam olyan macskáról, ami ilyen sokáig élt volna.

Nem tudunk valamit kitalálni? Még sosem láttam ennyire letörtnek...

A két cica sokszor tartott kupaktanácsot éjjelente, próbáltak valamilyen gyógyírt találni Hiromi keserűségére. Ekkortájt, vagyis a nyári szünet elején látogatta őket meg Szacuki.

Hiromi nagyon örült, hogy ismét meglátogatta szeretett unokatestvére, látszólag visszatért az életkedve, de nem tudta a fejéből elűzni gyászosan sötét gondolatait. Szinte állandóan sóhajtozott...

Szacuki a két nagyobbik testvérnek segített megírni a házfeladatot.

Hiromi nem nagyon haladt, mert folyton máson járt az esze. Nagyokat sóhajtozott közben.

– Mi a baj?

Szacuki kérdésére Hiromi könnyekkel válaszolt. Úgy tűnt, mintha a szempillái – melyeket a tavalyi tanév kezdetén az osztályfőnök lányosan hosszúnak nevezett az első tanítási napon – kiszívnák a könnyecskéket szeméből.

Hiromi elmesélte, hogy elpusztult a nyúl, amit gondoztak. Maszahiro kényelmetlenül érezte magát a folytatás miatt. Hiromi korrekt volt, nem tért ki bátyja rosszindulatú megjegyzésére.

– Ugye Kóta és Diana is meghalnak egyszer?

– Hát..., talán igen, de... – Szacuki hirtelen nem tudta, hogyan válaszoljon. Ő is csak egy tizennégy éves kislány volt, túl nagy kérdés volt számára is. – Mivel Kóta és Diana is macska...

Mivel macska? Mi a folytatás? Kótát nagyon érdekelte a folytatás. Diana is hallgatózott.

– ...úgy tudom, a macskák tíz év után átváltoznak. De lehet, hogy csak húsz év után...

Szacuki elkezdett gondolkodni, hogy vajon tíz-e vagy húsz, de feladta.

– Mindegy, nem emlékszem pontosan. De nem is ez a lényeg. Szellem válik abból a macskából, amelyik sok-sok évet tölt az emberrel.

– Tudom, hallottam – Maszahiro motyogott igenlően. – Nekomata{42} lesz belőle, kétfelé válik a farka.

– Igen, úgy van – bólogatott Szacuki. Örült, hogy Maszahiro veszi a lapot.

Hiromi még nem teljesen értette, miről is van szó.

– Ha nekomata lesz, nem hal meg?

– Szerintem nem, mert a szellemek nem szoktak meghalni.

A nagy sötétségben végre megcsillant egy reménysugár.

– Lehet nekomata Kótából és Dianából is?

– Diana már tizennégy éves, elég sokáig élt már. Simán van rá esély.

Szacuki ránézett Maszahíróra, hátha hozzáfűz valamit, de inkább a házifeladatot írta tovább. Ezúttal rendes volt, nem mondta azt sem, hogy nincsenek is szellemek.

– Hurrá! – Hiromi egy szívből jövő, óriási vigyorral kurjantott föl.

Nekomata lesz Kóta és Diana és ezzel minden megoldódik! Szuper!

Hogyan lehet egy macskából nekomata? Csak sokáig kell élni és ennyi?

Diana szerint biztos, hogy kell hozzá adminisztráció is, az mindenhez kell manapság.

Az emberek mindent le szoktak papírozni. Ha megszületnek, ha meghalnak, vagy ha házasodnak. Akkor is, amikor Maszahiro és Hiromi megszülettek, elmentek a papírokkal a hivatalba.

Való igaz – Kótának is rémlett valami. Tavaly, amikor Hiromi nevet akart változtatni és este bejött apu a szobába. Valami olyasmit mondott, hogy el kell menni a bíróságra és kérvényezni a név megváltoztatását. De hogy kell kérvényezni, mi az, hogy adminisztráció? Mit kell hozzá csinálni konkrétan?

Hivatalos nyomtatvány. Az kell hozzá.

Diana biztos volt benne, hogy rátalált a dolog nyitjára.

Maszahiro és Kóta esetében is apu és anyu egy nyomtatványt töltött ki. A lényeg a pecsét{43}.

Mit csináljunk, a macskák nem tudnak írni.

De pecsételni talán tudunk.

De hol szerezzük be a megfelelő pecsétet?

A pecsét beszerzése lett az igazi megoldandó kérdés.

Diana ezt már nem élhette meg.

*

– Hazaértem, sziasztok!

– Pont jókor.

Az egyetemről hazaérő Hiromi anyutól feladatot kapott.

– Elmennél bevásárolni?

Arckifejezése alapján Hiromi nem volt elragadtatva az ötlettől.

– Miért nem írsz rám ilyenkor? Meg is csörgethettél volna.

– Mert csak most vettem észre, hogy elfelejtettem pár dolgot megvenni.

– Jól van, jól van! Elmegyek, mi kell?

A zúgolódás ellenére Hiromi mindig segít anyunak, ahogy most is.

– Rákos halpástétom.

Vagy úgy. Hiromi rögvest értett mindent.

– Ma van az évforduló.

– Igen.

A rákos halpástétom Diana kedvence volt. Hiromi negyedikes volt az általános iskolában, amikor elpusztult.

A zord tél közepén, de aznap egy kicsit enyhébb idő volt, amikor hirtelen elbúcsúzott.

– Eltelt tíz év.

– Sokáig élt, tizenhat évesen ment el.

– Majdnem lehetett volna nekomata, csak pár év kellett volna hozzá.

Anyu és Hiromi egymásra néztek és elkezdtek kuncogni.

Nekomata! Az ám! – Kótát is felvillanyozta a téma. – Majd én!

Kóta felszaladt Hiromi hátán, mire Hiromi a fájdalomtól behúzta a nyakát. A behúzott nyakára támaszkodott két mellső lábával.

– Ne most, mennem kell vásárolni!

Megpróbálta levenni a hátáról, de Kóta kikerülve Hiromi kezét fogta magát és lehuppant egyenesen a padlóra. Hiromi lábához dörgölözött, egy kis cirógatásért kuncsorogva. Hiromi nevetve vakargatta meg a nyakát.

– Te meg már huszonegy éves vagy. Mikor változol át már végre?

Egyet se izgulj, tesó. Szegény Dianának nem sikerült, de én már rátaláltam a pecsétre.

Hiromi egy pénztárcával a kezében készült elindulni, de anyu utána szólt, hogy „ha már úgylis”. Anyu gyakran használja ezt a kifejezést elindulás előtt.

– Ha már úgylis mész, váltsd ki az öltönyödet is!

– Elvitted a tisztítóba? Kösz!

Hiromi mostanában rengeteg meghallgatásra és állásbörzére jár, gyakran kell öltönyben mennie az egyetemre.

– És siess a vásárlással, amint megjön apu, vacsorázunk!

– Értettem, főnökasszony, ahogy parancsolja!

Hiromi anyuval viccelődve indult el felvenni a cipőjét. Kóta kikísérte az ajtóig.

Közben vásárlási tanácsot is adott: Ne téveszd el, Diana a sótlan változatot

szerette!

– Mi az, Kóta, te is kérsz valamit?

A jótanácsért cserébe Kóta is kapott egy kis szárított halat sajttal.

*

A születése óta gyengébb egyik szeme egyszeriben zavaros lett, majd röviddel utána már semmit nem látott vele. Diana másik, megmaradt szemének látása is rohamosan romlott. Az evésen és WC-n kívül nemigen akart már megmozdulni, mert félt a balesettől.

Elment az étvágya, amitől a gyönyörűen csillogó bundája kifakult és hullani kezdett. Hirtelen vénült meg.

Az állatorvos két szót többször is megismételt: öregség és élettartam. Eljött tehát az idő.

Sajnálom, de belőlem már nem lesz nekomata.

A bizonytalanul kullogó Diana valóban sajnálta a dolgot. Nem jöttek rá végül, honnan lehet beszerezni a hivatalos pecsétet.

Kóta látta, hogy Diana kifutott az időből, ütött az órája és nem tehet ellene semmit.

Dianából nem lesz nekomata, nem adatott meg neki, ennyi csupán.

A macskák elfogadják a végzetet.

Lehet, Hiromi sokat fog sírni miattam.

Semmi baj, ott leszek mellette.

Rendben, figyelj majd rá.

Zimankós hideg napok követték egymást abban az évben. De aznap, amikor Diana elment, valamiért kisütött a nap. Egy pillanatra megenyhült a zord tél, mintha szabadságot vett volna ki egy napra.

Dianát körülvette az egész család.

Kóta, remélem, neked sikerülni fog. – Ez volt az utolsó lehelete.

Hiromi rengeteget sírt és nem evett egy teljes napig, de másnap bepótolta.

Rendbe fog jönni a lelke, csak egyen sokat és aludjon.

Az evés és alvás a fejlődés titka. Minden egyes étkezés, minden egyes éjszaka.

Ha fejlődik, akkor nagyobb és erősebb lesz. Minél nagyobb valaki, annál több szomorúságot tud befogadni.

Hiányzott neki Diana, de nem sírt. Hiányzott Diana, de már tudott nevetni.

Éjjel azért néha könnyes volt a szeme álmában.

Kóta lenyalta a sós vizet az arcáról.

Ne búslakodj, itt vagyok neked én. Nekomata leszek és örökké élek. Én foglak majd búcsúztatni.

Ezt szerette volna Diana is, ez volt az utolsó óhaja.

Csak az a fránya pecsét a nyomtatványhoz. Hol van a hivatalos pecsét, a cicapecsét.

A pecsét meglett, még hozzá elég egyszerűen.

– Elnézést, kérhetnék egy pecsétet?

Gyakran halljuk ezt a kérdést a csomagkihordóktól, postásoktól.

Anyu ilyenkor előveszi a pecsétet, rányomja a papírra, majd átveszi a küldeményt. Ez mindenhol így megy, megszokott látvány Kóta számára is.

De aznap anyu nem találta a pecsétjét, elrakhatta valamerre.

Következőképp kérdezett vissza a postás kérdésére:

– Most nem találom, de jó lesz az ujjlenyomat is?

– Igen, persze.

Anyu erre beszínezte a mutatóujját, és rányomta azt a papírra.

Kóta mindent látott, az elejétől a végéig.

Hihetetlen. Ilyen közel volt a megoldás.

A cicabélyeg itt volt velünk a születésünk óta!

Innentől kezdve már csak gyakorolni kell a pecsételést. Anyuval néha előfordul, hogy rossz helyen pecsétel vagy elmaszatolja azt. Ilyenkor újra kell pecsételnie.

Az ilyen hibákat elkerülendő, gyakorolni kell a cicapecsételést.

Kóta elkezdett gyakorolni.

Ha anyu kint hagyta a bélyegzőpárnát, Kóta gyakorolt. Ha apu az újévi üdvözlőlapokat pecsételte le, Kóta ott termett, és gyakorolt. Fogta a mancsát, és pirossal telepecsételte vele a lapokat.

– Kóta! Mit csinálsz?!

Apu mérgében felordított, de hamar lenyugodott, mert anyu ott termett, és a piros cicamancs pöttyökből rajzolt egy virágcsokrot neki.

Hiromi iskolai festéke, lecsöppent ketchup, maradék szójaszósz, bármi megtette, ha a gyakorlásról volt szó.

Már csak a hivatalos nyomtatvány kell hozzá.

Anyu szokta kiválogatni a leveleket, biztos szól majd, hogy „Tessék, Kóta, ez neked jött”, mikor megérkezik

a dokumentum.

*

Hiromi sok állásinterjúra ment el, míg végül egy országos utazási irodától megkapta a kívánt munkalehetőséget.

Az egyetemi diákszervezet útjait ő szervezte le rendszeresen. Eközben kapott kedvet az utazásszervezéshez.

Mikor megjött az értesítés, hogy felvették, szerényen megünnepelték otthon a dolgot. Még Diana is kapott egy kis rákos halpástétomot a fényképe elé. Kóta pedig szárított marhahúst.

Aznap Maszahiro nem tudott eljönni, de egy másik alkalommal a feleségével együtt jött, és nyakkendőt ajándékozott a friss diplomás öccsének.

Anyu és apu is készült egy kis meglepetéssel. Aputól egy karórát kapott, anyutól egy kerek ruhadarabot.

Hiromi nem tudta megállapítani, mit kapott anyutól.

– Ez micsoda?

– Úgy hívják, hogy szling. Egy táska. Tudod használni? – Anyu felvette a vállára, majd a táska részbe belerakta Kótát. – Eredetileg kisbabáknak lett kitalálva, de macskának is jó lesz. Ezzel felszabadul mindkét kezed.

– Praktikus! – Evés közben Kóta mindig felugrik Hiromi ölébe, aki így fél kézzel kényszerül enni. – Praktikus, de... Ez miért az én ajándékom? Nem Kótának vetted?

– Mindig mondogattam, hogy kellene valami megoldás. Pont jó, nem?

– Nem rossz, persze! Köszí!

Hiromi innentől kezdve ezt a szlinget kezdte el használni evés közben.

– Fura egy macska ez. Felmászik a hátunkra, rajzol, és most már táskás cica is.

Apu megjegyzésére anyu válaszolt viccelődve.

– Várd csak ki a végét, nemsokára két lábon fog sétálgatni.

– Majdnem cicaszörny.

Hirominak tetszett a dolog, megsimogatta Kóta fejét, és duruzsolt a fülébe.

– Jó kis nekomata lesz belőled, meglásd!

Kótának eszébe jutott Szacuki, aki először szólt erről a lehetőségről. Szacukival a család még mindig tartja a kapcsolatot, rendszeresen szoktak vele telefonon beszélni. Egy helyi vállalatnál helyezkedett el, vannak már tanoncai is.

Hónapok múltán ismét beköszöntött a tél, megint megünnepelték Diana évfordulóját és jött egy újabb tavasz.

Hiromi mindennap öltönyben ment dolgozni.

– Sziasztok, elmentem!

A munkába induló fiút anyu megállítja.

– Itt és itt. Nem borotválkoztál meg rendesen.

Rámutat a saját állán, hol maradt borostás Hiromi. Gyorsan visszarohan a mosdóba, hogy az elektromos borotvával végigmenjen a kimaradt helyeken.

Hahó, üres a hátad, bátyó.

Kóta nekikészült az ugrásnak, de Hiromi gyorsan elugrott előle, nem sikerült felszaladnia.

– Ezen ne mássz, ez öltöny! Nem szeretném, hogy kiszakadjon.

Az öltönyt jobban félti, mint a tréningfelsőt vagy pólót.

Sajnálja, hogy ma épp nem tudott felmászni, de három próbálkozásból átlagban kétszer sikerülni szokott.

Nem kellett sok idő, hogy Hiromi már az öltönyén is hagyta Kótát felmászni a

nyakába. Sőt, mostanában már a macskával a vállán szokott borotválkozni is.

– Anyu, holnap szívesen ennék tonkacut{44}. Csinálsz?

– Az egyik őszi nap Hiromi ezzel a kéréssel fordult anyuhoz fél évnyi munkaviszony múltán.

– Hogyhogy? Valami vizsga?

Hiromi nem válogatós, bármit szívesen megeszik. Épp ezért csak akkor vannak ilyen kérései, ha vizsgázik. Általában tonkacut szokott rendelni a vizsga előtti napra.

De már nem diák, miért kellene neki a tonkacu? – Kóta nem érti a dolgot, de rögtön meg is kapta a választ.

– Továbbképzés a munkahelyemen. Le kell vizsgáznom belőle.

Már érti, miért tanult úgy éjszakánként, mint az egyetemen a vizsgaidőszak alatt.

Anyu megcsinálta a kívánt ételt másnapra. Családi összefogással sikerült megfékezni, hogy Kóta a tányéron maradt szósszal pecsétet gyártson.

Hiromi másnap kora reggel ment el írásbelizni.

Egy hónap telt el, mire megjött az értesítő. Anyu vette észre, levélválogatás közben.

– Talán ez az, megjött.

Anyu már nagyon várta Hiromit, hogy hazajöjjön. Odaadta neki a borítékot.

Hiromi kissé izgatottan bontotta fel.

Talán anyu tonkacuja is közrejátszhatott, de a sok tanulás meghozta gyümölcsét. Átment.

A nagy öröm közepette Kótát az érdekelte, nem neki szól-e mégis a dokumentum, és nem kell-e lepecsételnie. Odament kiszimatolni.

– Mi van, Kóta, érdekel téged is?

Engem csak az érdekel, hogy mikor jön meg az enyém.

Hiromi elmagyarázta, mire jó a képesítés.

– Képzeld, ezzel a jogosítvánnyal már külföldre is elkísérhetem a vendégeket.

– Mikor fogsz először repülni?

Anyu érdeklődésére nem tudott válaszolni, mert még ő sem tudta.

– Egy éven belül, talán. De még nem tudom.

A jövő zenéje volt, hogy hova és mikor megy, de Hiromi boldog volt.

Jött megint a tél, Diana évfordulója, közelgett ismét a tavasz.

A tél végén történt az eset.

Hiromi szokás szerint borotválkozott a mosdóban.

Hé, bátyó, a hátad.

Nekirugaszkodás, ugrás, futás és... ajjaj!

Nem tudott felmászni, leesett háttal a padlóra. Hiromi megrökönyödve figyeli a magasból.

Hú, mennyire ciki, így leesni a hátáról... – Kóta gyorsan eliszkolt megszégyenülve.

Ettől a naptól kezdve Kóta már nem mászott fel Hiromi hátára. Akárhányszor próbálkozott, nem ért fel a tetejére.

Más változás is történt. Eddig mindig felpattant az étkezőasztalra, de már ez sem ment olyan könnyedén. Előbb felugrott a székre, majd jött az asztal két lépésben.

Úgy látszik az a bizonyos öregség, ami elkapta Dianát, most Kótát kezdte el üldözni.

Hát ez nem jó jel. Pedig Szacuki azt mondta, az átváltozáshoz húsz évet kell csak várni, én ezzel kalkuláltam.

Kóta huszonhárom éves lett. Nyáron lesz huszonnégy.

Azt hitte, simán nekomata lehet belőle, de nem.

Kótának már nem jön levél.

Pedig annyit gyakorolta a pecsételést.

Nemsokára tavaszodik, de a tél még visszatért egyszer-egyszer. Változó idők jártak, hektikusan váltakoztak a hűvösebb és melegebb napok.

Kóta megfázott, és kötőhártya-gyulladást kapott. Anyu vitte el az állatorvoshoz.

Kapott infúziót is, de az elhúzódó betegség kiszívta belőle az erőt. Érzi már ő is.

Nincs már sok hátra.

Pont ekkor Hiromi megkapta az első turistacsoportját, amit idegenvezetőként elkísérhet.

– Hova mentek?

– Franciaország. Mount-Saint-Michel.

– Juj, milyen jó, mindig is el akartál jutni oda!

Anyu minden színészi tehetségét latba vetve próbálta felvidítani.

– Igen, meg akartam nézni, de... de miért pont most...

– Nem tehetsz mást. Nem utasíthatod vissza azzal, hogy aggódsz a cicád miatt. Nyomban kirúgnak.

Anyu egy csöpögtetővel adagolta Kóta szájába a gyógyszert. Eleinte ellenkezett, de már nem volt annyi ereje sem.

Egyre kevesebb ideje maradt.

– Nem lesz baja, csupán egy hét. Meg fog várni!

Anyu is tudta, hogy nem mond igazat.

Senki sem hiszi el, de én igen. Hiszek magamban.

Hiszem, hogy meg tudom várni Hiromit.

Menj nyugodtan, bátyó. Egy huszonhárom éves macskának nem jelenthet gondot egy hét.

Az elindulás előtt Hiromi hosszasan simogatta Kóta kissé megkopott ezüst bundáját.

Rengetegszer telefonált, mindennap. Reggel is, este is.

Volt olyan is, hogy az éjszaka kellős közepén csörgött a telefon, de anyu egyetlen egyszer sem morgott rá.

– Bevette a gyógyszerét is, bírja még, nem lesz gond.

Maszahiro is meglátogatta egyszer.

– Most látom utoljára.

Éjfélíg maradt vele, hosszasan búcsúzott, majd hazavezetett.

Egy éj, két éj. Hányadik napon járunk vajon...

Édes álmok közeleg, mintha hullámok lennének.

Ha a hullámok elsodornak, tudom, már nem kelek fel.

Nem félek, mert Diana is vár rám.

Mindenki elmegy, apu is, anyu is, Maszahiro is. Még Hiromi is egyszer.

Annyira sajnálom, hogy nem tudok elbúcsúzni Hiromitól. Pedig Szacuki mesélt a nekomatáról. Megpróbáltam, de nem sikerült.

Gyakoroltam a cicapecsétet is.

Csak annyit szerettem volna, hogy egy nappal tovább éljek Hirominál.

De Hiromi már megnőtt. Nagy és erős ember lett, ő a legnagyobb a családban.

Akkora, hogy Kóta nem bír már felmászni rá.

Ezért biztos nem lesz gond.

A nagy és erős test sok szomorúságot tud befogadni.

Álomba ringatnak a hullámok.

Egy nagy kéz simogatja a fejét. Egy vastag ujj csiklandozza a nyakát.
Ugyanazok az ujjak vakargatják a fülét.

Elkezdett dorombolni.

Ne, ne csináld, elég. Ez túl jó, el fogok aludni. Már nem lesz erőm felkelni.

– Kóta – mintha Hiromi hangját hallotta volna!

Hiromi!

Hiromi! Hiromi! Hiromi!

Szép név. Csúfoltak miatta az osztálytársaid? Nagy dolog!

Maszahiro maszája aputól jött, Hiromi mije anyutól. Maszahiro és Hiro egy tőről fakadó.

Az én nevemben is van Hiro.

Olyan jó, hogy ennyire össze vagyunk kapcsolva, egy család vagyunk.

Mondd el apunak, hogy szép nevet adott!

*

Apu jött ki érte a reptérre.

Autópályán egy óra az út hazáig.

– Eredj, szaladj!

A garázs előtt kiszállt az autóból és futott, ahogy bírt.

Nyitva volt a bejárat. Ledobta a cipőt és besietett a szobába.

A nappali legmelegebb pontján volt berendezve a fekvőhely.

Anyu kisírt szemekkel gubbasztott mellette.

– ...még?

Anyu bólintott – még él.

Letérdelt elé, megsimogatta tigrismintás ezüst fejét.

Ujjaival megcsiklandozta a nyakát, és megvakarta a füle mögött.

Kóta dorombolt. Élt.

– Kóta! – Elcsuklott a hangja.

Kóta is válaszolt, egy rövid, vékony hangot adott ki magából.

Sokáig simogatták. Hajnalig váltották egymást, és simogatták. Olykor mintha dorombolt is volna egy-egy pillanatra.

Pirkadt már, amikor egyszer csak csönd lett.

Elaludt. Elaludt és már nem dorombolt.

Nem volt szomorú.

Köszönöm – gondolta magában.

– Megvárt.

Anyu hangja is nyugodt volt.

– Biztos nem akarta, hogy rossz emléked legyen az első kiküldetésedről.

Apu nevetett.

– Hátmászó, festő és táskás cica, ráadásul a halála napján figyelmesen gondoskodik. Nem egy átlagos cica volt, az biztos.

– Apu... – Nem tudja, miért pont akkor, de késztetést érzett, hogy el kell mondania. – Szép nevem van.

– Ezt miért pont most?

– Mert úgy érzem, szép a nevem.

Kóta teste még meleg, megsimogatja a bundáját.

– Ha újjászületnék, akkor is a ti gyereketek szeretnék lenni. És szeretném, ha megint Hirominak hívnának, és Kóta lenne a cicám.

Anyu figyelmezteti, hogy kihagyta Maszahirót.

– Ha megkérne rá, maradhatna a bátyám, megengedném neki.

Talán a bátyja is ugyanígy áll a kérdéshez, bizonyára megengedné ő is, hogy ilyen öccse legyen.

– Ő legyen megint Maszahiro, én pedig Hiromi.

– Hát jó, persze, miért is ne!

Apu egy kicsit furcsállotta, miért pont most kell ezeket megbeszélni.

Kínálatunk megtekinthető az interneten is:

www.muveltnep.hu

{1} Hokkaidó: Japán északi szigete hideg éghajlattal. Az időjárás miatt nem annyira közkedvelt sport az úszás. (A ford.)

{2} Itt a középiskola a magyar tanrend szerinti 7–8–9. osztályt jelenti. Japánban hat év az általános iskola, utána hároméves a középiskola, majd ezután következik a három év gimnázium. 6+3+3, így jön ki a tizenkét év. (A ford.)

{3} Japánban a gimnázium (vagy szó szerint a „magas iskola”) a magyar tanrend szerinti 10–11–12. osztályt jelenti. (A ford.)

{4} zöld színű, csípős nyers torma, mellyel a szusit ízesítik (A ford.)

{5} A sinkansen szuperexpressz Japán leggyorsabb vonathálózata, mely 320 km/órás sebességgel köti össze a régiókat, nagyobb városokat. Jelenlegi legnagyobb üzemi sebessége 370 km/óra. (A ford.)

{6} Van egy japán szólás, „Fukuszui bonni modorazu”, vagyis a kiömlött vizet már nem lehet visszaönteni az edénybe. Erre asszociál(hat) a cím. Magyar megfelelője: „Kár sírni a kiömlött tej felett.” (A ford.)

{7} Nacume Szószeki (1867–1916) japán író 1904-ben írt Wagahai wa neko de aru (Jómagam egy macska volnék) című művében szereplő macskáról van szó. A szatirikus regény úgy kezdődik, hogy „Jómagam egy macska volnék. Nevem még nincs.” Ezt a pár sort szinte minden japán ismeri. (A ford.)

{8} Valószínűleg a Rokko-hegy kilátójánál álltak meg, ahonnan gyönyörű kilátás tárul Kóbe városára. (A ford.)

{9} Mindkét sütemény egy tradicionális, édes babból készült sütemény, melyet egy erre a célra kifejlesztett, speciális vasformában sütnek ki. (A ford.)

{10} Roll Playing Game, azaz szerepjáték (A ford.)

{11} Több, mint harminc éve jött ki mindkét számítógépes játék, később Nintendo játékkonzolokra is kihozták. Több száz millió példányban adták el belőle Japánban, főleg a 90-es évektől kezdve. (A ford.)

{12} Hokkaidó Japán legészakibb szigete, míg Okinava a legdélibb régió. (A ford.)

{13} A japán óriáshalamandra (Andrias japonicus) a kétélűek osztályába tartozó faj, mozgása nagyon lassú. (A ford.)

{14} Tatami: gyékényből font 3-4 cm vastagságú szőnyeg, a régi japán lakóházak padlója ezzel van lefedve általában. Ezen szoktak aludni is. (A ford.)

{15} Folyó (japánul kawa) kandzsival: . Amikor több ember egymás mellett alszik, gyakran hasonlítják ehhez a betűhöz az alvási pozíciót. (A ford.)

{16} Shima rakkyo a helyi specialitás neve, mely nyers mogyoróhagyma egy kis ecetes, erőspaprikás lében érlelve. (A ford.)

{17} Július 7. a Tanabata napja. A mítosz szerint minden évben ekkor találkozik egy szerelmespár: Orihime és Hikobosi az arany és ezüst színű homokkal teli Tejút partján. (A ford.)

{18} Japánban elterjedt szokás, hogy a várandós anyukák az utolsó heteket a szülői házban töltik, majd a szülés után pár hétig ott is maradnak a kisbabával. (A ford.)

{19} A japán nyelvben nincs mássalhangzó torlódás, ezért a spin angol szót szupinnak ejtik. (A ford.)

{20} A könyvjelző japánul siori, azaz az újszülött lányuk nevével azonos alakú szó. (A ford.)

{21} kamatama: udon tészta forró, szójaszósos levesben, tojással (A ford.)

{22} k@ROM: azaz k, mint Készüke, aki csak ROM, vagyis read only member. Külön örömteli véletlen, hogy a karom szó jött ki. (A ford.)

{23} szuku-szuku: japán hangulatutánzó szó, mely a növekedést, fejlődést jelenti. Szuku-szuku Every tehát nyersfordításban „növekszik minden”. (A ford.)

{24} maneki neko: szerencsét hozó kabalacica. Úgy tartják, hogy pénzt és barátokat invitál a házba. Népszerű dísz Japánban, főleg az előszobába szokták kirakni. (A ford.)

{25} Angolul window dressing. Számviteli szakkifejezés, amikor a deficitet költségvetést egy kicsit „kozmetikázzák”. (A ford.)

{26} Szeto Óriáshídja vagy Szetoi Nagyhíd: Japán Honshu szigetét Shikokuval összekötő, a Szeto tengeri szoroson átívelő óriási híd. 1988-ban készült el, 13,1 km hosszú. (A ford.)

{27} 1995. január 17-én hajnalban 6,9-es magnitúdójú, óriási földrengés rázta meg Oszaka és Kobe környékét. Halálos áldozatok száma: 6434 fő, ebből 4600-an kobei lakosok. (A ford.)

{28} Ten, azaz japánul ég, égbolt. (A ford.)

{29} Nagyon elterjedt vegyesbolt egész Japánban, minden 100 jenbe (kb. 280 Ft) kerül. (A ford.)

{30} Japán Honshu szigetének északi része, a Japán-tenger felé néző tengerparti prefektúra (megye). (A ford.)

{31} Japán középső részén helyezkedik el, az Oszaka, Kiotó és Kobe közötti rész. (A ford.)

{32} manul, avagy pusztai macska: Ázsia belsejében őshonos vadmacska. Nevezik pallas-macskának is. (A ford.)

{33} Esős évszak: cujunak nevezik, mely a szélességi fokoktól függően május és július között szokott lenni. Délen korábban, északon később kezdődik ill. fejeződik be. (A ford.)

{34} fuszuma és sódzsi: rizspapírból készült ajtó és ablak, a hagyományos japán házak belső nyílászárói. (A ford.)

{35} udon: vastag tészta búzalisztből, szójával és dashival ízesített levessel együtt eszik. (A ford.)

{36} dashi (dasi): szárított halreszelékből, avagy algából készült alaplé. (A ford.)

{37} Szeidzsín-siki: a felnőtté válás ünnepe. Az abban az évben felnőtt korba (húsz év) lépő fiataloknak rendezett ceremónia, amit márciusban szoktak tartani. (A ford.)

{38} A lányokat szokták a név utáni -csan utótaggal jelölni, ugyanez a fiúk esetében -kun. Helyesen Szakuraba Hiromi-kun lett volna. (A ford.)

{39} Anyu neve Akemi, azaz ake és mi. Az ake részt lehet akinak is ejteni. Mind az Akihiro, mind a Hiroaki kifejezetten fiúnév. (A ford.)

{40} Anyu neve Akemi. A mi () kandzsit lehet josinak is olvasni. Josihiro

is egy tipikus fiúnév. (A ford.)

{41} Lucy Maud Montgomery kanadai író 1908-ban megjelent regénye;

az Anne Shirley-sorozat első kötete. (A ford.)

{42} A nekomata a japán folklórban, szellemtörténetekben, különféle egyéb feljegyzésekben megjelenő macskaszellem. (A ford.)

{43} Japánban nem szignózzák, hanem lepecsételik a hivatalos dokumentumokat. (A ford.)

{44} tonkacu: rántott sertéshús. Ton a sertést jelenti, a kacu a cutletből ered, idegen eredetű szó. Másképp írják, de a kacu hangalakja ugyanaz, mint a győzelem szóé. Régi babona, hogy a tonkacu evése sikert hozhat pl. a vizsgákon. (A ford.)